SEEING PARIS

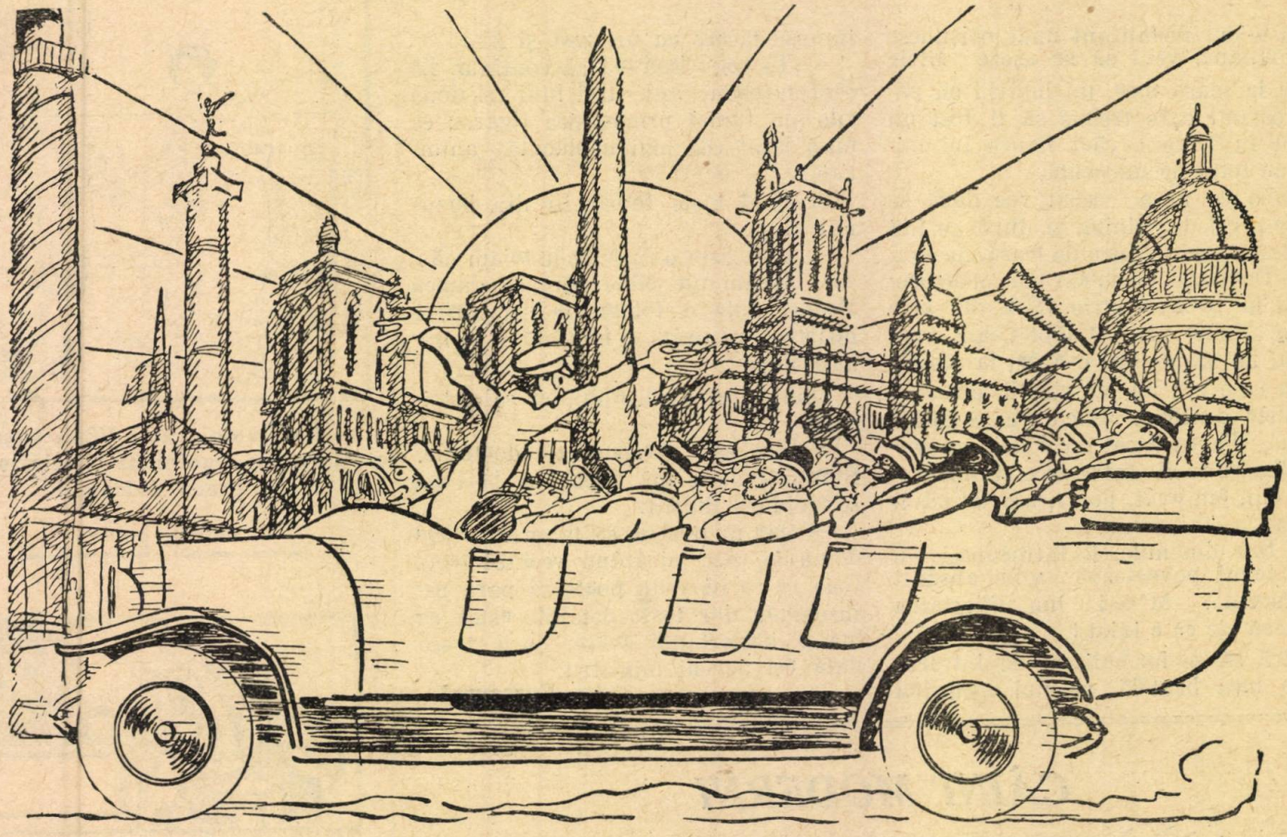

— **Ladies and gentlemen, admiraţi sculptura portalului, hieroglifele care împodobesc soclul, bronzul turnurilor şi admirabila priveliştе din vârf...**

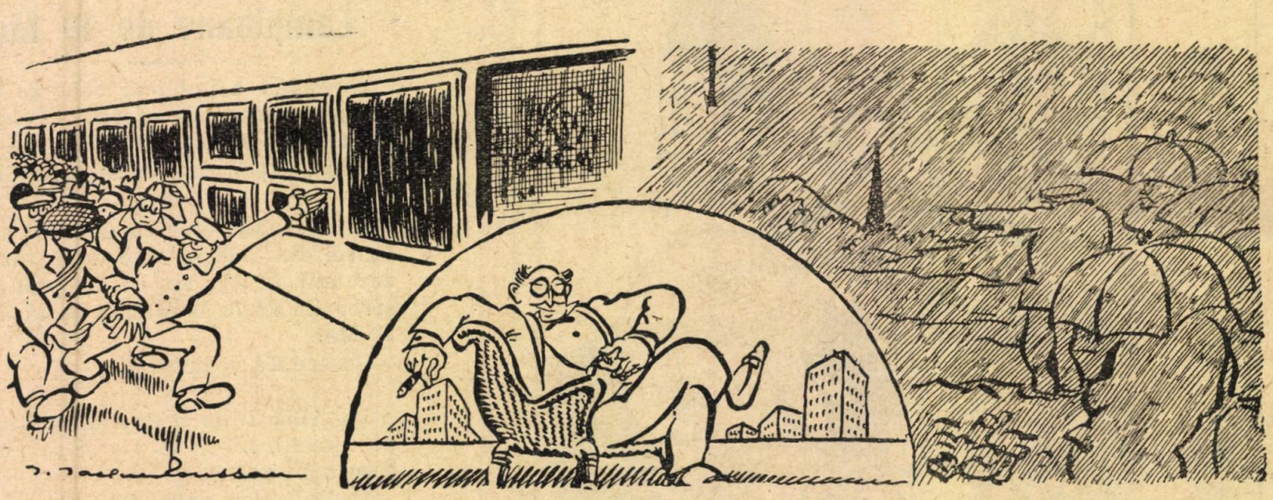

...**Muzeele !...** — **Mi-e egal ! Sunt perfect mulţumit că cunosc Parisul întreg.** ..**Imprejurimile.**

Desen de *J. J. ROUSSEAU*

---

dicina veterinară a microbilor. Am în gând să deschid un sanatoriu, dispensarii, spitale, pentru tratarea raţională şi practică a baccililor Koch, al holerei, al ciumei, al tifosului, al gripei spaniole şi a altor boli periculoase.

„Când voi vindeca destui microbi pentru ca epidemiile să nu mai aibă nici o putere, pot considera datoria mea sfârşită".

Lăsai pe profesor pronunţând aceste admirabile cuvinte. Dar ajungând la poarta de eşire, care îmi fu permisă acum, văzui pe faţada casei o placă care mă lăsă gânditor : „Azil de alienaţi" ,

Ilustrul sevant fusese deja clasat printre neînţeleşi ?

Mox.

Un interview nesolicitat

In micul restaurant unde obișnuesc să mănânc, veni să se așeze zilele astea la masa mea, un individ cu părul cărunt care trebue să fi fost un client în trecere, căci figura lui mi-era cu totul necunoscută.

După ce mi-a cerut voe dacă se poate servi de solniță, și după ce îmi mulțumi, vecinul meu de masă, începu:

— Domnule, eu m'am născut la Dorohoi la 13 Februarie 1874, ora zece seara. Mama nu m'a lăptat, am avut doică. La șeapte ani m'a dat la școală. Tatăl meu era un om cinstit, era chel și purta ochelari. Mama mea a fost o sfântă. N'avea decât un defect, nu putea digera racii. Intre zece și doisprezece ani, am avut, pojar, scarlatină și oreion.

— Dar domnule, îl întrerupsei eu, ceia ce'mi povestește, mi-e absolut indiferent... Mi-ași lua libertatea chiar să zic că e idiot !

Fără să se formalizeze de întreruperea mea brutală, vecinul meu îmi impuse tăcere cu un gest și zise :

— Te rog : lasă-mă să continui. La șaptesprezece ani, trei luni și două zile am fumat prima mea țigare ; ea mi-a lăsat cea mai neplăcută amintire !

Scotând niște fotografii din buzunar zise :

— Uite, asta e casa unde m'am născut. Aveam un câine care se numea Medor. Asta e fotografia servitoarei noastre, era urâtă și bătrână și se numea Maria.

Tăiai scurt explicațiunilor sale strigând :

— Dar ești exasperant domnule. Sfârșește de a mă plictisi și lasă-mă să dejunez liniștit.

— Dar nu trebue să te enervez așa domnule, zise surâzând vecinul meu. Ceia ce ce îți spun poate să pară neînsemnat, dar toate detaliile astea ar lua o importanță mare, dacă vre-o dată ași deveni ministru !

Farseurul

CÂINI MODERNI

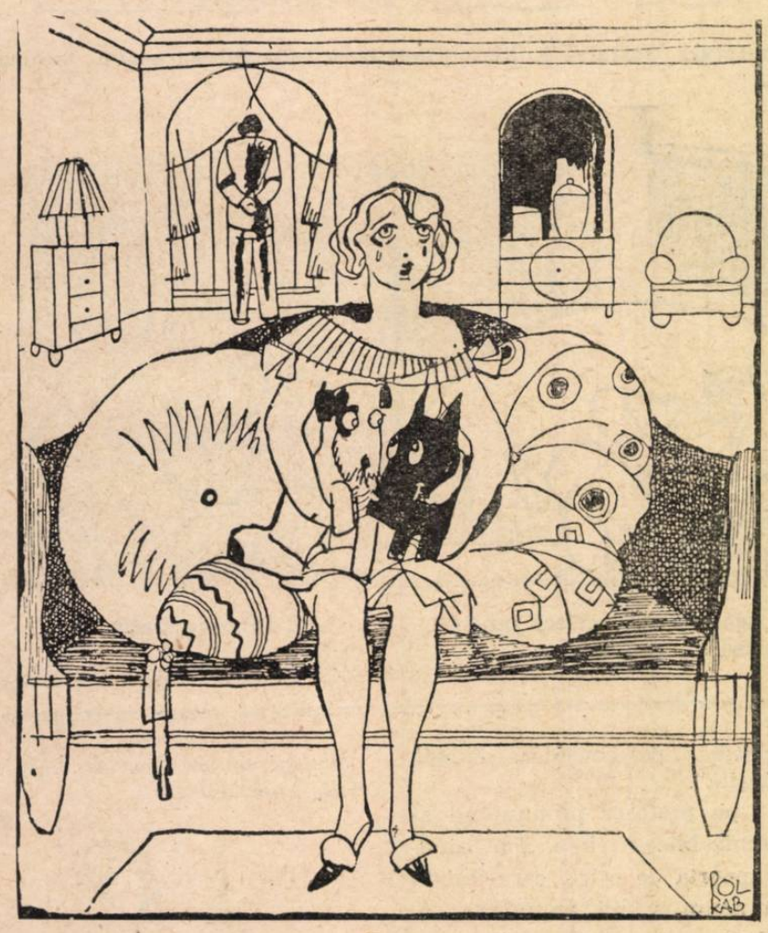

Tip. — **E curios ce gentilă e cu noi când îi face el o scenă !**

(Le Rire)

COPIL MODERN

— **Nu, mamă, nu ! Până când nu-mi cumperi pantaloni charleston, să știi că fac greva dulcelei !**

Lampioane de 10 Mai

Guvernul a publicat concurs între artiști pentru decorarea diverselor colțuri din Capitală. Dece nu face concurs și pentru decorarea lui Stere?

●

Fiindcă aniversarea de zece ani a unirei din 1918 se face după unsprezece ani, în 929, era de așteptat ca și serbările de la 10 Mai să se facă la... 20 Mai.

Ceeace s'a și hotărât !

●

La Alba Iulia guvernul nu invită pe nimeni. Liber să vie și să nu vie care cum poftește.

Mentalitatea dela „Dacia"

●

In ajunul Marei Sărbători, Stere e proclamat senator de drept. Senatul României Mari a pășit cu stângul !

●

După ce a fost la ordinul lui Mackensen, după ce acțiunea lor a produs des-ordine în Basarabia, Stere pretinde acum ordinul Ferdinand I.

Iată un om de ordine !

Paramon

VA SFÂRŞI PRIN TR'O CĂSĂTORIE

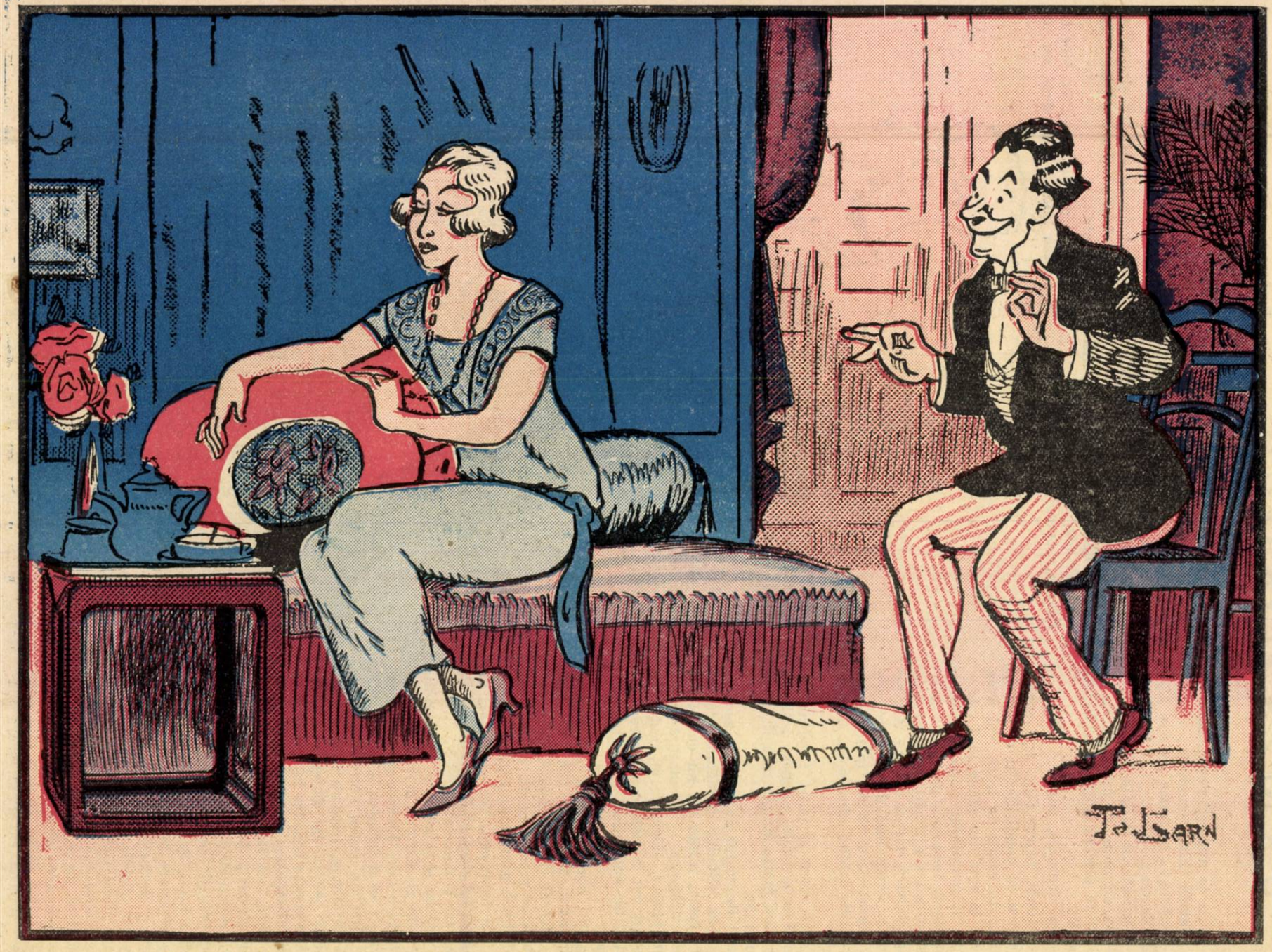

— Ochii d-tale sunt foarte frumoşi domnişoară!....
— Nu te priveşte pe d-ta!....
— Da, nu mă privesc pe mine, tocmai de lucrul ăsta mă plâng şi eu!....

(Pêle Mêle)
UNIVERSITĂȚII

VÂNZĂTOAREA

— Cum te numeşti domnişoară ?

— Isabela Costa, domnule.

— Isabela !... ce nume frumos, gândi Brădeanu.

— Locueşti cu familia ?

— Da, domnule, cu mătuşa mea.

— Şi te pricepi puţin la obiectele de artă ?

— Da, domnule, puţin..

— Atunci, foarte bine. Imi convii şi pentru că condiţiile îţi convin şi d-tale.... In afară de leafă, vei avea şi ceva la sută din vânzarea d-tale.

Vom fi mulţumiţi unul de altul, Sunt sigur. Persoana pe care o înlocueşti d-ta era o funcţionară serioasă şi muncitoare, dar se mărită. Am regretat'o. Acum însă domnişoară, n'o mai regret. Sper că vei înlocui-o cu succes. Pe mâine dimineaţă, domnişoară.

Ea se ridică să plece. Brădeanu îi admiră talia sveltă ,modest desinată de rochia foarte simplă care îi venea de minune.

Emil Brădeanu avea patru zeci de ani ; era celibatar şi mândru de lucrul acesta, inima lui nu cunoscuse furiile dragostei. De statură mică, puţin pleşuv, elegant, el credea că seamănă cu Napoleon. Exersa comerţul de antichităţi şi reuşea minunat.

Vastul său magazin îi aducea mulţi bani. Magazin ? Nu ! Un muzău, zice el cu mândrie.

După ce plecă Isabela, el se plimbă distrată prin biuroul său.

— Ce frumoasă, ce graţioasă, ce distinsă, îşi zicea el, încântat că o va vedea iar a doua zi.

O revăzu şi o admiră mai mult. Din zi în zi, din oră în oră, îi găsea un farmec nou. Fiecare gest, fiecare privire a ei îl fermeca. Ura Duminicile când nu putea s'o vadă. Şi el, Emil Brădeanu, tremura în faţa vânzătoarei sale !... Işi dădea socoteală, se irita contra lui, dar nu putea face altfel. Dragostea creştea în el cu atâta forţă, că Brădeanu îşi neglijă chiar afacerile. Isabela mereu rezervată, punctuală şi muncitoare, era în serviciu de şease săptămâni.

Intr'o Luni, Brădeanu dădu Isabelei o scrisoare pe care o compusese el. Era o declaraţie de dragoste care ţinea opt pagini.

După două ceasuri, Isabela bătea la uşa biuroului, unde Brădeanu tremurând ca un copil, se retrăsese. Ea puse scrisoarea pe biurou şi eşi.

— Trebue să'mi caut o altă ocupaţie ? întrebă ea timid, seara înainte de plecare.

— O altă ocupaţie ?... dar domnişoară, vrei să mă părăseşti ? Nici o dată !... Te iubesc... N'am scris decât adevărul...

— Asta nu se poate, răspunse ea încet.

— Dar de ce ?... de ce ? Iţi displace ? Te rog, răspunde-mi !...

Fără a răspunde, ea plecă.

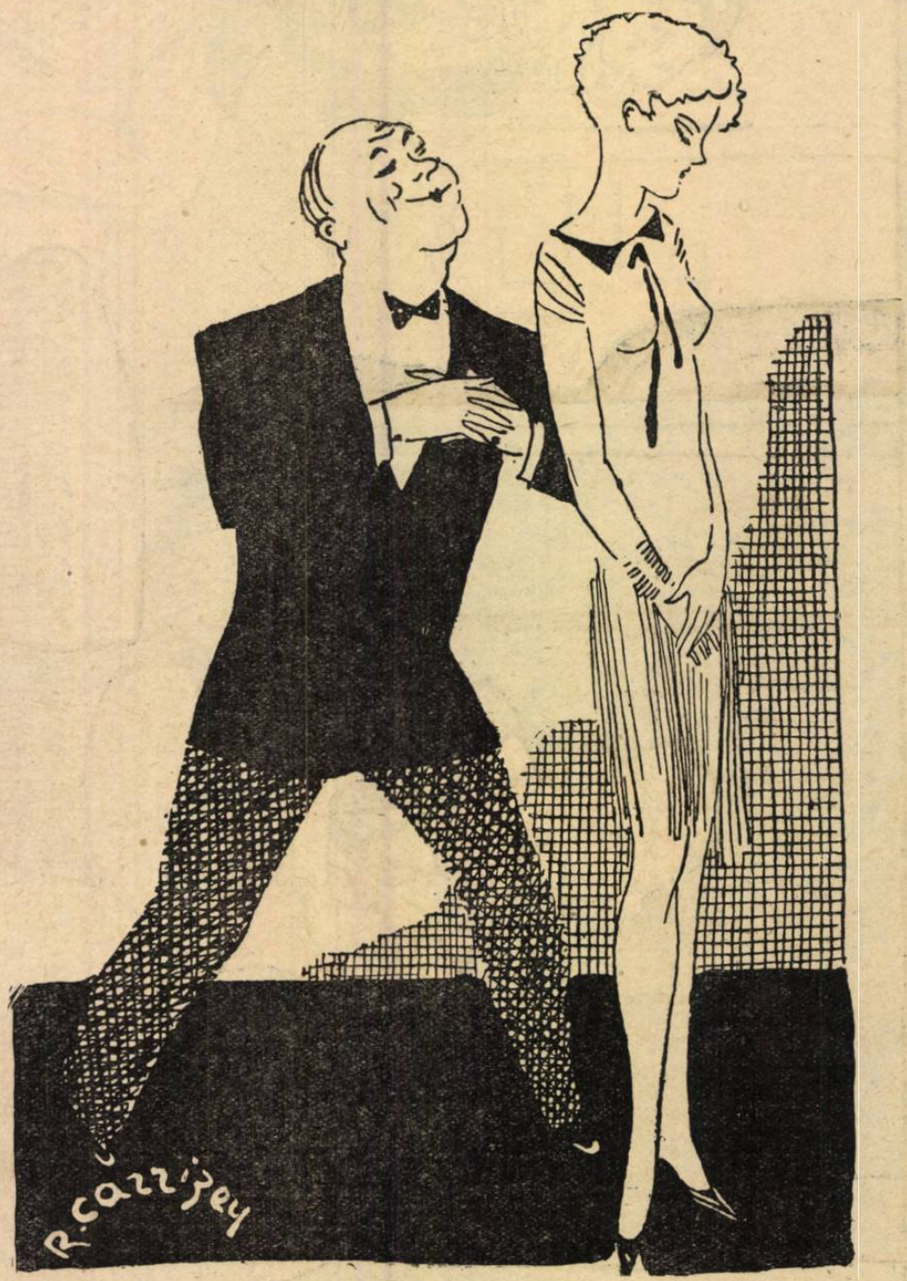

Brădeanu petrecu o noapte groaznică. Se acuza că a fost grosolan. Va mai veni mâine ?

Ea reveni, punctuală, mai seducătoare ca totdeauna. In faţa lui părea turburată. El se scuză, vorbind de amorul lui profund. Ea îl rugă să nu mai continue. Trecură multe zile fără mare schimbare. In fiecare zi, Brădeanu vorbea Isabelei de dragostea sa. In fiecare zi ea îl ruga să uite acest sentiment care trebuia să rămâie fără speranţă. Brădeanu disperat îi propuse să o ia în căsătorie.

Ea roşi, întoarse capul şi murmură :

— Sunt foarte mândră şi onorată domnule, foarte mişcată chiar... Dar nu se poate..

— De ce, dar de ce ?... Te iubesc... Te iubesc mult... Dar d-ta, nu mă iubeşti puţin ?... Turburarea d-tale.... emoţiunea..

— Nu se poate, răspunse ea cu ochii în jos.

— Imi poţi spune totul! E ceva în trecutul d-tale... o greşală... Iţi jur că voi ierta-o ! Te iubesc şi dacă vre-un bărbat te-a sedus...

Ea sări indignată :

— Să mă seducă ! O domnule Brădeanu nu mă cunoşti !

Radios, ruşinat, se scuză din nou, insistă asupra cererei, dar Isabela avea mereu acelaşi răspuns :

— Asta nu se poate !

Cu toate astea ea mă iubeşte, îşi zise Brădeanu când fu singur. Cum să nu mă iubească ? Şi se gândi la toate seducţiunile ce prezinta pentru o fată tânără, averea, situaţia, şi persoana sa. Diferenţa de etate nu conta.

Intr'o Duminică, servitoarea îl anunţă că un domn voeşte să'i vorbească într'o afacere foarte interesantă. Crezând că e vorba de vre-o vânzare, îl primi.

El văzu intrând un tânăr de vre-o două zeci şi opt de ani, frumos, dar îmbrăcat foarte modest.

— Despre ce e vorba ? întrebă Brădeanu privindu-l de sus.

— E vorba de d-ra Isabela, răspunse tânărul. Voeşti să te căsătoreşti cu ea. Ei bine, viu să-ţi spun că asta nu se poate... pentru că d-ra Isabela e soţia mea...

— Ce spui ? strigă Brădeanu .

— Spun că e soţia mea şi e adevărat. Am să vă explic : Suntem căsătoriţi de cinci ani. Ea avea optsprezece ani, eu două zeci şi trei. Nişte copii ! Mă numesc Jean Costa. Am la Ploeşti un magazin de mărunţişuri. Dar afacerile mi-au mers aşa de prost, că aproape nu aveam cu ce trăi. Atunci ne-m gândit ca Isabela să vie la Bucureşti unde are o mătuşe la care ar fi putut sta, iar eu să rămân la Ploeşti ca să desfac magazinul. Atunci Isabela a auzit dela o prietenă a mătuşei sale, că d-ta ai nevoie de o vânzătoare, dar să nu fie măritată. Cum ocupaţia îi convenea, s'a prezentat sub numele de d-ra Isabela Costa şi d-ta ai angajat-o. Eri am venit s'o văd la mătuşa ei şi ea mi-a povestit totul. N'a îndrăznit să'ţi spună că e măritată, atunci eu, am venit să ţi-o spun. Nu că mi-e teamă de ceva, Isabela e cinstea personificată.

Brădeanu ascultase deabia stăpânindu-şi supărarea.

Imaginea Isabelei domina totul.

— Dacă am înţeles bine, soţia d-tale te-a părăsit pentru că nu puteai s'o întreţii şi d-ta ai primit ?... Datoria d-tale e să divorţezi !...

— Cum, strigă Costa încremenit.

— Da, n'ai voe să condamni la mizerie pe un copil care a avut nenorocirea să te întâlnească !

—Ca să divorţez, asta nici o dată. E drept că am fost doi copii care nu ne-am gândit la greutăţile vieţei !

— Dar pentru că sunteţi separaţi de atâtea luni...

Asta nu înseamnă nimic. Dacă Isabela m'ar părăsi, toţi m'ar crede un incapabil, un imbecil.

— Domnule, întrerupse Brădeanu, îţi ofer prin contract o situaţie excelentă. Am o sucursală la Paris. Iţi dau direcţia. Vei introduce o cerere de divorţ şi în modul acesta amândoi vă puteţi reface viaţa. Din ce mi-ai povestit reese că nu vă mai iubiţi. Deci...

— Nu mă aşteptam la propunerea asta... de aceia nu pot răspunde imediat... Şi care ar fi condiţiunile ? Brădeanu enumără avantajiile şi promise un contract pe zece ani.

— Imi vei trimite răspunsul prin D-ra Isabela.

A doua zi Isabela îi spunea :

— Consimte, pleacă cât de curând ! Mulţumesc !

Brădeanu îi strânse mâna cu pasiune.

Contractul fu semnat peste câte-va zile. Isabela veni mai rar la magazin. Trebuia să se ducă la Ploeşti pentru lichidarea magazinului. Bărbatul ei primi toate instrucţiunile. El trebuia să plece într'o Joi şi Isabela trebuia să'şi reia serviciul la magazin.

Brădeanu se gândea cu înfrigurare că în curând această femee adorabilă va fi soţia lui.

Joi primi scrisoarea următoare :

„Scumpe domnule Brădeanu"

„Plecăm azi, eu îmi urmez bărbatul. Pentru că are acum, graţie d-tale, o situaţie solidă şi durabilă, datoria mea e să nu mă despart de el. In modul acesta, eu rămân, cum s'ar zice, funcţionara d-tale.

Mulţumesc, mulţumesc mult.

— Cu toate astea mă iubeşte şi se sacrifică, îşi zise Brădeanu doborât de durere... Ah ! devotamentul de femee e nemăsurat !

INCOMPATIBILITATE

— *Vă asigur că e un post... ca pentru un tată de familie.*

— *Cu regret : eu nu sunt însurat!.*

Desen de Trevac

MISITUL

Trenul îşi rostogoleşte vertiginos roatele pe cele două şini ce se întind ca o pereche de şerpi lucitori dealungul câmpiei şi în trăncănitul ritmic, călătorii înghesuiţi în vagoane îşi trec vremea discutând sau citind gazetele.

Lângă mine un domn cu o burtă respectabilă strânsă într'o vestă cu picăţele peste care trece dela un buzunar la altul lanţul gros de aur al ceasornicului, iar lângă ei pe un colţ al canapelei sprijinindu-şi corpul numai pe o parte din şold, un evreu slab şi cu hainele unsuroase.

Din discuţia ce se urmează între ei am înţeles că unul e moşier iar celalt misit şi că misitul pune la cale o afacere, o vânzare-cumpărare de moşie.

Insistenţa pusă de misit în tranşarea afacerei mi-a atras atenţia şi pentru că mijloacele de convingere mi s'au părut prea originale şi nostime le redau mai jos :

— Chioane Alecule, am pentru matale u muşioară ca u floare. Un pumunt să-l suruţi. Aşa civa i unt nu-i pumunt, aşa să triesc iu.

Ci livezi şi ce cunac şi lângă cunac un lac.

U plicere aşa lac, face numai să-l vezi, — ca un rai —

Poati vrei să creşti o ghischi : aici lacu — aici cunacu.

Poate vrei să prinzi un peşte : aici lacu — aici cunacu.

Poate vrei să faci u bai cu câcoana: aici lacu — aici cunacu.

Faci puntru matale chicoani Alecule că iu m'am ghindit de când l'am vuzut — Asta muşie numai puntru chicon Alecu faci —

— Bine, bine, răspunde domnul cel gras, gânditor, dar dacă zici că e lacul aşa de aproape de conac, ce te faci dacă vine o ploaie mare, o inundaţie, nu se revarsă apele din lac peste conac ?

— Ci virgheşti matale chicoani Alecule ? Da ci crezi mu rog că trebui să ai frichi di asta ? E, hei, e distanţă mare dela lac până la cunac. Ci spui, matali, unde-i lacu şi unde-i cunacu !

Şi la urma urmii pot să zic şi zou că nu-i nici un lac lângă cunac, despre asta nu trebui să ai nici u griji.

Petrică

Care-i motivul

S'au fotografiat la clacă
Edilii noştri toţi grămadă,
Dar cred că au stricat clişeul
De nu stă gunoiul tot pe stradă.

De ce avem tot iarnă

Pe Trotzki l-au gonit că'i încălzise
Cu teoria lui întărâtată,
Şi-acum scrântiţii vrând să'l pue bine
Siberia i-o aruncă'n spate toată.

T. Sandiny

UN COPIL A CĂZUT IN APĂ

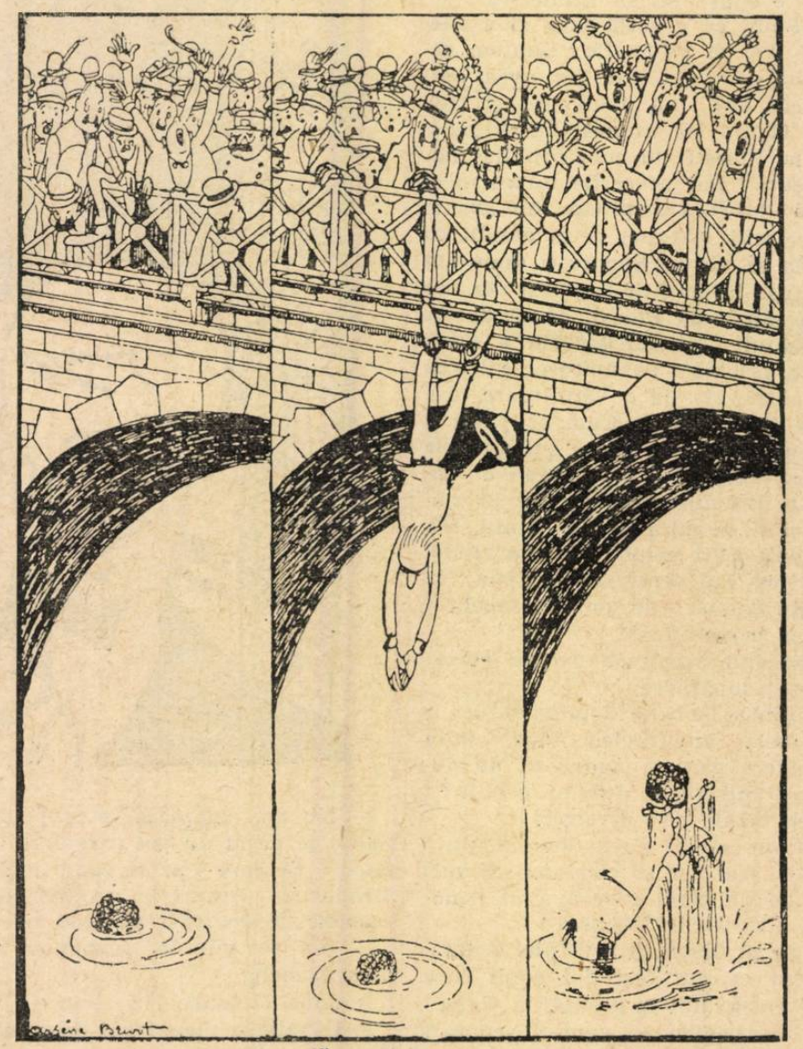

era o păpuşe (Pêle Mêle)

— *Dragostea mea !*
— *Adorata mea !*

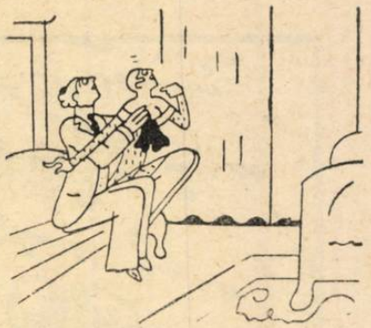

— *Cerule, intră cine-va !... E Alfred..... Ascunde-te în armoar.*

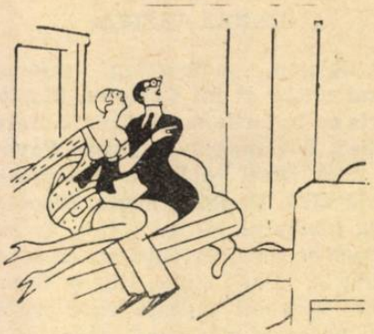

— *Se deschide uşa ! Pariez că e Victor... Ascunde-te după perdele.*

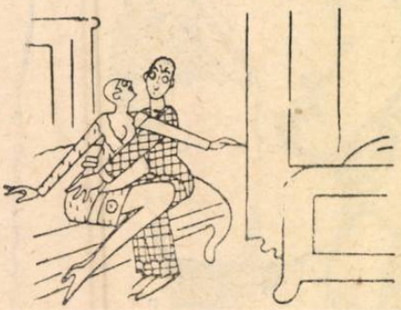

— *Se aude sgomot ! Recunosc pasul bărbatului meu. Ascunde-te repede sub pat.*

. . . . . .

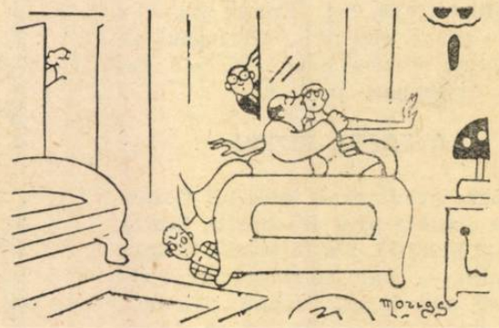

— *Ah scumpa mea, ce bună e singurătatea în doi !...*

(Parisiana)

Despre neajunsul de a avea prieteni

Un atelier de pictură nici grozav nici urât, nici mare, nici mic. Unul din acele puţine ateliere pe care le avem în Bucureşti şi care, totuşi, rămân mereu aceleaşi.

Ocreanu, pictor, ocupantul acestui atelier pentru moment, a terminat un tablou. Reprezintă pe un domn care cere o informaţie unei sentinele în faţa unei case. A ! Fiecare e stăpân pe subiectul lui. Şi apoi, Ocreanu care e prieten cu un deputat nutreşte secreta speranţă de a-şi vedea tabloul cumpărat de Stat, spre a împodobi anticamera vre-unui minister oarecare. In cazul acesta are să pună pe casă firma ministerului aceluia.

Deci, Ocreanu, 22 ani, părul lunguşor, barbă lungă, vestă albă, lavalieră neagră, cămaşe moale roşie cu picăţele negre, pantaloni negri largi, îşi contemplă opera terminată. Îşi aprinde trabucul... 5 ceasuri ! ceasul vizitelor...

INTAIA VIZITA

D. Florescu, cismar, prieten cu tatăl lui Ocreanu. Mutră idioată. Examinează tabloul. — „Foarte frumos tabloul d-tale... e foarte bine făcut... Tatăl d-tale, amicul meu, are să fie fericit... Păcat că şade la Galaţi ; dar domnul care vorbeşte cu soldatul e un domn elegant şi ghetele se poartă acum late la vârf şi cu tocurile mai înalte... O să trebuiască să îndreptezi Restul e perfect... foarte bine...

A DOUA VIZITA

D. Metrovici, 45 ani, croitor, alt prieten al tatălui lui Ocreanu. — (Toţi ăştia sunt nişte dobitoci, dar pot să-şi comande portretele). Gras. Joben prea mic pentru el. Mustaţă scurtă, tăiată cu foarfeca. Redingotă neagră strâmbă. Se uită la tablou. — A ! superb !.. Admirabil !... E cel mai frumos tablou pe care l-ai făcut ! Ştiu c'ar fi mulţumit tatăl d-tale dacă l-ar vedea !... Atât numai că domnul ăsta, care pare şic, poartă pantaloni cadrilaţi cu redingotă... Asta nu se face, ce dracu !... Nu ! Lipsă de gust.. Şi-apoi pantalonii se poartă largi acum. Ai dumneatale prea sunt strimţi. Trebue să le mai dai drumul... Afară de asta e perfect... Perfect !...

A TREIA VIZITA

Căpitanul Turtă, prietenul fratelui lui Ocreanu, care e în armată. E în civil. Se şi vede. E îmbrăcat după moda de acum cinci ani. Decoraţie. Fixează tabloul. — Minunat !... Extraordinar !.. Foarte extraordinar !... Trebue să ştii însă, dragul meu, că tunicile soldaţilor nu se mai închee pe dinafară, nasturii nu se văd... Şi-apoi suntem după 15 ale lunei... ce dracu soldat este ăsta ? Nu ştia că trebuia să se îmbrace cu tunica de dril ?... Şi uite mai ce : un soldat, când e de santinelă, n'are voe să vorbească cu nimeni... asta e ştiut... Afară de observaţiile astea, restul e perfect, bravo ! te felicit !...

A PATRA VIZITA

Planşetă, arhitect, prietenul lui Ocreanu. Ţinută de artist elegant, sau care se crede. Barbişon mic. Guler înalt. Baston elegant. Examinează cu deamănuntul tabloul. — Bine... foarte bine... da... bine... ! Culoarea frumoasă..., desen solid !... Bravo !... Dar ia ascultă, cum vrei tu să tragă sobele cu nişte coşuri aşa de scurte ?... Şi pe urmă, întrebuinţezi ornamente din Renaştere cu cărămidă aparentă. Asta nu se face, zău aşa !... Şi scara asta de la intrare nu e în axă... Par'că e făcută de beton casa ta !... Fă-o în ciment armat, ce dracu ! e mai modern !... Ştii, eu îţi spun asta pentru binele tău şi ca să nu desarmonizeze cu restul tabloului care e perfect ! perfect ! ! !.

A CINCEA VIZITA

D-l Delemn, meteorolog, prieten al unui unchi al lui Ocreanu. Clasic. Pălărie cu borurile mari. Frunte mare încreţită. Păr lung şi unsuros. Favorite mici. Dinţi galbeni. Ras prost. Cravată albă. Unghiile negre. Discută asupra tabloului. — Nu e rău, de sigur, dacă se consideră pictura ca ceva folositor !... Dar !... dar, tinere, după poziţia soarelui săgeata care arată vântul pe casă, e întoarsă spre sud... A !... Nici odată, înţelegi ? niciodată când suflă vântul de la nord nu se formează nori nimbus şi norii d-tale nu sunt altceva. A !... Eroare gravă !... Foarte gravă eroare !... Va trebui să îndreptezi eroarea asta... In colo, tabloul mi se pare perfect...

A ŞASEA VIZITA

Tănase grădinarul, tatăl lui Ocreanu, în treacăt prin Bucureşti, Mutră roşie şi buhăită. S'a înţepenit în faţa tabloului. — N'am ce zice, frumos tablou ai mai făcut, coane Nicule... Unde dracu pot să fac şi eu de-astea ?... Aoleo ! Dar cine a fost dobitocul de grădinar de-a desenat grădina şi a tăiat copacii !...

Nu e de loc exact din punctul de vedere al horticuturii. Păcat... Să schimbi astea, coane Nicule... Iţi spun eu cum să faci.. Ca să fie barem frumos tot tabloul !

A ŞAPTEA ŞI ULTIMA VIZITA

George Penel, pictor, prieten intim al lui Ocreanu. Inalt. Pălăria moale Lavalieră. Studiază tabloul. — „Hm, dragă Ocrene, ai făcut lucruri mai bune... Figurile nu sunt terminate... Planul întâi fuge, se duce dracului. Fondurile nu sunt în valoare... Şi ca desen.... de !... cam de mântuială... Nu vezi ?. Cerul ăsta n'are aer... Ansamblul e rece... Dar încolo e migălit ! Asta da !... Şi mai cu seamă e foarte bine din punctul de vedere al exactităţii, al amănuntelor...

Ca să se consoleze, Ocreanu a băut în seara aceea şapte halbe, una de vizită...

— *Imi amintiţi o femee pe care am iubit'o mult.*
— *De sigur, micuţa d-tale prietenă...*
— *Nu.., pe mama mare.*

(Le Rire)

Gripa

De câtă-va vreme, amicul nostru Corcoduş nu se simte în apele lui. Nu mai are poftă de mâncare, a slăbit şi urechile mai ales îi văjie. Intr'o bună dimineaţă se decide să se ducă să consulte un doctor.

După ce i-a inspectat limba, interiorul ochilor, gâtul, plămânii, inima, ficatul, ne găsind nimic interesant, îi zice :

— Sănătatea e tăcerea organelor. Când unul din ele începe să te avertizeze. înseamnă că maşina are un şurub sărit.

Simţi ceva care îţi atrage atenţia ?

— Da, urechile, domnule doctor. Simt vâjieli incontinue. Nu pot să cred că e cine-va care mă vorbeşte de rău mereu. Atunci...

— Bine ! Şi ia spune, n'ai avut vre-o dată dureri de urechi !

— Da, am avut, când eram de doisprezece ani am fost bolnav de oreion.

— Foarte important ! Şi de atunci n'ai mai simţit nici o slăbire la urechi ?

Auzi bine ? Distingi toate sgomotele ?.

— Domnule doctor, fac perfect deosebirea între o lovitură de tun şi cântecul unui flaut, Nu sunt surd, n'am însă pretenţia să aud cum creşte iarba !

— Nu face glume, dragă domnule. Ce pot să te asigur e că oreionul d-tale de la doisprezece ani a lăsat urme. Ori gripa, atacă totdeauna părţile slabe. D-ta ai gripă şi încă o gripă serioasă. Am să'ţi scriu o reţetă.

Corcoduș, foarte îngrijat, se înapoiază acasă și se așează în pat. Adresându-se nevestei sale zice :

— Vezi, eram sigur. Sunt gripat ! Și vâjieturle din urechi se explică. Doctorul mi-a spus : Gripa atacă totdeauna părțile slabe !

Dar drăguța doamnă Corcoduș isbucnește :

— Doctorul tău e un măgar care probabil și-a bătut joc de tine ! Dacă ai avea gripă și dacă gripa atacă părțile slabe, atunci de sigur, nu urechile ți-ar fi atacat !

Un alibi

Mama adresându-se lui Bubi și Lili :

— Care din amândoi a mâncat cireșe fără să ceară voe ? Am găsit pe jos sâmburi.

Bubi (repede). — Eu nu, pe ai mei i-am înghițit !

•

Un englez vizitează catedrala din Colonia. Ajuns în fața altarului zărește atârnat pe zid un șoarece de argint. Curios, întreabă pe Ghid care îi explică că orașul Colonia a suferit odată o invadare a șoarecilor, poporul făcu această emblemă și șoarecii au dispărut imediat.

Sceptic, englezul întreabă :

— Și se crede în minunea asta ?

— Bine înțeles că nu, pentru că dacă s'ar fi crezut în minunea asta, de mult s'ar fi văzut aci un englez în argint !

•

La „Table d'hote

Se aduce la masă o farfurie cu ridichi.

Un englez ia toate ridichile, le pune în fața lui, și începe să mănânce.

— Dar domnule, îl observă un vecin, și nouă ne place ridichile...

Englezul răspunde atunci flegmatic

— O ! nu așa de mult ca mine !

LA TUNZATORUL DE CAINI

— *Poți să-l tunzi à la garconne ?*
Desen de M. W. Julhès

Unul care știe să se învârtească

Când am auzit că Jak a plecat la Paris cu intenția să facă avere, ne-am privit unul pe altul cu un amestec de mirare și milă.

Bietul Jac, cu tot spiritul său aventuros, era lipsit de calitățile unui om care știe să isbutească în viață. Il lăsarăm în visurile lui, ne voind să-l descurajem... A doua zi, după ce am luat masa împreună, l'am condus la trenul care'l ducea spre destinul său.

Doi ani mai târziu, noi uitasem aproape pe imprudentul nostru prieten, când într'o bună zi îl văzurăm reapărând. De necunoscut ! Imbrăcat și plin de bancnote.

— Iată-te transformat ! Va să zică Parisul ți-a reușit ? Ai făcut avere ?

— Am făcut, răspunse Jak. Să nu credeți că a fost ușor. Și acolo ca și aici e multă concurență. Am fost pe rând fără succes : văcsuitor de ghete, vânzător de ziare, chelner, vânzător de covoare, crupier, scafandrier !

Aceste diverse încercări eșuară cu succes. Atunci mă hotărâi să deschid o bancă.

— O bancă ! exclamarăm noi în cor. Dar cum ? Trebue mult capital ca să deschizi o bancă !

— Așteptați, replică victorios Jak. Am deschis o bancă... cu un passe-partout !

S'a pus sub presă :

NIȚĂ PITPALAC LA KARLISBAD

Citiți „ZIARUL CALATORIILOR"

CITIȚI

ALMANAHUL „VESELIEI" PE 1929

întocmit de C. Cosco și V-t-m-n

ALMANAHUL „VESELIEI"

este editat în condițiuni technice ireproșabile, cu reproduceri de lucrări necunoscute din marii înaintași ai umorului românesc :

Caragiale, George Ranetti, George Rădulescu-Arhibald, Dumitru Marion, Petre Liciu, Al. Dorna

Cu colaborarea d-lor : Mora, Kiriţescu, Popic, Vladoianu, Iorgu, etc.

De vânzare la LIBRARII, CHIOȘCARII de ziare și la ad-ția ziarului „UNIVERSUL"

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

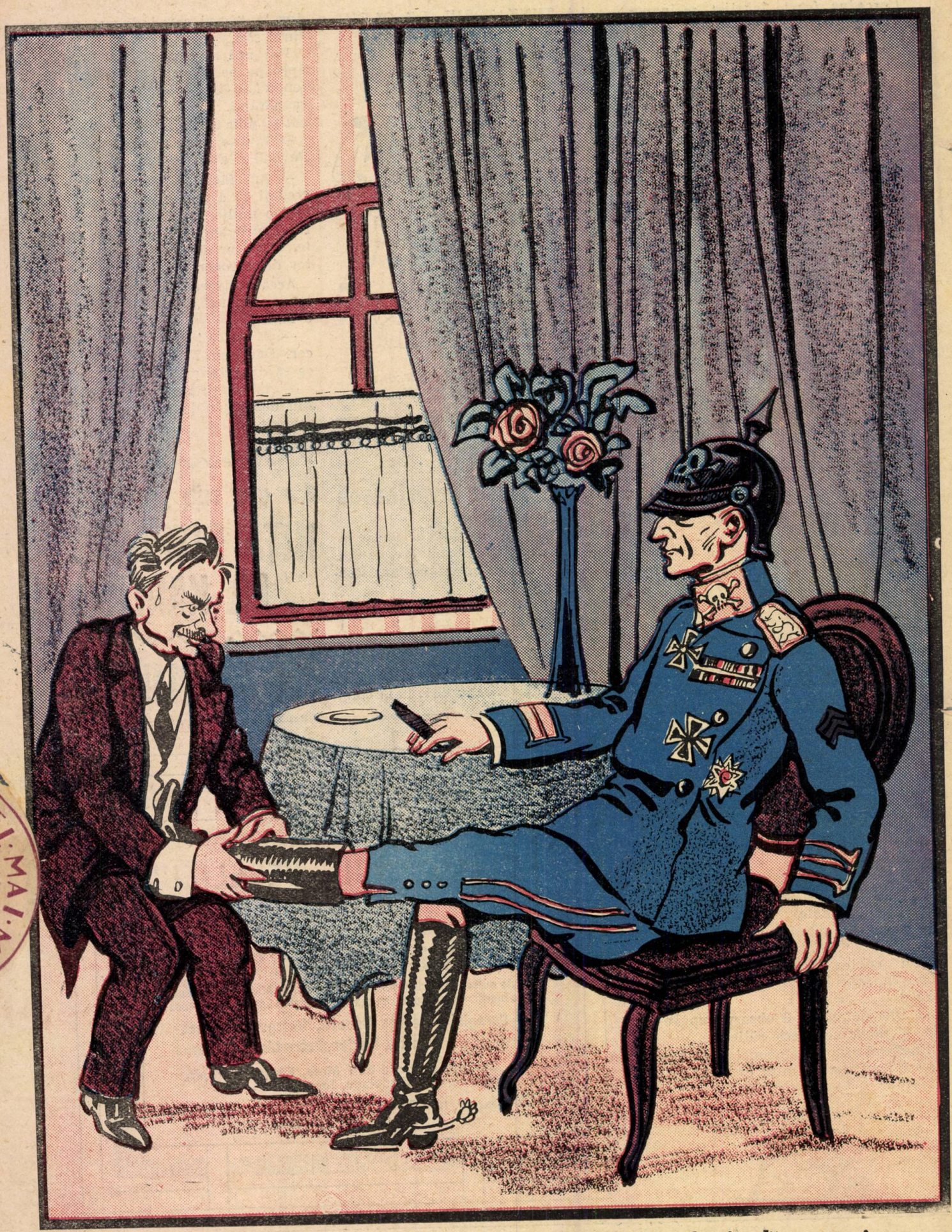

Vizita d-lui Iuliu Maniu la generalul von Seeckt a fost de simplă curtoazie...

CEL MAI MARE

Anul XXXV. — Nr. 21 5 LEI Joi 23 Mai 1929

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

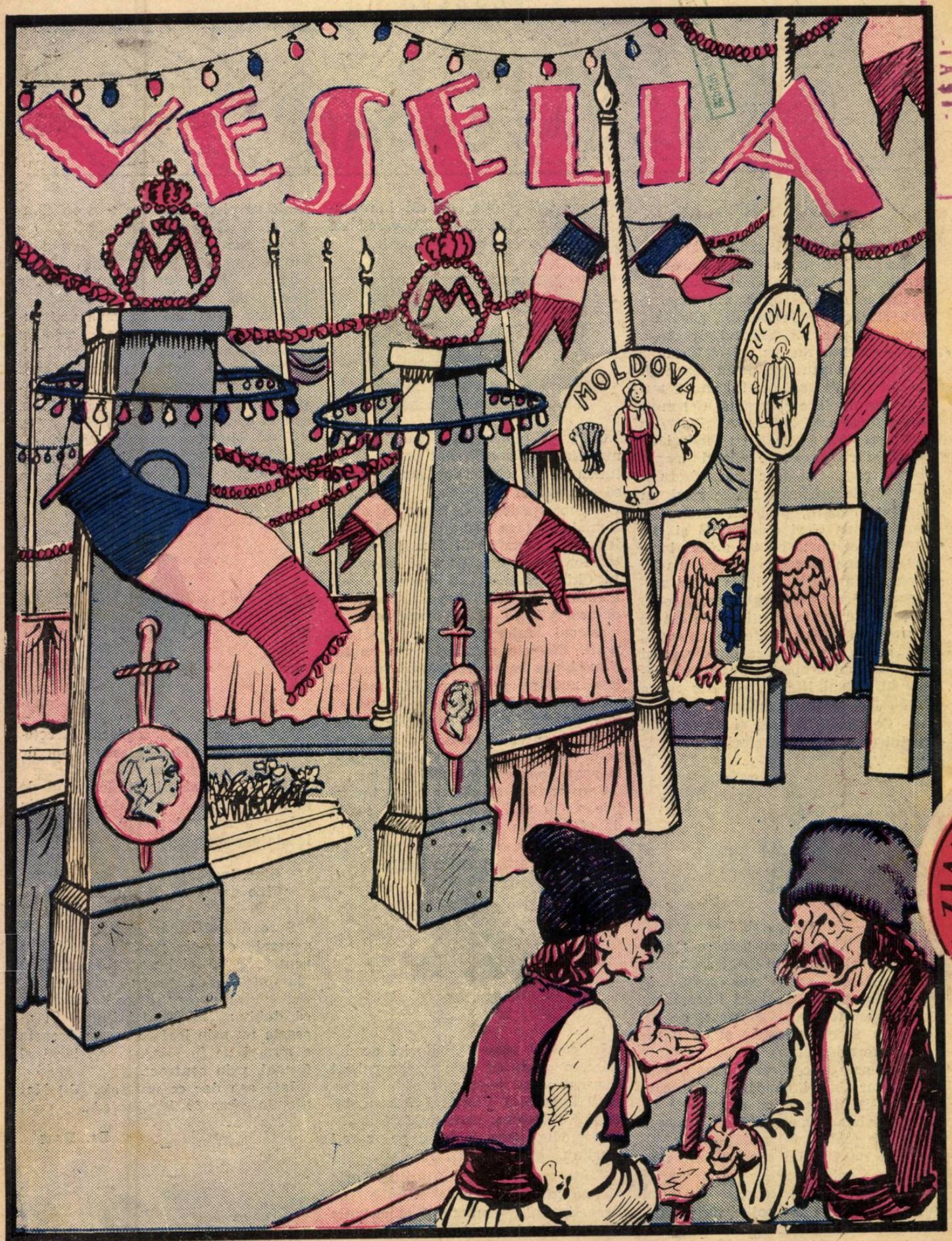

— Mă vericule..... să ne dea nouă lemnăria asta, că la ţară n'avem nici cu ce face o fiertură.
— Şi pânzăria, frăţioare..... că ne umblă copiii goi....

23 Mai

Se terminară şi „zilele ciorilor". Să vedem ceeace se va mai inventa în această ramură a zilelor. Dacă după ziua mamei a eroilor. am avut şi ziua ciorilor, de la Rusalii, peste Sf. Troiţă şi până la Sfântul Costică. Ziua ciorilor nu s'a referit desigur la mai mult sau mai puţin oacheşii Costici (să ne trăiască !) fiindcă autoritatea nu face epigramă. Cel mult se autorizează. „Zilele ciorilor" au fost prosţăvite civil, cu focuri de puşcă şi cu pradă de păsări negre şi cobitoare. Cei care încercându-şi tirul au doborât mai multe ciori, au căpătat medalii, probabil Bene Tirenti pentru ciori clasa I, II şi III, care se pot purta cu tot atâta cinste ca un Bene Merenti pentru merite literare. In definitiv lipsa unor asemenea păsări urâte, cobitoare şi stricătoare, nu poate emoţiona de cât pe Societatea pentru protecţia animalelor şi pe... poeţii decadenţi, care şi ei în ultimul timp s'au abătut ca ciorile în ogorul literaturei. Aceştia, e drept, pot exclama mâhniţi :

— Ce ciorile îi veni şi guvernului gustul de a distruge ciorile ?

„Panem et circenses'. Deviza latină a fost adoptată cu acte în regulă de Pater-ul Capitalei Demi Dobrescu „Panem" ne-a servit sub formă de pâine comunală cu 5 lei bucata, cu un aspect foarte... pitoresc, cu un debuşeu foarte restrâns şi cu o reclamă formidabilă.

„Circenses„ ne-a oferit cu ocazia serbărilor Unirei, când fastul de cârpă văpsită în alb (ca marmura) cu săbii de lemn (ca spadele) şi panouri bronzate (ca aurul) au încercat să ne dea un 10 Mai (ca cel de altă dată). Capitala râdea în haina ei bogată şi strălucitoare. Orăşanul uitase trei zile de polițe, falimente, datorii, necazuri. Constatăm aşa dar că Primăria a fost la înălţime şi mai precis : mult mai bine pregătită în ramura „Circenses„ de cât în ramura „Panem". D-l. Demi Dobrescu s'a dovedit un excelent primar !

Gelos pe gloria lui Kemal, guvernul din Nanking, a dat ordin să se tundă cozile chinezilor iar femeile să nu-şi mai mutileze picioarele. Gest tot aşa de revoluţionar ca al lui Kemal. In ţara bacşişului unde „interesul" poartă fesul, Kemal a desfiinţat fesul ca să dispară şi interesul. In China unde coada era carte de identitate pentru chinezi (coada la chinezi !) lipsa ei va uşura mult amestecul fiilor Cerului cu celelalte naţii. Efectele măsurei guvernului Nan-chinez se va resfrânge până în ţara noastră, unde de pildă mai uşor îi va fi d-lui Vaida Voevod să facă pe chinezul în chestia „voinicilor" de cât acum când are o codiţă, pe d. Maniu, care dacă îi atârnă greu la spate, poate chiar să-l dea jos.

Sau vestitul ministru de la industrie va fi mai impozant fără coadă de cât acuma când şi-o vâră prin toate alea, de unde ese foarte terfelită şi nu rareori scărmănată.

In cadrul unei sărbătoriri academice, a găsit cu cale mitropolitul Basarabiei să facă gâlceavă, adresând domnului Vintilă Brătianu cuvinte... bolşevice, care au fost dealtfel, imediat puse la locul pe care-l meritau.

Atâta mai lipsea : Sfinţitul Gurie făcând gurie ! Se vede treaba că Preasfinţitul ocupat cu omeneştile daraveruri ale intrigăriei şi în cele omeneşti alcătuiri, a uitat cuvintele Mielului : „Cine va trage sabia, de sabie va pieri". Gurie a tras cu clonţul şi de clonţ va pieri.

Căci guvernarea celor de la putere nu va ţine cât lumea (unii zic că nici cât... luna viitoare) oricât s'ar ţine ei de... voinici.

Şi sub un alt guvern, ceva mai puţin pravoslavnic, dar mai... ortodox ca cel de astăzi, teamă mi-e că Prea Sfântul va fi invitat la o mică operaţie necesară pentru rotunjirea caracterului prea colţuros : la coafor... sau la dentist.

După alegere, una sau alta, sau amândouă împreună, după expresia generalului Fülff von Tscheppe (a se cere referinţe d-lui Stere).

Dela calea ferată a plecat directorul general Theodorescu, om de muncă şi de realizat :

De ce ? Ca să vie în loc unul de al n ostru. Şi a venit d-l. Vidrighin cei cu formula lapidară şi de o sobrietate română

Cine lucră, mâncă.
Cine nu lucră, îl ţip afară !

Spre deosebire de fostul director general care-şi părăsise o situaţie pentru 50.000 lei lunar, chemat fiind „la datorie„ de guvern, actualul director deşi nu se vede ce lucră, mâncă dublu : 100.000 lei lunar. Şi aceasta nu prin leafă, doarece aceasta e numai pe jumătate ; ci, legal şi formal, prin contract.

Iată aşa dar ce numeşte d-l Maniu, intrarea în legalitate !...

Dr. Draş.

Cântec de Mai

E luna Mai
și ce mai zici,
E și spanac, sunt și urzici ;
Sunt zarzării cu flori pe ei,
Sunt verzi coroanele la tei ;
Auzi al mușteî bâzâit
Când pleacă 'n zbor după iubit
Și parcă duci altfel de trai
In luna Mai

E luna Mai
și este cald,
De-acum un an, acum mă scald ;
Din albie fac helești eu
Și'not în el cum știu doar eu.
N'am să m'apuc de pescuit
Pentru că știu că e oprit ;
Iar de-am să scot ceva, vă spun,
E doar... bucata de săpun.

E luna Mai
și când nu vrei
Vezi amorezii pe alei,
Sau dispărând în mod discret
In dosul unui mic boschet,
Ca'n taina verdelui covor
Să-și spună 'n liniște ce vor ;
Iubitului, câte nu-i dai
In luna Mai ? !

E luna Mai
și la femei
Incepi să vezi și ce nu vrei ;
Vezi sâni în plase gătuiți,
Grumaji aproape 'nvinețiți,
Vezi câte-o mână pământie,
Vezi pulpe bune de piftie ;
Ales cu rochiile de-un cot
Poți vede tot.

E luna Mai
și pleci haihui
— Apuci poteca codrului —
Iți iei nevastă și copii,
Mâncare'n legătură și
Când soarele a răsărit,
Ai și pornit în pribegit ;
Incet, încet și haida hai,
C'așa e 'n Mai !

Iorgu

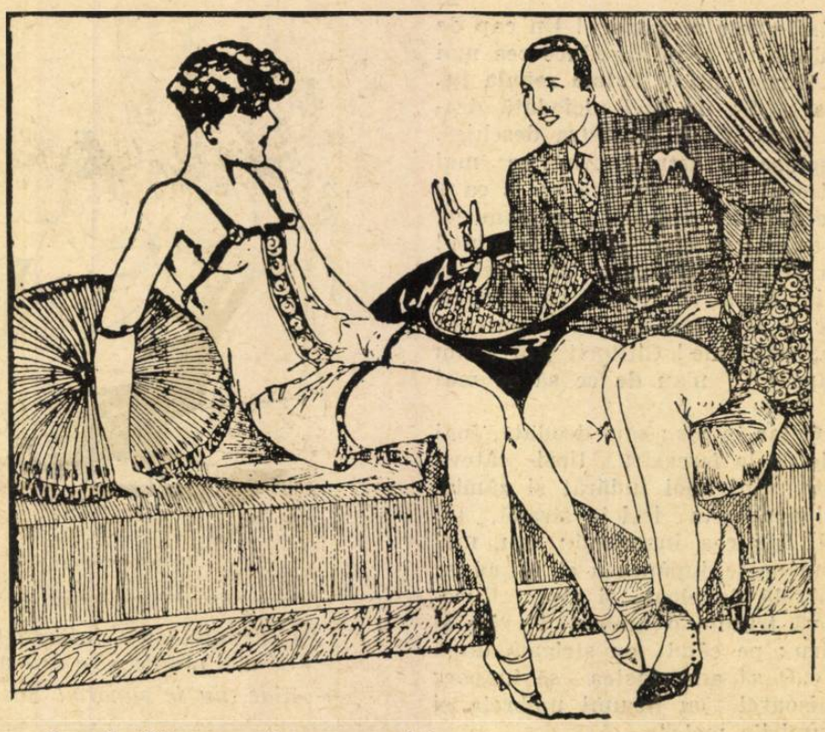

— Dar dacă'ți spun că am un prieten.
— Ce-are a face ? Eu nu sunt gelos. Poate fi și prietenul meu.

Parisiana

O afacere cu umbrelă

Era într'o prea frumoasă zi de vară ; îmi clănțăneau dinții în odăile cele egrasioase ; mă înfășurai într'o blană de vară și-o luai pe străzile Bucureștiului.

Spusei mai sus : era într'una din prea frumoasele noastre zile de vară așa că, numai decât începu să plouă.

Nu mai port umbrelă de multă vreme ; întâi, fiindcă n'am, al doilea — căci sunt unii oamni care nu se mulțumesc cu argumentul temeinic — și al doilea, fiindcă nu-mi vine să mă fac servitorul umbrelei mele, care cum se strică puțin vremea, îmi poruncește s'o port. Când s'o inventa o umbrelă care pe vreme rea să mă poarte ea pe mine, am să-mi iau și eu una. Incepu să plouă cu găleata așa că fui nevoit să intru într'un gang, să mă pui la adăpost, cu alte cuvinte.

Că ploaia și furtuna, tunetul și trăznetul sunt prielnice amorului, e lucru cunoscut.

Chiar cel mai prozaic lucru în viață, poate să-i fie de ajutor unui geniu într'ale amorului ; dovadă : mantaua pe care Leicester o așternu peste noroiu ca să treacă Elisabeta. Jupân Lot s'a descotorosit de balabusta lui, fiindcă ea s'a uitat înapoi la o ploaie de foc ; scurt : mânia elementelor este prielnică amorului ; tot așa și mie ploaia aceea torențială.

Stam în gang și mă uitam pe cer ; căci din păcate, numai atunci își îndreaptă omul privirea spre cer, când îl amenință furtuna și uraganul. Atunci zării deodată pe drumul dintre mine și cer, vis-a-vis, o fereastră, și la fereastră, — ah ! la fereastră — Acuma, nici vorbă, cititorul crede că o să zic : „și la fereastră, o ființă femeiască și așa mai încolo" ! Nu-i așa că așa crede cititorul ?

Vezi bine, la fereastră, o făptură femeiască, cum să v'o descriu ?... Cititorule dragă, descrieți-o tu singur cum ți-o plăcea ; oricum, eu sunt mulțumit. Cum ți-o vei descrie, așa să fie !

Sta la fereastră și... citea ? Aș ! Uda florile ? Aș ! Își alinta privighetoarea ? Aș ! — Nu vreau să-mi amăgesc cititorii eu sunt istoric în clipa asta, nu romancier ! Dau adevărul istoric ! Sta la fereastră și își curăța unghiile.

Eu priveam în sus, ea în jos ; era minunat. Ne priveam, ne îndrăgeam și ne juram credință veșnică ! Toate astea prin fizionomie.

Geamul ! Geamul ferestrei ! Afurisitul de geam mă stingherea grozav ! Niciodată omul să nu se încreadă într'un geam ! O fată, îndărătul geamului, este cu totul o altă ființă ca atunci când n'ar fi geam ! Fabricanții de geamuri au adus pe lume

iluziunile cele mai mari ! Un cap de fată după un geam, produce cea mai mare iluzie optică. **Prima regula juris est**: Să nu faci niciodată dragoste până n'o fi fereastra deschisă.

Deschise fereastra ! Ah, ce mai mândreţe ! Era frumoasă ca o, ca o mimoză. Cel puţin aşa o găseam eu.

Ea se uită spre cer şi apoi la mine ! Eram şi eu doară cerul ei ! Inchise apoi iar fereastra. Pentru ce adică să fi închis iar fereastra ?... Pentrucă ploua, vezi bine ! Cititorii ştiu acum aproape tot, n'au de ce să se mai mire.

Privi iar în jos ; sări deodată, fugi repede de la fereastră, lipsi câteva minute, veni apoi îndărăt şi zâmbi. In clipa aceasta ieşi în stradă, ţopăind, Iris cea înaripată ; sau, mai pe românește, jupâneasa ei. Mi-aduse o umbrelă de ploaie şi zise : „Cuconiţa vă trimite o umbrelă !" zise şi dispăru ; pe când eu strigam după ea : „O să am cinstea să înapoez domnişoarei eu însumi umbrela şi mulţumirile mele".

Zică lumea ce-o pofti ; femeile sunt mai amabile decât bărbaţii şi chiar de cât mine ! Cu atâta pricepere ştiu ele să ne dea prilej de a le face cunoştinţa, încât, noi, stăpânii Creaţiunei, pe lângă dânsele suntem curat nişte necioplиţi !

Intr'altă zi, chiar în ziua următoare, era o vreme tare frumoasă. Mă dusei la ea.

Ce nepotrivire : eri şi azi ! Eri umblam pe ploaie fără umbrelă şi acum pe soare, cu umbrelă ! Natura e bogată în asemenea contraste pline de înţeles.

Mă urcai sus, îmi lipii pieptul de uşă şi inima bătu. „Intră !" strigă un glas gingaş ; şi intrai înăuntru. Ea sta la fereastră ; mă apropiai cu zălogul iubirii pe braţ, umbrela.

„Domnişoară", zisei eu şi numai de cât o dresei : „Gingaşă Domnişoară", în viaţă, bărbatul oferă femeilor ocrotire ; iar femeia oferă bărbaţilor umbrele". Aici, aşteptai să văd efectul acestei introduceri strălucite. Nu făcu nici un efect. Aha, socotii eu, ia să lăsăm mofturile astea şi să facem pe sentimentalul ! Aşa dar, începui iar :

„Prea onorată Graţie, ce fericit ar fi acela, care din furtuna vieţei şi pe cer posomorât s'ar putea adăposti pe terasa plină de soare şi noroc a unui suflet simţitor !".

Mă oprii iar ca să văd efectul acestei mici bombardări. Rămase fără nici un ecou !

Scurt, iubita mea sta rece, aspră, neînduplecată. Prefăcătoria asta mă necăji. Să-mi trimită umbrela şi să-mi dea să înţeleg în bun limbaj umbrelicesc : „Să vii cu ea înapoi", şi acuma să facă asemenea mofturi !

Mai încercai câteva atacuri, pace ! Zise : „Te rog să mă slăbeşti !

Asta era prea mult ! Imi luai inima în dinţi cu toată tăria pasiunei mele şi mersei însfârşit aşa departe încât îi zisei : „Bunătatea cu care mi-aţi trimis umbrela, am luat-o drept o fericită invitare de a mă înfăţişa apoi eu însu-mi înaintea d-v. !" Ea sări în sus ; o nobilă roşaţă îi îmbujoră gingaşul chip, şi zise: „Ah, ce ţi-e şi cu bărbaţii presumţioşi !... Află atunci, că priveliştea dumitale şi şederea dumitale peste drum mi-e erau aşa de nesuferite, aşa de desgustătoare, că am preferat mai de grabă şi mai cu dragă inimă, să-ţi trimit umbrela, numai ca să pleci odată de acolo !"

Că la alocuţiunea aceasta am făcut o mutră strașnic de neroadă, lesne o să mă creadă oricine ; totuşi îmi mai adunai toată ironia mea ca să întreb : „Dar bine, gingaşa mea dudue, cine vă silea să staţi la fereastră dacă vă era aşa de uricios vis-a-vis-ul meu ?"

Făcu o reverenţă ironică şi zise râzând : „Dar ce-ai să zici, genialul meu domn, dacă ţi-aşi spune că aşteptam pe adevăratul meu iubit ?....

Să ne vedem !" şi cu asta o sbughi într'o odae de alături. Spălai şi eu putina punând umbrela cu două înţelesuri pe masă. Apoi, scrisei istoria aceasta ca o proprie şi publică dojană şi ca pildă morală pentru toţi bărbaţii înfumuraţi din lume.

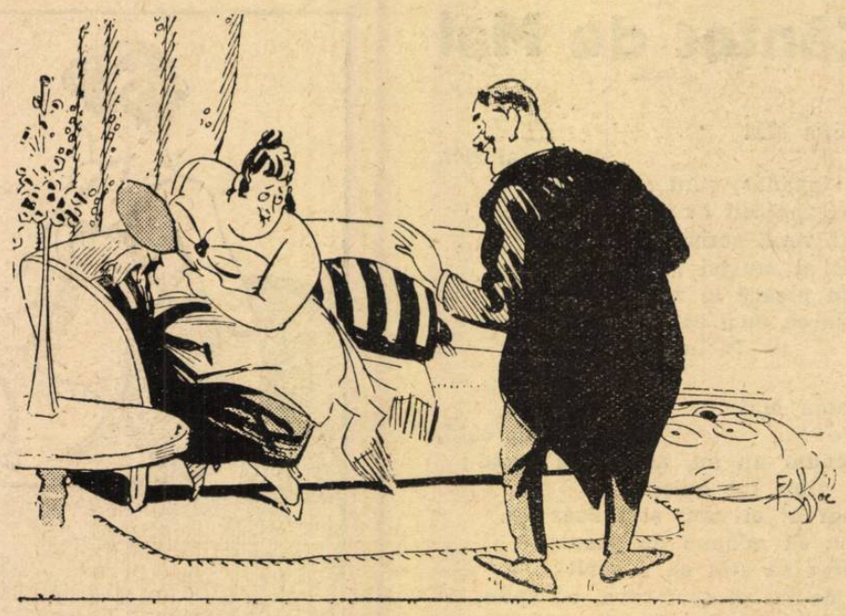

—Pe cuvântul meu, întinerești din zi în zi !
– Vrei să-ți râzi de mine de sigur !
— Aide, nu te supăra ! Să zicem din două în două zile !

SPORTIVII

— Dacă vrei să vii cu mine grăbeşte-te că suntem în întârziere

...Trebue să câştigăm timpul pierdut. Numai de-am sosi la vreme....

....Mai am doar un sfert de ceas şi mise pare că n'am să mai ajung niciodată...

....Totuşi am ajuns... Cu patru minute mai de vreme de cât ora fixată. Mergi să bem o bere ?

— Dar afacerea pentru care te-ai grăbit atâta ?
— Incercam să bat un record !

Intr'un sat din Banat, un cismar a fost bătut crunt de săteni pentru credinţele lui politice.

Un sat întreg bătu
Un biet cismar.
„Din sat de-aici, te du
Altfel e-amar !

Ne bagi în criminal
Viaţa ţi-o rişti ?"
El, era liberal
Ei, ţărănişti.

MORALA

Să răsbeşti suta, p'un biet om,
Hei, domnu Vaida, ce zici ?
Halal partid, halal şi-a Rom-
ânei stea, cu-aşa... „voinici".

Paramon

— Jeano, nu e frumos din partea ta ! Trebuia să spui că guvernanta pleca seara !

— Era imposibil, îmi cumpărase tăcerea, nu'mi mai da dimineaţa untură de peşte.

INTRE BUNE PRIETENE

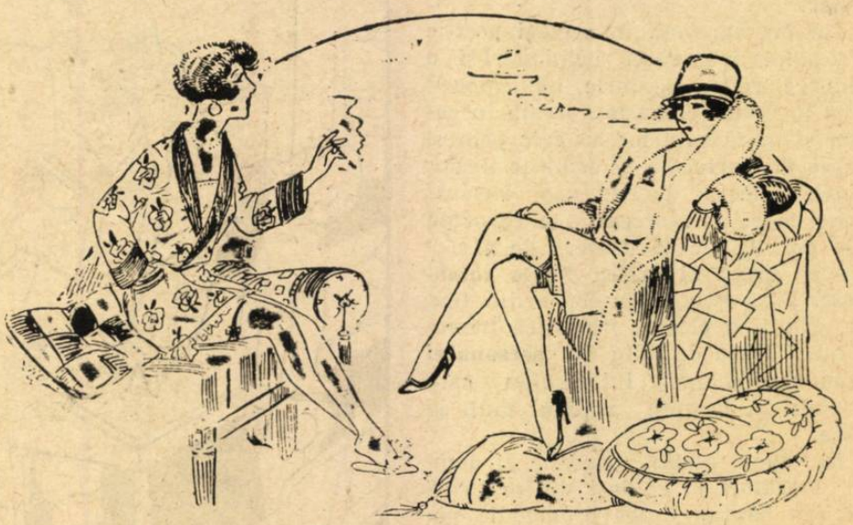

— Te-a certat când a auzit că ţi-ai luat un prieten ?
— Da, mi-a zis : Ce vrei să faci numai cu unul singur ?

(Parisiana)

Cu rapidul ori cu personalul

Buzăul e un oraş vesel, dacă vreţi, cu aviatori de-ai noştri cari zilnic întorc capul nu numai fetelor dar şi tuturor concetăţenilor, cărora, fără să vrea, atenţia fiindu-le atrasă de sbârnâitul motoarelor avioanelor, privesc mereu în sus. Am caracterizat Buzăul : oraş **al boerilor get beget,** căci lumea merge cu capul în sus spre a urmări sborul aviatorilor.

Dar acest oraş în afară de însemnătatea eshibiţiunilor aeriene, este interesant şi din punct de vedere al comunicaţiilor terestre, gara Buzău fiind un nod important de cale ferată.

Eu mă agăţ de acest nod principal al Buzăului pentru a-l scoate în evidenţă, mai ales pentru că zilele astea am călătorit cu trenul şi am ajuns sănătos teafăr la destinaţie

Dar să vă povestesc călătoria :

Ca Buzoian ce mă respect, înţeleg rostul vremii în care trăesc şi de aceia când vreau să plec cu trenul, chiar dacă ştiu că trenurile vin totdeauna întârziate sau nu ajung de loc, eu am socoteala mea şi mă duc din timp la gară ; după cum am făcut şi acum când interesele mi-au dictat să'mi pun în cumpănă viaţa şi să călătoresc cu trenul.

Iată-mă deci în gară cu jumătate oră înainte de plecarea trenului.

Ca o minune o vremii noastre, trenul meu sosise şi aştepta pe peron minuta plecărei şi cum mai aveam timp destul, nu mi-am uitat obiceiul de băştinaş, care constă în aceia că dacă ai un moment disponibil şi o cârciumă aproape ,intri şi bei.

Deci m'am îndreptat spre bufetul gărei unde te jumuleşte rapid, — chiar dacă eşti călător personal.

Plăcută mi-a fost surpriza întâlnind aci pe prietenul Simion.

Nu cunoaşteţi pe prietenul meu Simion. Nici eu nu vi-l voi recomanda mai mult. E destul să vă spun că el e om chibzuit în socoteli, am dedus asta din ţinuta lui glacială, pot zice englezească şi din relaţia ce mi-a dat că merge şi el la Bucureşti cu **rapidul.**

M'am gândit ; rapidul lui pleacă peste un sfert de oră şi merge ca fulgerul trecând prin staţii ca sclipirea unei săgeţi, având posibilitatea să fie la Bucureşti peste două ore pe când eu cu personalul meu voi opri pela toate haltele şi mare minune de voi ajunge în două ore la Mizil.

Acestea erau reflecţiile mele în vreme ce-mi sorbeam cu sete spriţul pe valoarea căruia aş fi băut o jumătate şi sifon la Mihăiţă şi pe când amicul Simion îmi relata, par'că întenţionat ca să'mi facă sânge rău, ce bine şi comod e să-ţi aprinzi o ţigară la Buzău şi până să o fumezi să ajungi la Bucureşti. In gândul meu îl invidiam şi m'am despărţit pentru a mă duce la vagon, condus de privirea lui de prietenească compătimire.

In acest timp un funcţionar cu şapcă roşie şi cu stele pe epoleţi scria apăsat cu creta pe o tablă mare

ce atârna pe peretele peronului: „Rapidul F. Cernăuți întârziat 55 minute".

Simion, care sta în aceiași poziție contemplativă, căscă ochii mari și o paloare, reflex de furie, i-a acoperit fața în vreme ce eu mă urcam în vagon și'mi făceam loc să calc printre cojile de portocală și semințe de dovleac, alături de catanele basarabene ce se reîntorceau la cazarmă din permisia ce avuseseră de a sărbători acasă **al doilea Paște românesc.** Fără să fiu răutăcios din fire, am simțit o plăcere diabolică trimetând o **bezea** de adio din **personalul** meu care mergea, lui Simion care trebuia să aștepte **rapidul** mult și bine.

In vagon, gloată. Cocoane și domni, lucrători și soldați dintre cari câți-va cântau duios o melodie populară:

— Frunză verde trei granate
Trenule n'ai avea parte
De șuruburile toate
Și de șina de sub roate
Că tare m'ai dus departe
De n'am soră, de n'am frate...

M'am înduioșat și, apropiindu-mă de unul din ei, l'am întrebat:

—Dar în ce depărtări mergeți, măi neică, de vi-e sufletul așa de obidit de cei de acasă?

— Mergem la Monteoru să dregem pe linia moartă, că facem parte din compania C. F. R. Buzău, zise unul.

M'am lămurit. Soldații aceștia cântau cântecul bătrânesc ce se cânta atunci când plecau la drum lung, și cu bună dreptate pentru că la c. f. r. astăzi nu trebue să mergi cât lumea pentru ca să-ți iei adio dela mumă și dela frate ci e de ajuns ca să te urci în tren spre a avea testamentul făcut.

M'am gândit la recentele deraericiocniri, mi-am făcut cruce mântuitoare ca la caz de Doamne ferește, să mor ca tot creștinul și am făgăduit Maicii Preciștii trei lumânări mari dacă mă va ajuta la drum. Asta cred că mi-a fost de folos și când m'am dat jos din tren, m'am închinat din nou.

Eram la a patra halbă în berăria de lângă gară când observ că trece amărât amicul Simion, care sosise în urma mea cu rapidul, și i-am strigat făcându-i bezele, așa ca să'mi ușurez sufletul:

— Lasă Simioane că le mai potrivește Dumnezeu câte-odată.

Petrică.

— Citează-mi o limbă vie.
— Limba boului!
— Dar o limbă moartă?
— Aceiași limbă... dar friptă!

Mic manual de călătorie în drum de fer

Acum când se apropie timpul căldurilor și fie-care pleacă în viliegiatură, credem că e folositor să oferim cititorilor noștrii, susceptibili de a voiaja în drum de fer, câte-va sfaturi. Poate ne vor fi recunoscători de și astă-zi suntem convinși de ingratitudinea omenească.

Ora trenului. Unul din primele lucruri ce trebue să știe o persoană care dorește să facă o călătorie cu drumul de fer, e ora plecărei. Lucrul nu e tocmai așa de ușor cum pare. Intrebați la gară la ce oră pleacă trenul spre Brașov. Vă va spune că la 7.30. Ei bine să vă duceți la 11.30 și tot nu va fi prea târziu.

Clasele. Un alt punct asupra căruia călătorul trebue să fie fixat e: în ce clasă dorește să călătorească?

Sunt de fapt trei clase: In prima clasă, pernele sunt de mătase, uneori îmbrăcate cu croșetături de cari îți freci capul. Vagoanele de clasa întâia sunt mai repezi ca cele l'alte pentru că le agață înaintea trenului.

In clasa doua, mobila e de stofă sau piele. In a treia mobila e înlocuită prin bănci de lemn.

Clasa treia e foarte scumpă, a doua e mult mai scumpă încă; cât despre clasa întâia e în general gratuită, pentru-că numai persoanele cu permisiuni se aventurează într'însa.

Alegerea unui compartiment. E obiceiul printre călătorii serioși, să caute la plecare un compartiment gol și să se opuie în urmă cu toată forța ca nimeni să nu pătrundă înăuntru. Se obține ușor rezultatul acesta simulând beția, nebunia furioasă sau vre-o boală molipsitoare.

Cu toate acestea, de multe ori, în ciuda acestor mijloace diferite, intrușul se încăpățânează să pătrundă în compartiment. Resemnați-vă, și în loc să puneți la locul lui pe noul venit, angajați repede următoarea conversație:

— Ce călduri tropicale! Ce ticăloși sunt ăștia de la drumul de fer! Ce criză groaznică! Nu doriți și Dv puțin cârnat? etc., etc....

Vorbiți într'una, puneți mereu întrebări și veți vedea că la prima stație noul venti își va schimba compartimentul.

Recomandații diverse. Intr'un compartiment de drum de fer, în ori care clasă sunt totdeauna două banchete vis-a-vis una de alta.

Una servă să stai pe ea, cealaltă să'ți pui picioarele.

Fiecare compartiment are câte un aparat numit „semnal de alarmă" cu ajutorul căruia poți opri trenul când vrei.

Din nenorocire însă, nu s'a adaptat nici un aparat care să accelereze mersul.

Amicul V. Z. (candidează la un post de contabil S. T. B.)

La Se Te Be Vasile,
Contabil noi te vrem
Și de-ai ieși trei zile
Cu toți-o Să Te Be-m.

●

Fiind o discuție odată
Cine-i mai mare om de stat,
Domnu Patachon răspunse'n dată:
Păi cin' să fie? amicul „Pat".

●

Unei d-șoare dela Statistică.

Ai extras numai valori
Din registre și dosare;
Eu mă'ntreb adeseori
Cum, tu n'ai nici-o... o valoare?

Gri-gri

— Atenţie! Căutaţi să aveţi un surâs simpatic... unu... două... trei, s'a făcut, puteţi să vă luaţi iar aerul D-v natural.

(Le Rire)

Carolina. — Fireşte că nu din curiozitate ; e mai bine să fie două chei: când se pierde una...

Carolina. — O ai pe ailaltă. Cunosc din experienţă. — Ţi-am povestit că acum vreo două zile am pierdut nişte chei dela casă ?

Carolina. — Nu, când ?

Gabriela. — Săptămâna trecută. Cum, nu ţi-am spus ? O, ma chère,— e o poveste întreagă, (ne mai putând de râs). A trebuit să aştept o oră şi jumătate afară, în gang, până să se întoarcă Fernand (reamintindu-şi). A, da, Fernand,ticălosul, monstrul ! — Unde ajunsesem ?

Carolina. — La întorsul buzunarelor.

Gabriela. — Bine zici. — Ei, închipuieşte-ţi, i-am găsit în buzunar o scrisoare.

Carolina. — O scrisoare uitată ? Ce proşti sunt bărbaţii. Nouă nu ni se întâmplă aşa ceva.

Gabriela. — O, nu.

Carolina. — Şi dela cine era scrisoarea ?

Gabriela. — De la Rosa Mauson.

Carolina. — Cântăreaţa dela „Eldorado" ?

Gabriela.— Da aia care cântă (fredonând) :

Am o căscioară micuţă....

Carolina. — Nu-i asta melodia.

Gabriela. — Nu-i asta ?

Carolina. — Nu, Uite-o care e, (se duce la pian, îl deschide şi începe să cânte. Gabriela care s'a sculat de pe scaun, şade în picioare la spatele ei).

Carolina, cântând.

Am o căscioară micuţă,

Gabriela, care a bătut măsura. — Ai dreptate. O confundam cu cântecul Fifiţii. Ia mai cânt'o puţin, s'o prinz şi eu (Carolina începe din nou să cânte).

Gabriela, tare :

Am o căscioară micuţă....

Carolina. — Aşa.

Gabriela, cu modestie falşă.—Trebue că nu-i atât de greu să ai succes la café-concert.

Carolina, închizând pianul. — Cred şi eu. — Şi 'n urmă, — ca să-ţi sfârşeşti povestea ?...

Gabriela, (care nu ştie de ce-i vorba) — Care poveste ?

Carolina. — Povestea cu scrisoarea.

Gabrilea, care îşi aminteşte şi mai puţin. — Care scrisoare ?

Carolina. — Scrisoarea Rosei Mauson....

Gabriela, cercând să-şi aducă aminte. — Scrisoarea Rosei Mauson ? A, da... o scrisoare smintită, draga mea, plină de murdării şi de grozăvii... O, ceva nespus de desgustător !...

Carolina. — O ai la tine, sufleţelule ?

Gabriela. — Nu.

Carolina. — Atât mai rău.

Gabriela, recăzând pe spate în fotoliu. — A, laşii, mizerabilii, nelegiuţii !... Iată pentru cine ne jertfim noi tot ce avem : tinereţe, iluzii, cinste... (plângând cu hohote). Fernand, Doamne cât sufer ! Doamne cât sufer ! Cu siguranţă o să am o criză de nervi.

Carolina. — Linişteşte-te, haide, linişteşte-te (Gabriela plânge cu lacrimi fierbinţi, cu suspine adânci, cu ţipete scurte).

Gabriela. — Dă-mi o batistă (îşi şterge ochii. — Un timp.) .

Gabriela, mai liniştită, aspirând aerul. — A, ce miroase la tine ?

Carolina. — Bucatele. Gătesc varză călită.

Gabriela, foarte interesată. — Da ? (sare în picioare). Ia să văd şi eu. (Trec amândouă la bucătărie. Sgomot de tingiri. Se aude cum Carolina dă lămuriri).

Vocea nebună a Gabrilei. — Ce eşti nebună, **ma reine ?** Trebue să pui un rând de cârnăciori.

ESCURSII IN TRECUT

TRAMWAIUL ELECTRIC

Când s'au pus întâia oară în circulaţie tramvaele electrice, ADEVĂRUL LITERAR din 1894, de sub direcţia lui Anton Bacalbaşa, publica bucata ce urmează sub semnătura Bran.

După 35 de ani, minunea tramvaiului electric e copleşită de automobil, aeroplan, zeppelin, telegrafia fără fir, radio.

Ce va fi peste alţi 35 de ani ?

Se svonise de mult în mahala că „boerii a făcutără o maşină de umblă singură pe drum, ca dracu!" Şi vestea se întinsese, umflată, lăţită, împodobită cu tot soiul de poveşti.

Dar ce mai încoa-încolo? La ceasurile două după amiază, taman când toţi aveau vreme de pierdut, maşina trebuia să treacă pe Bulevard.

Eşiseră mahalagiii cu căţel cu purcel, ca să vadă ce are să fie.

Când au ajuns pe la şcoala Ianculuı, negura de lume se ţinea tot una, par'c'avea să treacă Vodă ori tat'su.

Şi, adevărat, hop şi maşina ! Mergea singură, ca fulgeru. Vre-o procopseală nu era de capul ei, — vorba lui Marin şalvaragiu :

— Ia o căruţă cu roate, cum ar fi traivanu ăl nou ! Da' vorba'i : cum de merge ea singură ? Eu cred că tot are ea ceva înăuntru de-o mână ! Un fel de viliţipedă d'aia !

Din om în om trecea câte o ideie ; fie-care 'şi dădea părerea şi fie-care părere era respinsă după matură chibzuinţă.

Marghioala precupeaţa o ţinea una şi una că trebue să fie cu aburi.

— Da'unde vezi aburii, lele Marghioalo ?

— Hei, unde ! Par'că ăştia's aburi aşa ca toţi aburii ? Trebue să aibă v'o răsuflătoare pe sub pământ !

— Pe dracu, pământ ! Apoi nu s'ar vedea, crezi ?

Mitu, ucenicu de la fierăria lui Creţoiu, care se urcase în „maşină", îşi făcea cruce şi se jura pe mormântul mă-sii, că n'a văzut să aibă căruţa nici o maşinărie înăuntru.

— Na ! Asta mi-e crucea, dac'am văzut măcar o bucăţică de maşină !

Şi toţi se minunau şi toţi se cruceau, mai ales că Moş Ion dogaru din Câmpul Cucoanei, spunea trist :

— Uit'te d'aia nu mai plouă 'Mnezeu la vreme şi nu mai e belşug pe pământ, — că s'a apucatără oamenii la întrecere cu Al-de-Sus ! 'Nainte vreme nu mai erea d'al de-astea, şi slavă ţie Doamene că mergea toate alea bine !

Părerile şi plânsetele şi cruciturile nu făceau însă două parale, taina tot nedezlegată rămânea.

Lumea se adunase ca furnicile, maşina trecea în sus şi în jos, singură, ne trasă nici de cai nici de aburi, — şi lua ochii tuturor.

Intr'un colţ de uliţă, numai un om rămăsese pironit, ameţit de cap, cu ochii umezi de lacrimi : era Marin birjarul.

Stătu cât stătu, privi şi el la lume şi la maşină, apoi dete biciu cailor şi porni în goana cea mare. In gândul lui îşi zise însă de odată :

— Geaba le mai dau eu bice ! Tot n'o să meargă mai repede ca maşina !

Ii lăsă în voia lor, puse biciul la loc şi'şi plecă fruntea....

Caii mergeau acuma liniştiţi, amărâţi şi ei par'că, plini de grije în faţa concurenţii celei noui. Pe drum, birjarul nici nu luă seama dacă'l opreşte cineva. Un singur gând îi venea acuma, la bătrâneţe :

— Traivanu ne luă din muşterii ; pe urmă începu viliţipeda ; acuma mai veni şi diavoliţa asta. Vorba e noi ce ne facem ? Şi, dacă'i la o adică noi avem cheltuială, nu glumă. Calul cere fân, cere grije, şi pe urmă calul nu trăieşte cât lumea... Moare,— bani pierduţi ! Da' maşina ce zor are ? O scoţi din şură, o porneşti... şi merge singură. Nu'i e foame, nu'i e sete, n'are nevoie nici de potcovar, nici de vitirinal, nici de legea lui Maxim, — ia aşa !...

...Ajunsese la Kir Năstasă la cârciumă. Opri caii şi se dete jos.

Din cârciumă venea un sgomot de lăutari cari cântau, chiote, sărituri, ciocneli de pahare, — lumea care petrecea ca'n toate zilele, pe când într'ânsul sufletul era pustiu în faţa vieţei noui ce i se arăta.

Se duse la cai, aşeză hamurile de pe ei, le întinse urechile, îi mângâie, apoi, — nici el nu ştia de ce, — îi veni să plângă. Sărută caii pe frunte, îi îmbrăţişe ca pe nişte fraţi şi le şopti încet, cu efuziune şi cu patimă :

— Bechea, Batus !... Ertaţi-mă... Hei, n'a fost din răutate.... Ştiu, v'am dat multe bice ; aşa cere meseria,— ertaţi-mă !

Din cârciumă eşi un om :

— Slobod, birjar ?

Marin, par'c'ar fi fost prins desmierdând o femeie, întoarse capul ruşinat şi răspunse :

— Nu'i slobod.

Apoi intră în cârciumă, se aşeză la o masă şi comandă :

— Un litru alb ! Şi... să vezi de ceva fân pentru cai, Kir Năstase !

Două vite

— Poveste cu tendinţi şi cu rezon —

Ciocăneşte potcovarul,
Sar scânteile 'n tavan
Şi potcoavele ies gata.
— „Patru !" numără Stoian
Mâine 'n zori ţiganul nostru
Trebuie să potcovească
Murgul domnului cutare,
Cal de viţă boierească.

Răpăiesc pe calapoade
Ucenicii cu ciocane.
Meşterul, — cizmar subţire
De boieri şi de cocoane, —
Işi îndeamnă ucenicii :
— „Aide, şlefuiţi mai tare !
Mâine trebui să le 'ncalţe
Domnu deputat Cutare

MORALA

Diferenţa între meşteri
Meseria lor arată :
Calu-i vită potcovită,
Domnu-i vită încălţată.

Drag
„Adevărul literar" din 1894.

— Dar îţi spun că sunt o femee cinstită.

— Ei bine, vei profita punându-mă şi pe mine pe drumul cel bun !

O NEINŢELEGERE

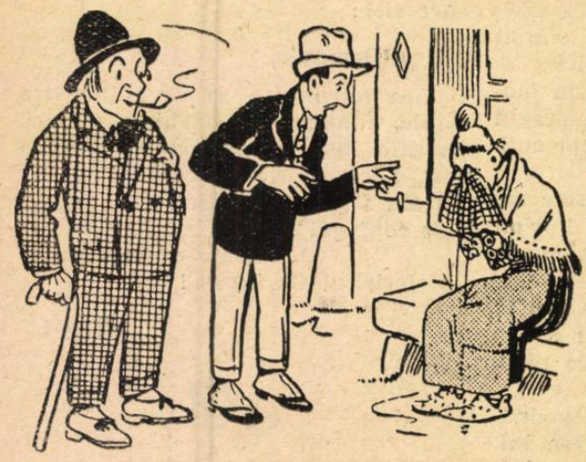

— *Sărmană femee, spune-ne nouă causa durerei d-tale, poate putem să....*

— *Vai, sărmanul meu mic e mort! era copilul meu. Era aşa de dulce, aşa de frumos....*

— *Şi sărmanul mi cut n'a fost încă îngropat?*

— *Ingropat? O, nu! niciodată!*

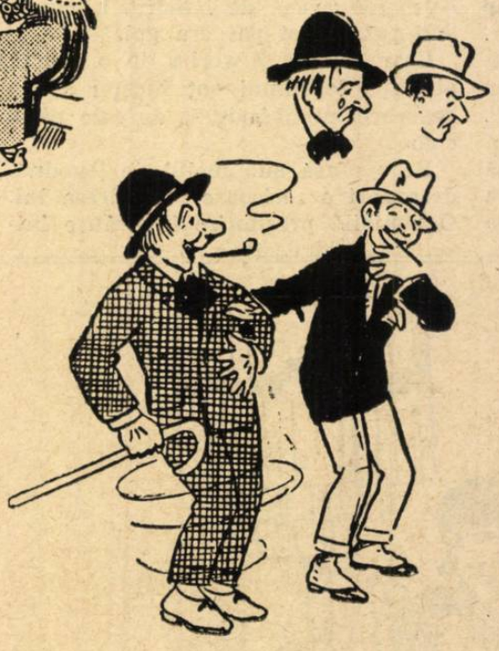

— *Am pus să-l împăieze!...*

(Pêle Mêle)

Până la fată

Chrisante Popescu e om cu principiile lui.

In general aceste principii sunt rele; nu e dat însă tuturor să fie bun de pus în rândul sfinţilor şi apoi, sunt atâţia inşi pe lume cu desăvârşire lipsiţi de orice principii în cât trebue să fim recunoscători celor ce se laudă că au oricât de rele ar fi ele.

Unul din principiile lui Chrisante e cuprins în quintesenţialul proverb: „Scopul scuză mijloacele".

Or, Chrisante începea să aibă un scop.

Trecuse — cam ca câinele prin apă — peste cincizeci de ani şi rărimea părului începea să egaleze pe aceea a scrupulelor.

Ii venise vremea să se aşeze la casa lui.

Chrisante neglijase cam de mult fetele de măritat ca să se consacre pur şi simplu fetelor, fără epitet.

Hotărî însă ca de aci înainte să-şi facă reapariţia prin saloanele unde se dansează şi să subjuge pe prima fată cu zestre care va cădea la îndemâna monoclului lui fascinator.

Primele rezultate fură, vai! foarte descurajatoare. Adolescentele cu zestre se grăbeau să primească omagiile unei mulţimi de tineri abia eşiţi din copilărie şi păreau că nu fac nici un caz de un adorator cuminţit de experienţă şi copt de... reumatisme. Une ori, chiar, Chrisante văzu surâsuri ironice la adresa cheliei lui sau creţurilor de pe obraz.

Ce să faci tinereţii!

In zadar împrăştie el cu profuziune madrigaluri şi complimente... Era ascultat de politeţă... şi părăsit cât mai repede spre a regăsi tovărăşia vreunui dănţuitor viguros, vreunui efeb dibaciu la tangou. Bietul Chrisante era astfel lăsat pe seama mamelor.

Aci însă găsi secretul unei noui tatice.

„Până la fată, îşi zise el, de ce n'aşi seduce pe mamă?"

In cel mai onorabil şi respectabil mod, mă grăbesc eu să adaog.

Planul conceput fu imediat executat.

Chrisante ajunse cavalerul cucoanelor bătrâne cari aveau ca menire să se ţină după fetele lor. Toate graţiozităţile, toate atenţiile, toate cuvintele amabile fură de aci înainte pentru dânsele. Se informa de sănătatea lor, se extazia în faţa frăgezimei farmecelor lor, îşi pierdea ceasuri întregi lăsându-se să fie bătut la maus.

Cu chipul acesta, Chrisante, e adevărat, nu prea făcea progrese în inimile fetelor de măritat, dar nu era nici o mamă să nu-l considere ca pe cel mai perfect gentilom şi să nu fie gata a-i încredinţa fericirea fetei ei.

Una din acestea era d-na Gologănopol. Nu de aceiaşi părere însă era şi d-ra Clara Gologănopol o brună cu ochii — şi cu caracterul — foarte energici. Mamă-sa nu se sinchisea.

„Numai părinţii sunt în stare să

preţuiască viitorul copiilor lor. Fetele n'au decât să se supună „Amorul vine după nuntă".

Clara însă era de părere că un avans asupra vieţei nu era de prisos. Astfel, de multă vreme îşi dăduse inima verişorului ei Paul, un ofiţeraş stricat până în teaca săbiei, pe care d-na Gologănopol îl tolera de ochii lumei.

Pentru Chrisante însă erau rezervate toate avantagiile. De cum se înfiinţa, seara, cucoana îi spunea :

„Mă simt cam obosită, astăseară, dragă d-le Chrisante. Dar fetiţa mea e foarte fericită să-ţi ţină companie".

Era destul să vezi sprincenele încruntate ale infantei, pentru ca să pricepi că fericirea aceasta era foarte relativă. Dar Chrisante nu lua seama şi mergea înainte şi merse atât de bine încât ajunse cu fata la biserică.

Chrisante îşi atingea în sfârşit scopul sforţărilor lui. Era fericit.

Chiar în seara nunţii însă, în momentul când Chrisante păşia pragul camerei nupţiale, o foarte neplăcută surpriză îl aştepta.

Văduvă de orice corp fecioresc rochia de mireasă era aruncată într'un colţ şi floarea de lămâiţă ajunsese sub pat. Acest pat era gol.

Crezând că e vorba de o scurtă absenţă, legitimul soţ începu să se desbrace, plimbându-se de colo până colo.

Pe o masă sub inelul de logodnă, descoperi o scrisoare la adresa lui. O penibilă presimţire îi strânse inima. Rupse plicul şi scoase cu o mână tremurătoare o foaie de hârtie, pe care citi :

Domnule,

„Am consimţit să devin nevasta d-tale, numai după stăruinţa mamei. Aceasta însă până acum. Pentru rest, adresează-te dacă vrei tot ei. Eu am făgăduit vărului meu primul vals conjugal".

Clara... ex-**Popescu**

Nefericitul Chrisante !

Ţepeş

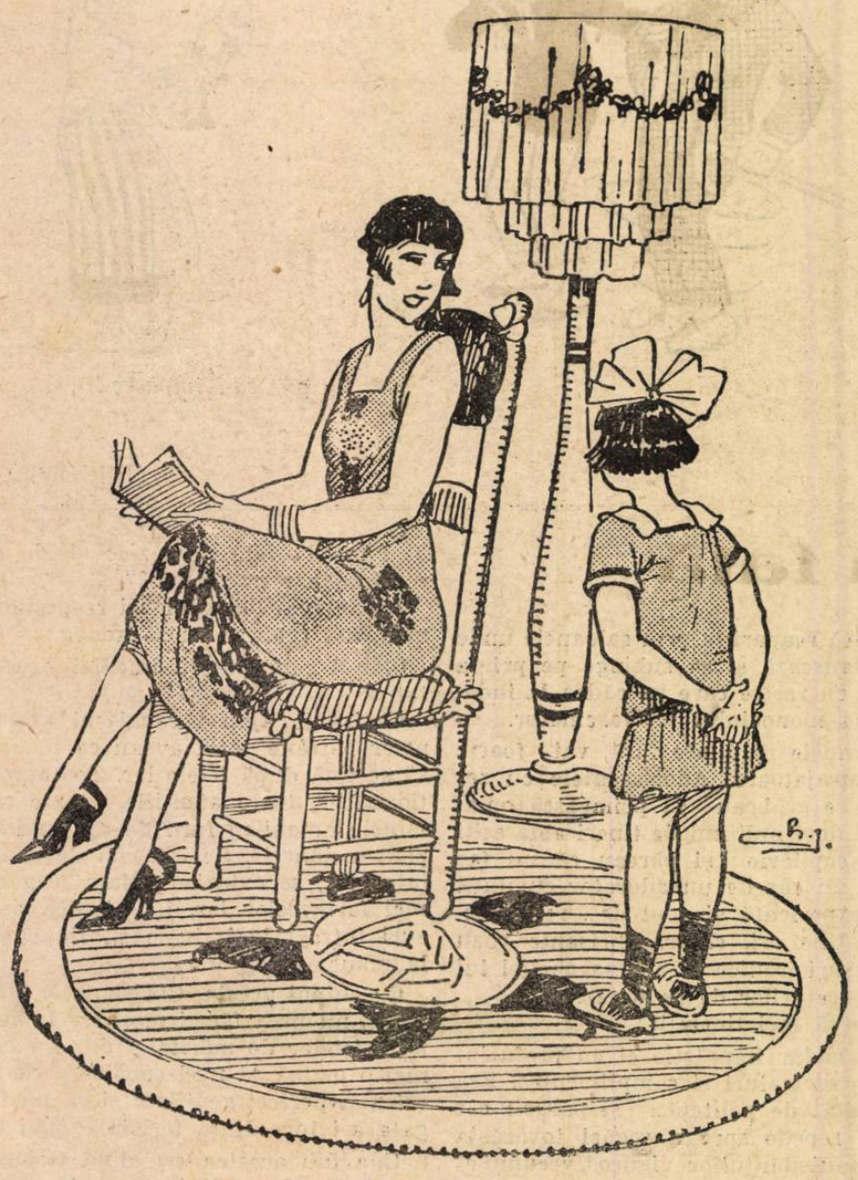

— *Mămico, peştii cresc repede ?*

— *Foarte repede ! De exemplu : Peştele pe care l'a pescuit tătucu săptămâna trecută, creşte cu câte două sute de grame ori de câte ori istoreşte cuiva. Când l'a pescuit avea un chilogram, acum are cinci !*

(Pêle Mêle)

Internul şi croitorul

Intr'o zi fu transportat la spital un sărman pieton pe care îl călcase un automobil. Internul însărcinat cu îngrijirea lui, recunoscu în el pe croitorul său căruia îi datora o sumă de bani şi pe cari nu mai ajungea să'i plătească. Nenorocitul croitor era leşinat. Când deschise ochii recunoscu pe debitorul său.

— Ce faci aici ? întrebă el.

— Am aflat că eşti rănit. şi am venit să'ţi plătesc datoria .

Şi scoţând portofelul, internul întrebă :

— Ai monedă mărunţă ?

— Nu e nici un zor, răspunse croitorul ; o să vorbim de asta mai târziu.

In gândul lui îşi zicea :

— Tot mai sunt oameni cinstiţi !

Spaima fusese mai mare decât răul, şi după cincisprezece zile, era vindecat.

Internul îl îngrijise cu mare devotament, ne părăsindu-l nici noaptea nici ziua. Din când în când îl întreba :

— Ai monedă mărunţă ?

Când fu pe picioare, croitorul zise :

— Ei bine, nu mă întrebi acum dacă am mărunt ?

— Adevărat !

— Am acum şi vreau să-ţi dau...

Internul făcându-se că nu înţelege intenţiile croitorului, protestează cu energie, având aerul că e ofensat.

— Vrei să-mi dai bani ? Nu primesc nimic dela d-ta. Nu mi-am făcut decât datoria.

— Pardon, zise croitorul, vroiam...

— Zadarnic n'aşi primi nimic !

Aceste cuvinte fură zise cu atâta demnitate şi desinteres, că croitorul nu îndrăzni să se arate inferior acestui exemplu, şi nu mai insistă .

— La ce te uiți în stradă ?

— E un aviator care a căzut chiar sub fereastră !

— Ah ! E groaznic !

— Da, a alunecat pe o coaje de pepene !

(Pêle Mêle)

Sfat politic

Când Stan Radu debută în viața politică în calitate de elector, avea douăzeci și patru ani. El aștepta evenimentul cu multă nerăbdare și conta să găsească în împlinirea acestui act consacrarea conștiinței sale.

Când sosi ziua votării, se îmbrăcă de dimineață cu redingota pe care n'o onora decât în cazuri excepționale, își încălță pantofii de lac cari îi cumpărase la nunta tantei Matilda și care îl srângeau îngrozitor. Dar ce importanță avea suferința în comparație cu gravitatea datoriei ce avea de împlinit !

Echipat cu pălărie nouă și cu mănuși noi, porni foarte grav spre locul de vot. Acolo mulțime de lume. Radu așteptă cuminte rândul său, cu gravitatea care se cere, se așeză după ultimul venit, luă, după cum văzuse că face și ceilalți, mai multe buletine pe cari le vârâ în buzunarele sale cu aerul cel mai neglijent din lume. Intră în camera de vot și își făcu datoria în conștiință.

A doua zi se duse la cafenea să-și citească jurnalele și întâlni pe prietenul său Petrache. Acesta îi zise:

— Știi că s'a ales Stavreanu !

— Da ?

— S'ar zice că te lasă rece știrea asta !

— Hm !

— Poate ai fi vrut să iasă Tăuranu !

— .... Sau Ioanescu !

— Hm !

— sau Gabacu.

— La urma urmei, vrei să-ți spun drept ?

Mi-e absolut egal !

— Cum ? sări prietenul său. Dar atunci... opiniile tale ?

— Da, am !

— Și candidatul tău ?

— Candidatul meu ?... N'am candidat !...

— N'ai candidat ? Cu toate astea ai votat. Te-am văzut. Eram în spatele tău.

— Da, am votat !

— Atunci trebue să știi pentru cine !

— Asta nu ! Nu știu pentru cine !

— Cum dracu nu știi ? Nu știi ce buletin ai ales ?

Atunci Radu răspunse cu orgoliul cetățeanului care n'are nimic să-și reproșeze :

— Nu, nu știu ! Nu m'am uitat !... Votul trebue să fie secret !...

S'a pus sub presă :

NIȚĂ PITPALAC LA KARLISBAD

PREȚUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In țară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

Citiți „ZIARUL ȘTIINȚELOR"

CITIȚI :

Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n, cu colaborarea celor mai de seamă umoriști.
Prețul 30 Lei.

ATELIERELE SOC. ANONIME „UNIVERSUL", STR. BREZOIANU No. 11

BIBLIOTECA
ERSITĂȚII

— Georgel, astâmpără-te.... dacă se scoală bărbatu-meu?...
— Tocmai de aceia.... să ne grăbim....

ANUL XXXV. — No. 23 5 Lei exemplarul JOI 6 IUNIE 1929

VESELIA

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

6 Iunie

Cu ocazia serbărilor Unirei guvernul a luat două măsuri, care se complectează și se armonizează ca peretele cu nuca și capra cu varza. A dat drumul din închisori condamnaților pentru găinării mai mult sau mai puțin importante și pe de altă parte a licențiat diurniști, lăsându-i să-și caute singuri existența printre monumentele de sac văruit și becurile multicolore, care au dat Capitalei aerul de sărbătoare 48 de ore. Cel puțin dacă toate acestea s'ar fi făcut ca un schimb : diurniștii în pușcărie și pușcăriașii la... diurne. Ar fi nemulțumit mai puțin nelăsând lumea pe drumuri și poate s'ar fi bucurat de un succes de stimă ; ar fi fost luată ca o farsă ori ca un deziderat... democrat.

Dar așa ?

Concluzia certă a schimbului a fost creșterea furturilor de prin buzunare.

Era și de prevăzut dacă neomenosul guvern dă durmul oamenilor din pușcării, pe străzi, în plină criză !...

Cine era mai gălăgios în opoziție de cât „Secretarul" ?

„Secretarul" ajuns ministru de industrie și locțiitor la comunicații, a tăcut și s'a apucat de muncă. O muncă silnică și zadarnică : merită să cadă sub greutatea propriei conformații de copil rahitic cu capul mare de idei de căpătat (Sombart) și picioare autohtone.

Dar „ministrul" nu se mulțumește numai cu legiferarea unei opere, ce-și va arăta efectele în scolul următor ci vrea să eftenească și viața. Apucătura lăudabilă, dar deasupra mijloacelor „ministrului". A încercat să ieftenească zahărul, a anunțat ieftenirea încă de acum 5 luni și a trebuit să așteptăm până azi ca să luăm cunoștință de o ieftenire... pe hârtie.

Domnul „ministru" vrea să fie abil : ne duce cu zăhărelul !... Dar n'are pe cine păcăli fiindcă poporul știe zicala :

„Să nu te iei după musca (cu ochelari), că te duce la... cofetărie !".

Indată ce mult trâmbițata reformă administrativă a d-lui Stere va fi adoptată, vom avea alegeri la Municipiu. D-l Dobrescu, marele primar al zilelor aniversării Unirei, cel ce a dotat Capitala cu stâlpi de marmoră în pânză văruită și cu pajure de abțibild, va cere populației votul pe baza serviciilor prestate. Le va cere cu toată seriozitatea de care e capabil un fost procuror al umanității și poate viitor împărat al primarilor.

Să nu se creadă însă că istoria politicei n'a mai înregistrat pretenții în genul aceleia a d-lui Dobrescu.

Unul mai apropiat de noi, a fost un florar din Paris (Quartier Latin) care în 1928 a candidat la alegerile comunale, cu următorul program : „drept de vânătoare în Jardin des Plantes pentru locuitorii arondismentului al cincilea. Interzicerea sărăciei dela orele 18 în sus. Prelungirea bulevardului St. Michel în ambele sensuri până la mare. Transportarea catacombelor afară din oraș. Apropierea sfârșitului lumei. Creearea unui institut meteorologic pentru bărbieri, dat fiindcă aceștia vorbesc alandala și fără să se priceapă la ploaie și vreme frumoasă".

Acest candidat a obținut 132 voturi.

In 1908 la Tuluza, un candidat la consiliul municipal își isprăvea astfel profesiunea de credință : Votați cu toții pentru Arnavielle, pair al Franței, papă și su-papă de siguranță".

Și a avut mulți partizani. Altul, Muré, a cucerit 9000 voturi cerând ca pe viitor lucrătorii să fie înlocuiți de câini dresați care să păzească uzinele !

Notați că toți aceștia râdeau sau tachinau.

La noi d. Dobrescu e un convins. Așteptăm manifestul electoral al domniei sale. Aperitivele sub formă de avize lipite pe străzi ne fac să murim de curiozitate.

Al nostru ești, domnule Primar !

Interesant e pe vremea aceasta de criză stabilizată, să citim darea de seamă telegrafică asupra expoziției de flori de la Londra. Acolo în cartierul Chelsca s'a deschis una dintre cele mai minunate expoziții de flori din câte vor fi existat pe lume. Valoarea florilor expuse se ridică la 50.000 lire adică vreo 40.000.000 lei, în monedă de-a noastră. O colecție de orhidee costă frumoasa sumă de 26 milioane lei. Ca să ne facem o idee de ce înseamnă această unică expoziție, trebue să spunem că multe dintre aceste bogății efemere au fost aduse cu aeroplanul, ca să nu se ofilească. Și pentru un singur mic ghiveci cu o floare s'a plătit 200.000 lei !

Cifre de basm, care te fac visător.

I'auzi, 200.000 lei o floare. Și o zicală învechită pretinde că pe femeie să n'o atingi nici cu o floare !

— O ! câte nu s'ar lăsa atinse cu.. ghiveciul, nu numai cu floarea !

Dr. Draș

MAI SUBȚIRE

Zgămboescu scrie versuri...
Cum nu'l știți !... îmi pare rău.
Nu e coș pe la redacții
Fără monopolul său.

Eri c'un teanc de versuri șchioape
'Nfășurate 'ntr'un jurnal
Iată-mi-l grăbit că intră
La revista „Papagal".

Dom' redactor mi-l ia la vale :
— „Zi, ești scriitor, mată ?'
— „Păi vedeți... eu... d-voastră..
Ca să-mi dați concurs aș vrea.

Redactorul „Năsăliei'
Eri din versuri mi-a citit.
M'a felicitat, să credeți...
Ba, vr'o zece 'mi-a oprit"

— „A oprit din ele zece !?
Strigă ca scos din fire.
Apoi calm :... era hârtia
Cum se vede mai subțire .

T. Sandiny

— Eu Titi m'am născut la Brașov, mamă-ta la București și tu la Iași.
— E curios atunci papa, cum ne-am întâlnit noi trei !

(Pêle Mêle).

URÂCIOASĂ PASĂRE

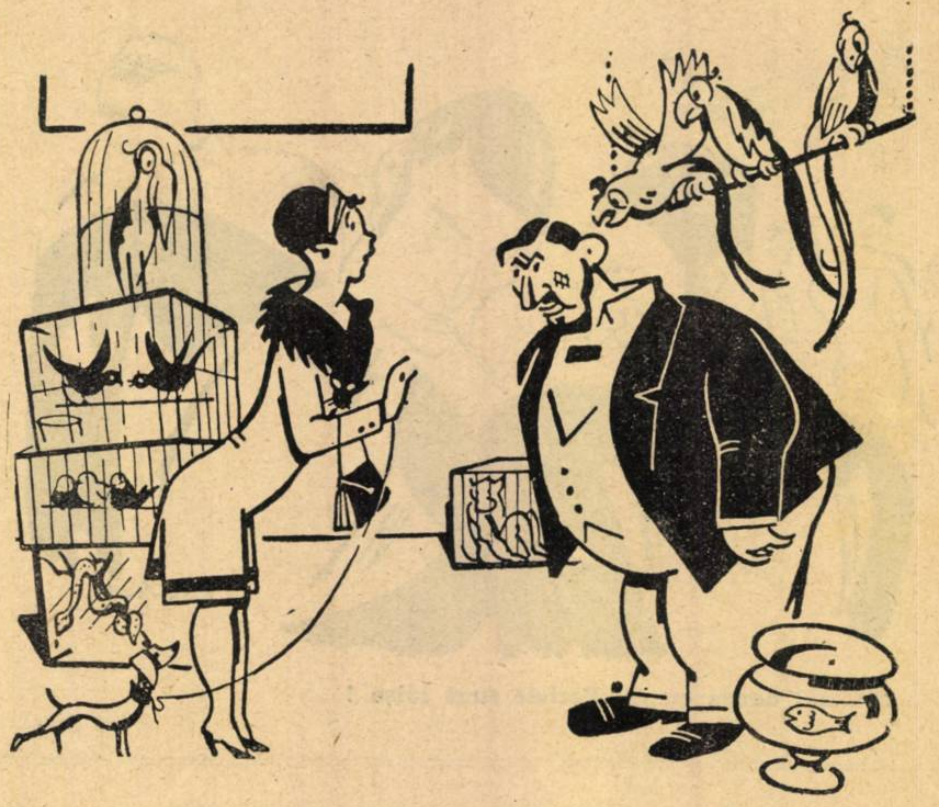

— Papagalul care mi-ai vândut, tot timpul strigă bărbatului meu „Incornorat !"
— Și atunci ?
— Jură'mi că nu cunoaște numele amântului meu !

(Pêle Mêle).

Altă-dată

LA MOȘI

— Să mergem și noi la Moși, nenicule !

— Păi să mergem, ce-are face. Da va să zică vine și Năică și Ciupitu ?

— Așa ne-am înțeleseră. Ne găsim în Iliad... Vine și Florică...

Și coana Sița Pitpalac cu dumnealui, nea Niță, au început să se gătească.

Coana Sița s'a spălat pe picioare, și-a tăiat unghiile, s'a frecat pe gât cu ciorapu de lână, — că așa, pe obraz, se spală cu apă'mneaei în toate zilele — și-a scos papiotele, și după ce a dat cu destulă cremă, și-a făcut obrazul și buzele cu roșu.

Când a fost la îmbrăcat :

— Nenicule, încheie-mi tu botonu ăsta.

Și nea Niță care își trăgea nădragii de sărbătoare :

— Acușica, Sițico, numa să-mi pui..

— Ce să-ți pui... Uite, încheie-mă colea..

Și nea Niță cu pantalonii trași până la genuchi, a alergat să o închee.

Abia și-a încins cureaua nea Niță și coana Sița :

— Nenicule, ia închee-mă și dincoace. Și atunci dumnealui și-a eșit din fire.

— Ia mai lasă-mă madam, că nu ești mireasă...

— Ce mireasă, musiu : asta va să zică mireasă dacă ești complizant cu o persoană ?...

Și pe nea Niță l-a atins vorba.

— Este damă, dom'le, așa e ; chiar nevasta ta să fie, da e damă.

Și s'a executat din nou.

— Nițișor s'a îmbrăcat ? Linico, ce faci acolo ? a strigat coana Sița către copii.

Și când au fost gata, cu copii cu tot au pornit, ca la hagialâc, la tramvai. Nea Niță s'a oprit în colț la „Steag" ca să schimbe mărunte și coana Sița a așteptat în stradă, cu copiii. Și după ce Nea Niță a schimbat... și câteva țoiuri de țuică, ca să poată face comparația cu „zăpăceala" pe

EXPERŢII

— **Nu mai dansa cu ea. Perlele sunt falşe !**

(Le Rire).

care o s'o bea la Moşi, au apucat tramvaiul.

— Bine, nenicule, da stătuşi, nu glumă...

Şi a oftat dumneaei că are aşa bărbat. Dar imediat şi-a luminat sufletul : „dacă n'ar mai fi şi Florică ăla care să o mai „dixtreze" ar fi „o nenorocită în igzistenţă"...

Nea Niţă luase niţel damf. Băuse la repezeală două cinzecuri de ţuică şi era vesel.

— Hei, dom'le condicter, patru la franc sau cât ? Că suntem patru... să trăim !

Conductorul grav, nu răspunse nimic, dar strigă sentenţios. :

— Taxa, dom'lor ! Cine nu mai are bilete !

— Dacă mă laşi să încalic pe murg, dau un pol dă persoană. M'auzi ?

●

In gura Moşilor, — ca în gura Moşilor : tramvae, trăsuri, lume peste lume, baloane, cucoane, etc.

— Măi să fie al dracului ! face nea Niţă. Unde o să mai găsim noi pe alde Itidentu sau pe Ciupitu ?

— Lasă că-i aflăm noi, n'avea grijă ! zise coana Siţa care fixase cu Florică şi ceasul şi locul unde să se găsească.

Când să zică nea Niţă :

— Haide Siţico, să luăm câte o idee la un muntean d'aştia, hop! Năică Itidentu cu Miţa lui, iacă şi pe Florică dela trebunal, iată şi pe Ciupitu cu Ciupitina... o nuntă întreagă.

— Păi aşa, mă nentule, mai înţeleg şi io ; va să zică o facem. ca la Moşi ?..

— O facem, nea Niţă, cum să n'o facem ? răspunse vesel Florică după ce sărută ceremonios mâna coanii Siţa.

Şi o porniră cu toţii în învălmăşeala târgului. Nea Niţă în capul trupei, coana Siţa cu Florică şi ceilalţi..

— Haide, colea la Munteanu ! zise nea Niţă.

— Să mergem, nea Niţă, că n'are haz aminteri. Să vii la Moşi şi să nu bei ţuică, e lucru pe dos.

Femeile că nu, Florică de complezenţă : „lasă, madam Pitpalac, c'aşa e la Moşi" — şi în sfârşit se opriră cu toţii la Munteanu. Un rând nea Niţă, un rând Năică, şi să vie şi nişte mititei, apoi alt rând Florică şi ia să aducă şi nişte pâine, aşa ca să ia mititelul... Dar Florică :

— Păi, nene Niţă, dacă e vorbirea să nu mai mâncăm în Iliad, s'o luăm ca lumea, să comandăm cevaş.

— Comandă, musiu ! zice Năică.

Coana Siţa şi coana Miţa stăteau cam bosumflate.

— Bine, oamenilor, dar o luaraţi prea pă repezeală, observă coana Siţa.

— P'ormă, era altcevaş în Iliad... completă coana Miţa.

— Ia lasă, — madam, că acolo te jupoaie ! protestară bărbaţii.

Lui Florică îi era tot una : numai să fie lângă coana Siţica când s'o pili nea Niţă.

Şi rândurile de ţuică se repetară. Şi afară cald, cald să mori...

— Ia să pue nişte fleici ! comandă Florică.

— Mie să-mi mai dea un cârnat ! ceru coana Siţica.

— Mâncăm, n'am ce zice, dar de băut ? constată nea Niţă.

— Să vie o juma de kilometru că ne păcălesc ăştia, aşa cu ţoiul ! comandă Năică.

Se strânseră multe rânduri, rânduri de ţuică. Bărbaţii erau — cum îi şade mai bine omului în Moşi ; coana Miţa „milangonică" că aşa se face dumneaei când prinde cevaş la limbă, iar coana Siţa în extaz, în reverie, ca amorezată la 19 ani.... Florică poet romanţios, cu cravată verde, cu haine bej, cu pălăriuţă cu fundă la spate, cu colţ pe frunte...

...Şi nea Niţă era crup. Năică tun, Ciupitu mort.... Copiii aţipiseră pe masa de-alături... Femeile cu chef şi cu draci. Coana Siţica încalte avea nişte ochi aşa de umezi că simţeai că te îmbolnăveşti de reumantism uitându-te la ei...

— Nenicule, se rugă ea la un moment... Să ne ducem şi noi femeile pân Moşi să ne uităm pe la panarame.

— Să te uiţi tu singură la panaramă ? Dar ce eşti nebună, madam !

— Nu, nenicule, mergem cu Florică să ne uităm !

— Atunci alaboner ! sughiţă nea Niţă care mai comandă cevaş „zăpăceală".

Florică luă braţul coani Siţi şi împreună cu Ciupitina şi a lui Năică se vârâră în vâltoarea de lume.

●

— Cum să ne cărăm ? făcu semn cu cotu Florică coanei Siţica după

SCRUPULOS

— Dacă e din cauza bărbatului meu, n'avea nici un scrupul, îi e absolut egal.

— Atunci să'mi trimeată câte va cuvinte, ca să fim în regulă !

câtva umblet şi când fu mai la înghesuială.

— Iote ! răspunse coana Siţica.

...Şi se pierdură, ca un vis frumos, de tovarăşe.

. . . . . .

Târziu, când s'au întors de pe şoseaua Colentina, la Munteanu, cu cei trei bărbaţi se întâmplase o minune, faţă de obicinuita gălăgie a târgului Moşilor : cei trei bărbaţi erau cu desăvârşire muţi ! Nu mai puteau să articuleze nici-o vorbuliţă. Doar Miţa lui Itidentu şi Ciupitina erau aşa de guralive că nu mai găseau cuvinte cum să spurce pe Siţica :

— Să-ţi fie ruşine, madam, să ne laşi ca pe nişte proaste să umblăm tot târgul după'mneatale. Auzi colo, să se uite cinevaş la panaramă două ceasuri ! Or era acolo dracu cu coarne ?

Dracu nu, dar coarne da — şi-a zis în gând Florică triumfător şi a ridicat de braţ pe nea Niţă să-l urce în droşcă.

. . . . . .

A doua zi nea Niţă spunea în curte vecinilor că „mă, nentule, dar am petrecutără eri la Moşi, cevaş de speriat. A fost o frumuseţe. O să ne rămâie amintire de suvenir, parol !"

Costache Glumici

DESILUZIE

O ştire se lăţi în Evropa
Ca'ntr'un cazan un bloc de sodă,
Şi-anume : că la dame coada
A revenit din nou la modă.

Că au şi apărut pe stradă
Cucoanele de până eri,
Cu nişte cozi, mai lungi aproape
Ca mâinile de casieri

O veste atât de importantă
Nu putea să mă lase rece ;
Să nu mai văd în frizerie,
Cucoană că 'nainte 'mi trece ?

Sunt semne de normalizare
Şi o economie bună,
Nevastă, soacră şi fetiţă,
La tuns de două ori pe lună.....

Şi am eşit să văz minunea,
Căci pe la noi la mărginaşi,
Sosește moda la o lună
După ce trece în oraş.

Dar deziluzie, zadarnic
Oraşul răscolii cu ochii :
A revenit la dame coada,
Dar nu la ceafă, ci la rochii !

Iorgu

ROMANTISM

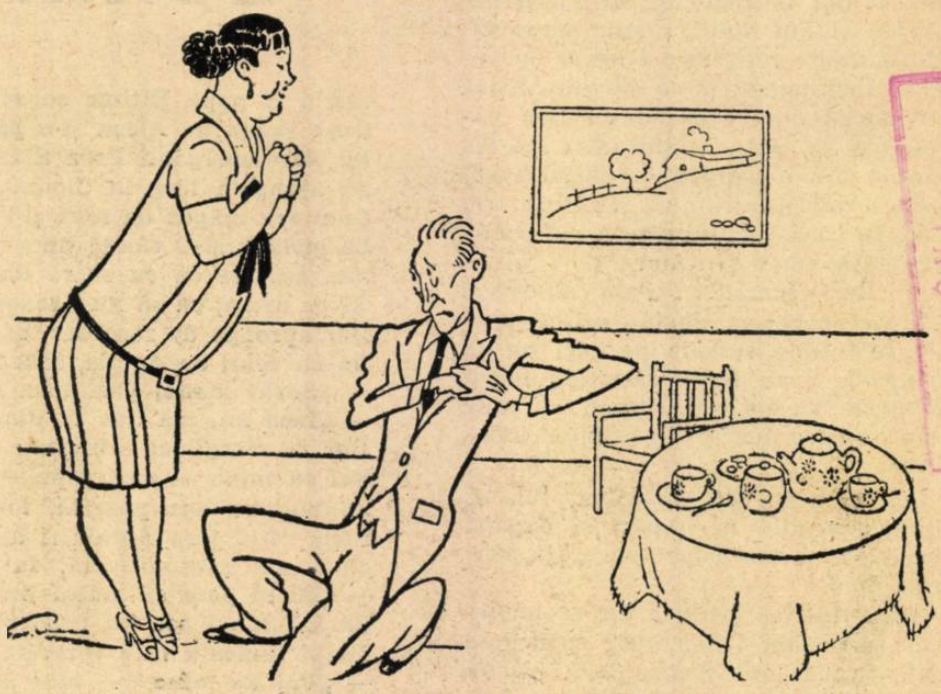

— **Consider cele mai mici dorinţe ale d-v doamnă, ca un ordin imperios. Aşi face totul, nimic nu mi s'ar părea imposibil !**
— **Atunci fă-mă să slăbesc.** (Le Rire).

Cum poţi rămâne cinstită

Draga mea Coleta.

Ce ?... ţi se pare imposibil să fii fericită pentru că tu n'ai avut noroc în căsnicie şi pentru că principiile tale îţi interzic să calci în picioare cinstea ta ? Dar, draga mea prietenă, nimic mai simplu. E de ajuns puţină dibăcie. Cum tu eşti cea mai bună prietenă a mea, vreau să-ţi desvălui secretul meu.

Bărbatul meu, tu ştii, e un om admirabil. Din nenorocire, e cu două zeci de ani mai mare ca mine şi această diferenţă de ani, care îmi părea neglijabilă în momentul căsătoriei mele, pare să se accentueze din ce în ce. Cu toate acestea, sunt cinstită. Făcând constatarea că bărbaţii disprețuesc femeile cari i-au onorat cu favorurile lor, am găsit un mijloc să'i forţez, dacă nu la respect, cel puţin la trecere. Acest mijloc e simplu. Ştiu că te vei indigna, dar te rog citeşte scrisoarea mea până la sfârşit fără să protestezi. Când un domn îmi face curte şi când acest lucru nu mi displace, îi cer bani. Dacă mă refuză, e că nu mă iubeşte şi atunci atât mai rău pentru el. Dacă primeşte, atunci ştiu că mă iubeşte şi în acest caz totul merge bine. Un bărbat stimează totdeauna pe femeea care îl costă scump.

Natural, nu păstrez nici odată aceşti bani. Ii consacru pentru opere de bine facere, ceia ce îmi dă o mai mare consideraţie. Sistemul meu mai are o parte bună. Bărbatul meu crede că aceşti bani îi economisesc din cheltuiala zilnică şi îmi e foarte recunoscător... El nu mai tace cu laudele.

In acest moment mă duc să întâlnesc pe un tânăr care îmi place mult ! El locueşte într'o frumoasă vilă aproape de Şosea şi e foarte generos. Când îmi dă întâlnire îmi trimete un cec. Cifra îmi indică ora. Două mii lei ora două, trei mii ora trei .. I'am spus eri că nu pot veni de cât la ora patru.

Te sărut
Riveta

■

(De la aceeaşi la aceeaşi !)

Scumpa mea Coleta.

Am primit scrisoarea ta şi sunt mulţumită că ai pus deja în practică sfatul meu. După cum spui şi tu, metoda mea poate împarte bărbaţii în două categorii : laşii şi adevăraţii prieteni. Iţi mulţumesc că în scrisoarea precedentă îţi vorbeam de un flirt. M'am ataşat sincer de acest simpatic băiat. Ori de cât-va timp, am remarcat că Jeanse numeşte Jean, — rărise întâlni-

rile. Cu toate acestea, părea din ce în ce mai îndrăgostit. Mi s'a părut curios şi am voit să ştiu adevărul. După multe reticenţe, Jean se spovedi. Inchipueşte-ţi că bietul băiat în loc să aibă avere după cum bănuiam, era sărac. Adevărata sa locuinţă era o cameră la etajul IV-a, pe o stradă lăturalnică şi el mă primea în casa vărului său care i-o împrumuta când şi când.

— Dar cecurile ?... l'am întrebat eu Aci povestea devine mişcătoare. Ca să adune sumele pe cari mi le trimetea, Jean făcea sacrificii mari. Muncea ca un condamnat, el care până atunci lucra cu multă indolenţă.

Graţie mie, are înaintea lui un viitor splendid în import şi export. Asta e a patra parte bună din metoda mea !

Bine înţeles pentru un moment am suspendat sistemul cecurilor. Vem vedea mai târziu dacă trebue să-l reluăm.

Din nenorocire, aceasta reduce mult bugetul meu de caritate. Bărbatul meu e necăjit şi îmi face mereu reproşuri. Cu toate acestea, nici odată n'am fost mai bună, mai generoasă, mai dornică de binefaceri !... Te îmbrăţişez în grabă : el mă aşteaptă !

Rireta

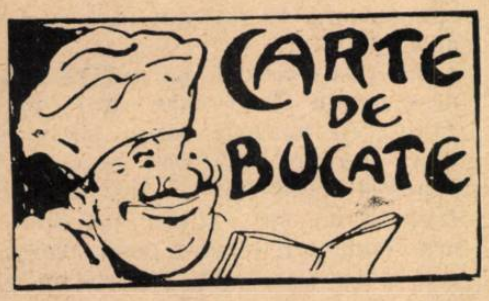

REŢETA No. 32

Dulceaţă de caise verzi

Iei caisele şi după ce le cureţi de coaje şi bruma de pe ele, le baţi bine un un ciocănel de alamă, devin şi mai fragede şi dispar şi sâmburii din ele. Apoi le bagi într'un lighenaş cu pământ galben, să nu se mai zaharisească mai târziu, iar după două zile le scoţi şi tăindu-le felioare subţiri, le înşiri una câte una pe un fir de arnici roşu.

Feriţi-vă de a mai pune caisele verzi în apă de var, deoarece varul produce arsuri pe piept şi contribue la creşterea mătreţii.

Odată caisele gata, procedezi la facerea siropului.

Pui într'o oală bine smălţuită, două chilograme de apă oxigenată, apoi torni înăuntru două chile şi nouă sute nouăzeci şi cinci de grame zahăr tos, precum şi două sute cincizeci de grame sare de lămâie, pui oala la foc şi laşi până dă în fiert. In tot acest timp, ai grijea să amesteci cu o lingură sau făcăleţ de mămăligă, pentru a nu rămâne zahărul la fund şi a se transforma în zaharină.

Dacă vezi că siropul nu se leagă tocmai bine, poţi pune înăuntru câte-va bucăţele de gumă-arabică sau boabe de scrobeală albă. Torni caisele, vanilia şi ce mai vrei să pui, de obicei câte-va gălbenuşuri de ou şi laşi să fiarbă trei sferturi de zi. Apoi o dai jos de pe foc şi o stropeşti cu puţin sifon. Pui la borcane şi serveşti... în timpul mesei.

Ciupac

N. B. — Nu uita că dulceaţa se poate servi şi la mosafiri.

COANA AGLAIA

Intr'o zi popa Eftime se sculă cu noaptea'n cap,
Puse şeaua pe Alecu şi-o porni cu el la trap.
Işi pusese'n gând Prea Sfântul ca'naninte de'nserat
Să ajungă'n târg la Cioara şi să-l pue la mezat.
Cum era măgar de rasă şi-l crescuse îngrijit,
Se gândea să-l vândă bine şi să plece mulţumit.
Mai scosese de cu seară din coteţ un mic cocoş,
Şi pe drum, ca să nu-i scape, îl bagă popa'ntr'un coş.
Dar aproape de răscruce, când s'ajungă la cişmea
Dă cu ochii de Aglaia, coborând în spre sosea :
— „Sărut mâna, părinţele. Incotro aşa pripit ?"
— „Iaca na, mă duc la Cioara şi eram puţin grăbit.
Dar de mergi tot într'acolo şi urât nu vrei să'ţi fie,
Hai cu mine — zice popa — să ne ţinem sindrofie".
Şi-amândoi aşa porniră, tot vorbind de verzi şi-uscate,
Până când ţaţa Aglaia îi atacă pe departe
Cinstea-i personificată, **cu vre-o câteva cuvinte :**
— „Mi se pare că matale nu prea ai bun gând, părinte
Că mă luaşi aşa cu tine. Şi... nu-ţi fie cu bănat
Toată lumea'n târg vorbeşte că nu eşti astâmpărat".
— „Vai de mine ! — zice popa — Ce-ţi trecu prin cap, femee !
Dar îţi jur pe cele sfinte ; nici n'avui aşa idee.
Şi-apoi cu măgarul ăsta şi cu coşul, din păcate,
Nu pot face vre-o mişcare, că mi-s mâinile legate"
De ruşine bietul popă se făcuse roş ca racu.
(Nu ştia vezi Cuviosul ce cerea dela el dracu)
Şi aproape de pădurea ce treceai să intri'n sat,
Cum mergea aşa agale, popa tot mereu plouat,
Enervată deodată că nu scoate un cuvânt,
Mi-l opreşte iar Aglaia şi-l atacă cu avânt
— „Drept să-ţi spun, de vrei părinte, ochii tăi prea strălucesc.
N'am încredere în tine. Tot mă faci să bănuesc
Că ţi-ai pus gând rău cu mine. Şi-n pădure când vom sta
Teamă mi-e că mă îndupleci şi-ai să-mi faci apoi ceva"
— „Doamne Sfinte ! zice popa — ce ţi-e fric-aşa de mine !
Cum poţi crede că un preot poate face'aşa ruşine !
Şi-apoi chiar de-ar fi şi astfel după cum îţi trece-n gând,
Tot ţinând de cocoşul ăsta şi măgarul meu trăgând,
Ţi-am mai spus că nu sunt slobod. Iar de las pe iarbă coşul,
Şi nu ţiu de hăţ măgaru, fuge şi-ăsta şi cocoşu.
Vezi deci că nu-i cu putinţă, chiar de vreau, să-ţi fac vr'un rău
Şi-apoi de-mi trecu prin minte, să mă bată Dumnezeu".
— Lasă, lasă... ştiu, părinte. Fel de fel de combinaţii
Faci matale să mă'ndupleci. Măă !... ce hoţi sunteţi bărbaţii
Parcă văd că în pădure : legi măgaru'ntre copaci,
Bagi apoi sub coş cocoşu şi... nu ştiu ce rău îmi faci !...

N. Nikolaides

SUPĂRĂTOARE APROPIERE

Pereţii pictaţi frumos

— Nae, găseşte-ne alte două locuri cu flori şi peisagii....

(Le Rire)

Totul se explică

Germanii sunt minuţioşi, curioşi şi răbdători. Lor le place să cunoască de ce şi cum. Profesorul Hugo Kampstein într'o lucrare a lui, ne dă o mulţime de explicaţii de tot felul. Se ştie de ce în timpul Renaşterei, se purtau frizete ?

Pentru că o princesă favorită a regelui Enric al II-lea purta şi ea, voind să ascundă o umflătură ce avea pe cap !

Mai multe doamne de la Curtea lui Louis XIV-lea aveau picioare mari şi nu ţineau să le arate : ele impuneau moda rochiilor cu trenă.

Louis XIV-lea având o mică chelie pe cap, ca să nu se vadă, inventă moda perucilor enorme şi curtizanii lui îl imitară.

Sub regele Filip III-lea doamnele purtară ghempe montante ca să imiteze pe regină. Regina purta ghempă pentru că avea gâtul prea înalt .

Sub Louis XV-lea d-na de Pompadur care era scurtă, inventă moda tocurilor înalte.

Priviţi noile noastre modele

Ne extaziem asupra frumuseţii modei. Această modă trecută, o găsim ridicolă. Deunăzi o mare modistă din Madrid expunea un asortiment de pălării de paie „ultima modă“.

Erau într'adevăr „dernier cri“.

Avizul unanim fu că sunt ridicole, baroce, stupide.

Or aceste pălării erau simple reproducţii după moda de acum 15, 10 şi cinci ani.

In timpul acela, toate fuseseră găsite splendide, adorabile, atât cât fuseseră la modă.

Peste zece, cinci sau mai puţini ani, pălăriile de azi cari ne par frumoase, o să pară ridicole.

„Pentru asta, adaogă ziarul spaniol dela care împrumutăm această poveste adevărată, trebue să ne grăbim să urmăm moda atât cât nu întrezărim **grotescul !**

La noi singura modă care nu se schimbă este portul... în buzunar al banilor din averea Statului.

O şampioană

Ziarele din Los Angelos ne anunţă că o tânără din acest oraş, Miss Louise Adler a fost declarată „şampioană“ de box din lumea întreagă.

In cursul unui match sever a învins pe boxerul Joe Rivers, unul din cei mai faimoşi boxeuri din California.

Miss Louise Adler nu e logodită cu un boxeur ci cu un băcan „en gros“.

Iată un bărbat care va trebui să meargă drept, pentru că soţia lui posedă argumente ca să'l silească să meargă drept. Şi Miss Louise Adler aparţine sexului pe care noi îl numim slab !

Insula fericită

Paradisul terestru există, cel puţin lucrul acesta îl asigură d. Stamp Blatter din Melbourne. Paradisul se află nu departe de Torres, într'o mica insulă unde Stamp Blatter, în cursul unei reparaţii a iachtului său, a trebuit să stea mult timp.

In această insulă binecuvântată, femeile comandă, bărbaţii trebue să se supună, ei datoresc cea mai mare ascultare femeilor lor. Datoresc de asemenea cel mai mare respect soacrelor lor a căror aprobare e necesară în toate actele vieţei.

Femeile din insulă se întrunesc în fiecare lună şi hotărăsc de semănături, de recolte, de construcţia bărcilor, de pescuit etc....

Locuitorii insulei fericite sunt de rasă malaeză. D. Stamp Blatter şi-a făcut o datorie din a nu arăta exact locul unde există această insulă fericită pentru ca locuitorii acestui ţinut să fie lăsaţi în pace în starea lor fericită.

O lacună împlinită

Maharajahul din Biurlapatam e un om conştiincios. El a reparat o nedreptate din cele mai mari care există.

Maharajahul s'a gândit că nenumărate femei ilustre, regine, scriitoare, războinice etc... au statui; ori, prima femee din lume, aceia fără de care nici una n'ar fi existat, Eva, ca s'o numim, nu are nici o statue.

Maharajahul care e musulman, a consultat Coranul şi pe savanţii preoţi cari i-au confirmat preceptele Coranului. Ele interzic să ridici statui fiinţelor umane.

Maharajahul nostru a găsit cum să aranjeze lucrurile.

A pus să se ridice în faţa palatului său un turn gigantic. Deasupra uşei care dă pe scara interioară, a gravat următoarele cuvinte :

„In memoria Evei, mama genului uman“

Unul din strănepoţii ei,
Ali Sakhepur Dighri

Iată un maharajah pe care sufragetele îl vor aproba !

— Lili, scumpa mea ! ţine-te de fusta mamei tale.

(Le Rire)

-- Eri când m'a văzut mi-a spus că sunt cea mai frumoasă femee pe care a văzut-o vre-odată.

-- Da..... dar m'a văzut pe mine azi dimineaţă.....

PAGINI DIN TRECUT

Amintiri despre profesori

Este adevărat că de câtva timp numi mai tocesc coatele pe băncile şcoalei, — dar am rămas tot student. Deosebirea este că şcoala în care învăţ azi se numeşte Viaţa ; iar ştiinţa ei : suferinţa. Decepţiile m'asigură că sunt silitor, şi buna Resignaţia îmi tot vorbeşte de-o apropiată vacanţă.

Iată un şir de vorbe ce'mi aminteşte despre foştii mei profesori.

Nu i-am uitat, — nu pentru că m'au învăţat cum să socotesc şi cum să conjug vorbe latineşti, dar pentru că mi-au rămas în minte ca nişte portrete cu conturele lor particulare.

Şi îi rog să creadă că această ţinere de minte le face cinste. Memoria mea este un muzeu vast, unde păstrez figurile câtor-va femei care miau smuls de pe buze cuvântul : iubito ! — şi unele din liniştitele şi singuraticele colţuri de Natură, unde m'am retras, adese-ori, ca un pustnic cu caravana lui de visuri.

Astăzi vom face o vizită în acea parte a muzeului meu unde se păstrează chipurile câtorva din foştii mei profesori.

E ciudat : întâiele priviri îmi cad pe un chip, — aproape şters, — fără nici o expresie de bunătate în ochi, cu fruntea strâmtă, cu păr rar şi mărunt.... E profesorul cel mai îngrozitor, acela cu care am dat ochi pentru întâia dată. Mi-a rămas dela el întâiele silabisiri : **Ba-ba... Bo-bu...** şi loviturile pe cari mi-le da în cap cu vârful unei nuele subţiri.

Azi e bătrân, retras la pensie şi regretă amar că începe să dispară din şcoli, bătaia.

Să ne oprim puţin la al doilea portret, pe care l-am aşezat sub lumina unei raze de simpatie. E un profil de bătrân înţelept şi bun. Lumea îi zicea : „Dascălul cu barbişon", — un barbişon pe care el îl purta cu orgoliul unui rege popular.

Ne învăţa **Catechismul** cu stupida metodă papagalicească a dascălilor vechi. Bătrânul izbutise să ne facă papagali pe toţi copiii. Mijlocul prin care ajunsese la acest triumf, era acesta : fiecare şcolar care spunea lecţia fără o greşală, primea 10 bani ; iar cu trei greşeli, numai 5 bani. — Nu era nici un leneş la **Catechism.** Am fi putut să cântăm o lecţie în cor. Iar bătrânul dăruia premiile cu o bunătate părintească. Mulţi copii săraci îşi cumpărau condeie şi pâine din gologanii bătrânului.

Alături, e chipul unui profesor, care m'a necăjit foarte mult. Nu bătea, nu da note rele, dar avea mania să ne vadă pe toţi tunşi, „ca soldaţii !"

Eu purtam părul lung ; cu nici un chip nu voiam să-l tai.

— Băiatule, îl auzeai, taie-ţi părul, sau nu mai veni la şcoală.

Repet : cu nici un chip nu voiam să'l tai.

— Băiatule, o să ţi'l scot din cap cu cleştele...

Era îngrozitor !

Intr'o zi, mă hotărăsc **să'l sacrific !...** Când am intrat în clasă cu capul ca o tobă, hohotul camarazilor a ridicat şcoala în aer. Erau ca nişte anarhişti cari mă spulberau sub explozii de râs...

— Băiatule, mi-a zis el cu voce blândă, ai zece la conduită...

Şi m'a mângâiat pe cap. — Ce scump plătisem această mângâiere !...

Aşi dori să trecem peste portretul care urmează ; timpul, ştergându-l, i-a dat înfăţişarea unui idol monstruos.

Ne învăţa limba lui Sophocle. Vocea lui era greoaie şi brutală. Nu zâmbea nici odată, — ceea ce făcea să se resfrângă peste minţile şcolarilor un fel de temere şi de spaimă. Ii plăcea să ne umilească cu vorbe şi cu pedepse, care nu îndreptau, ci torturau !

Orele acestui profesor erau chinuitoare. Elevii îşi şopteau, palizi, cum li se bătea inima, ca o pasăre rănită...

Când părăsea clasa, deschideam ferestrele să respirăm aier mult...

Lângă acest portret odios, e un altul nespus de simpatic : figură inteligentă, dulce, încadrată de o barbă rotundă şi moale. E tăcut, meditativ şi observator. Glasul lui e muzical şi explică lecţiile cu o claritate deosebită. Le învăţăm, ascultându-le.

Şi fapt bun de amintit : acest profesor deştepta emulaţiunea între noi în aşa chip, că cei mai leneşi ajunseseră de o silinţă uimitoare.

Era farmecul de suflet, care odată stabilit între profesor şi elevi, dă rezultate mai minunate de cât cele mai ingenioase metode pedagogice.

Aproape uitat, se desluşeşte un alt portret, despre care n'aşi voi să râd. Era un profesor bătrân, surd şi nervos. In ora lui făceam **Istoria.**

Surzenia bietului profesor ne asigurase un procedeu foarte uşor de-a învăţa lecţiile : spuneam minciuni.

O scenă ridicolă mi se reîntregeşte în minte : profesorul se plimbă pe dinaintea catedrei, cocoloşind printre degete miez de pâine. E adâncit în gânduri : de sigur, face socoteala târguelii de piaţă.

In vremea aceasta şcolarul X spune lecţia : **Rezbelul celor două Roze.** Şi în râsul omeric al clasei, înşiră cu o repeziciune uimitoare o tiradă de vorbe neînţelese...

De-odată, profesorul deschide fereastra şi face cu mâna un semn de chemare.

După câte-va minute intră în clasă un ţăran, purtând un coş plin cu raţe. Lecţia se întrerupe, râsul clasei devine indescriptibil, iar ţăranul rămâne aiurit...

In urma unei tocmeli scurte, profesorul cumpără raţele şi mă însărcinează pe mine să i le duc acasă.

De atunci toate raţele îmi amintesc pe bietul profesor surd....

Traian Demetrescu

„Ţara literară" 1894

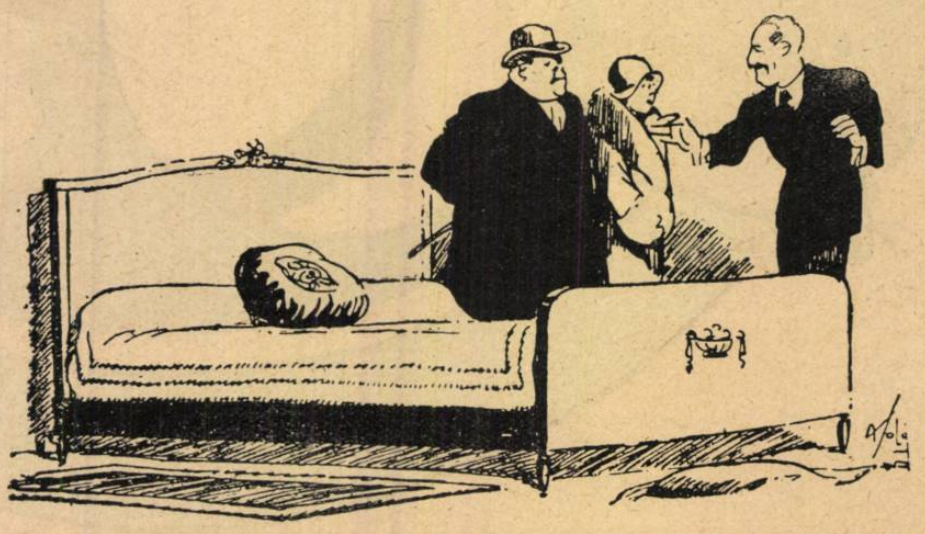

— Avem un model mai practic, studiat special pentru căsătoriile moderne, în care încap bărbatul, soţia şi prietenul casei.

(La Rire)

Spiritul de altă dată

Lui Teofil de Vian, poet din secolul al XVII, care se afla la un mare senior, i-se spuse că era la curte un om care se credea poet, fiind nebun.

Teofil răspunse imediat prin acest catren :

Ce-aţi spus este şi drept şi sfânt !
Da toţi poeţii nebuni sunt.
Dar cum poeţi voi nu sunteţi,
Nici toţi nebunii nu-s poeţi !

Paramon

CRIZA

E vorba de adevărata criză, adică criza monetară, pentru că celelalte crize : de nervi, ficat, rinichi, bătături, etc., nu sunt simţite decât de anumite persoane.

Cuvântul criză este (n'ar mai fi) definiţia unei stări de inactivitate în toate ramurile (nu e vorba de ramurile arborilor).

Se resimte criza şi la doctori şi la cărturărese, şi la negustorul de parfumuri şi la negustorul de papuci. Stă bietul comerciant cu ochii pironiţi la calendar şi cu mâna crispată pe scadenţarul întesat cu avisele poliţelor, ce dacă nu..., merg la protest. Incrucişează meseriaşul braţele şi fluieră, fluieră lung, a pagubă, timp ce demimondena îşi ia la plecare în oraş, ultimul pol (dacă are şi atât), cel puţin să fie asigurată litra de iaurt şi câte-va cornuri, adică masa de seară.

Nu mai are bietul preot cu ce'şi hrăni găinile, de oarece, tot din cauza crizei, lumea nu mai face colivă. E o sărăcie, în al cărei lustru ne oglindim şi mic şi mare.

Şi după toate acestea, curat vorba : colac peste pupăză, vântul, acesta mare duşman al învelitoarelor şubrede, continuă să ne arunce cu praf în ochi.

Să fie oare vre-o legătură între criză şi vânt ? Poate ! Cu toate că eu ştiam numai pe aceea dintre vorbe şi vânt. Legătura aceasta, pe zi ce trece, tot mai mult se adevereşte, de oarece multe din câte ni s'a spus de către actualul guvern, s'au dus în vânt cuvânt cu cu-vânt !

Costică Distratu

O VÂNĂTOARE DE MUŞTE

Tragi-comedie

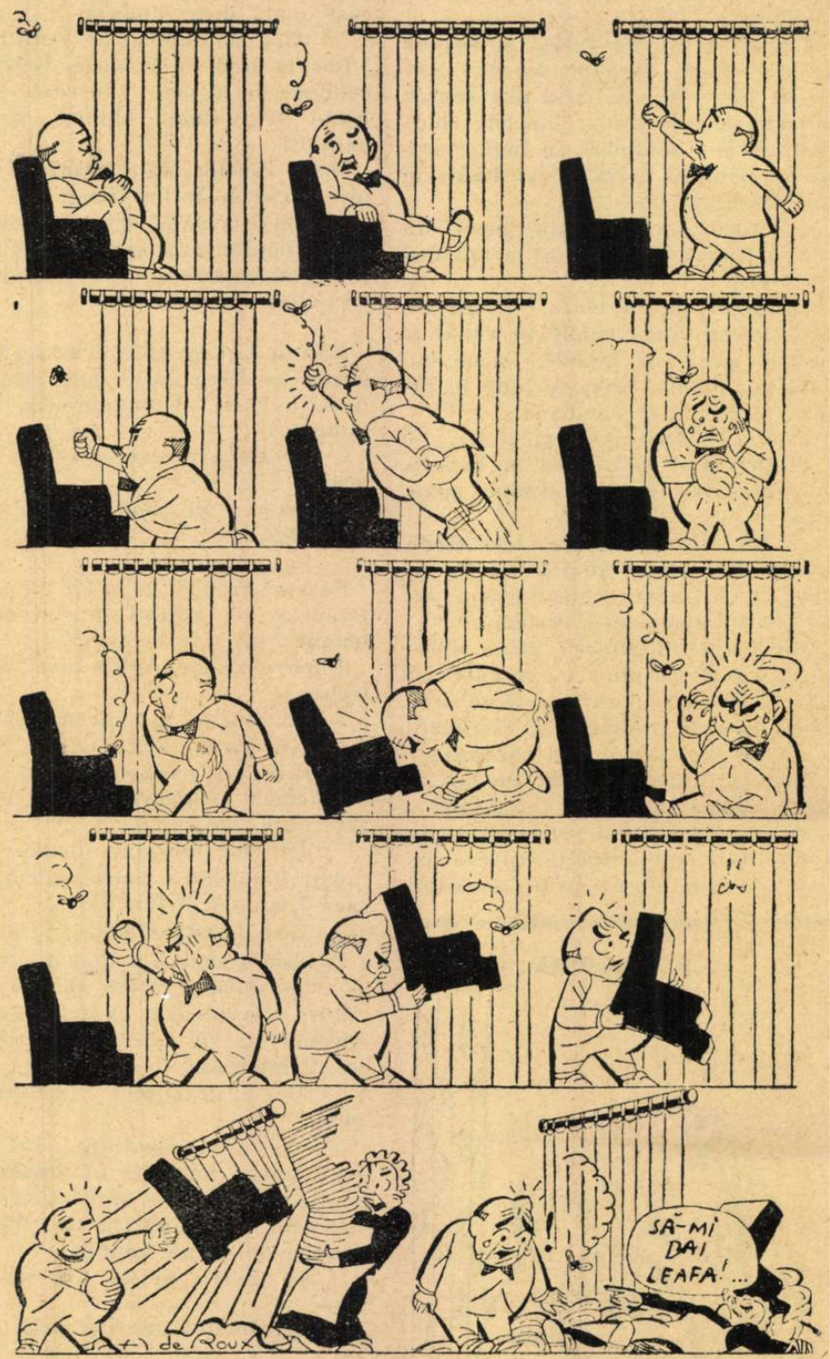

Desen de **A. de Roux**

O soţie indulgentă

Insfârşit, Titi Păpurică a plecat la birou.

Lenuţa e aşa de veselă şi aşa de grăbită, încât aproape nu mai ştie pe ce lume trăeşte. Şi-a pus repede pălăria, aranjându-şi buclele sburdalnice, şi-a schimbat în fugă ciorapii şi pantofii, a îmbrăcat haina şi s'a repezit pe uşă.

— Anico, dacă întârziu peste ora 6 să-i spui lui domnu că m'am dus la mama.

Anica, femee la toate — care găteşte prost, spală rufele în vânăt şi lasă tot praful pe mobile— şaşie, buzată şi limbută, priveşte lung în urma stăpână-si şi bombăne :

— Păi !... Văz eu că pleci iar.

Şi privind invidioasă la Lenuţa, care dispărea în susul stradei, adăogă :

— He ! Poate domnul te-o crede. Da de dus, nu te duci tălică în fiecare zi la mama, coană Lenuţo. Am mai văzut eu şi alte cocoane.

Intră apoi în cămară, luă o sticluţă şi o farfurie plină cu ce găsi mai bun şi se duse în sufragerie să'şi înnece necazul urâţeniei şi bătrâneţii, până or veni domnul şi cucoana.

Lenuţa, după un sfert de oră de drum, bătea la poarta casei mici şi cochete unde locuia prietenul ei din tinereţe, Georgel Richită, care o înştiinţase din vreme printr'un comisionar abil şi discret, c'o aşteaptă acasă toată după amiaza.

— Ah ! rândunico, ai venit !

Roz la faţă de bucurie, Georgel o conduce de la poartă în casă, unde-i ajută să'şi scoată haina, pălăria, pantofii...

Intru cât nu erau la prima întâlnire nu erau de loc timizi ; de aceia nu e nici o nevoe să ne mai ocupăm asupra felului cum şi-au petrecut clipele—în materie de amor orelor li se zic clipe.

La ora 6 şi un sfert seara, Titi Păpurică se înapoiază dela birou. Anica, buhăită şi somnoroasă, îl întâmpină.

— Coniţa a plecat la mama dumneaei...

—Aha !... Şi când a spus că se înapoiază ?

— Păi, când o veni.

Foarte lămurit de acest răspuns, Păpurică s'a trântit într'un **chaise-longue** c'un ziar în mână.

Dupe o vreme Anica vine să'l întrebe :

— Să pun la încălzit mâncarea ?

— Nu. Lasă... când o veni şi cucoana. Nu'mi e foame.

Făcând stânga'mprejur Anica murmură indispusă :

— Păi dar mie'mi-e foame.

Titi Păpurică e foarte plictisit. Se face 7, apoi 7 şi jumătate.

— Ce-o fi cu Lenuţa ?

A lăsat ziarul şi a luat o carte. Apoi a aruncat cartea spre a răsfoi câteva clipe distrat „Veselia"; o **poză** încondeiată de un desenator afurisit, îl interesă.

— Măi al dracului !... dar straşnică poză !

Ce fel de ilustraţiune era nu se mai spune, căci doar în **Veselia** sunt multe ca aceia — care'i plăcea aşa de mult lui Păpurică de uitase aproape de coana Lenuţa.

Lăsă revista şi se uită iarăşi la ceas.

— Ei, drăcie ! ora 8 şi încă n'a venit !...

Oricât ar fi fost de îngrijorat faţă de întârzierea soţiei, totuşi la mama soacră nu i-ar fi trecut măcar prin gând să se ducă. Orice altceva era mai bine, decât asta.

Când a venit dela birou îi era foame. Acum însă i-a pierit cu totul.

— Unde să întârzie Lenuţa ? A mai venit ea dela mamă-sa câteodată la 7, la 8, dar acum a întârziat ca niciodată. Ce tot o fi făcând la mă-sa ? Ei, comedie !

Titi Păpurică, oarecum supărat, îşi ia pardesiul şi pălăria, o anunţă pe Anica că pleacă.

In umbra serei e o forfoteală de lume pe străzi, încât uiţi şi pentru ce-ai plecat de-acasă. Trec la braţ prietenii discutând politică, şcolari fumând, cucoane vorbind de mode şi dreptul de vot şi îndrăgostiţi gângurind ca porumbeii. Răcoare, pace şi parfum.

Păpurică se îndreptă spre bulevard. Mergea fără nici o ţintă. Plimbarea însă îl liniştise, îi adusese un val de sânge cald în obraz şi se simţea aşa de senin, înduioşat.

— A ! Să fie şi Lenuţa cu mine. Am merge la o grădină de varà.

Pe bulevard sunt castani mari şi umbră multă, cu toată lumina electrică. Şi din colţuri de întuneric răsare ici-colo câte-o păsărică ce priveşte întrebătoare şi zâmbind, gata să te însoţească unde pofteşti. E ispita, fugărită de poliţie.

O asemenea ispită, frumoasă, albă, cu forme nebune şi cap delicios zugrăvit, îi apăru şi lui Păpurică. Se pomeni cu ispita la braţ.

— Unde mergem ?

— Unde vrei.

— Hai la „Orient" !

Au plecat discutând, întrebându-se şi râzând ca nişte copiii. Păpurică avea curaj. Ispita era frumoasă ca o păpuşe. Deaceia când a trecut din bulevard în strada plin luminată a hotelului, au mers alături şi a intrat fără sfială odată cu fata înăuntru.

Dracul însă în multe împrejurări din acestea îşi face de lucru. Şi tartariciul a adus-o pe Lenuţa tocmai pe strada aceasta, care-i era de alt-

AMENINŢARE VIITORULUI

— Dacă vrei, am putea să ne plimbăm prin păduricea asta mică.

— Vreau, numai să nu mă faci să merg zadarnic !

Desen de *M. Sauvayre.*

PE MASURA

— Dragul meu sunt invitat la o nuntă şi am venit să te rog să-mi împrumuţi smokingul tău !

(Pêle Mêle)

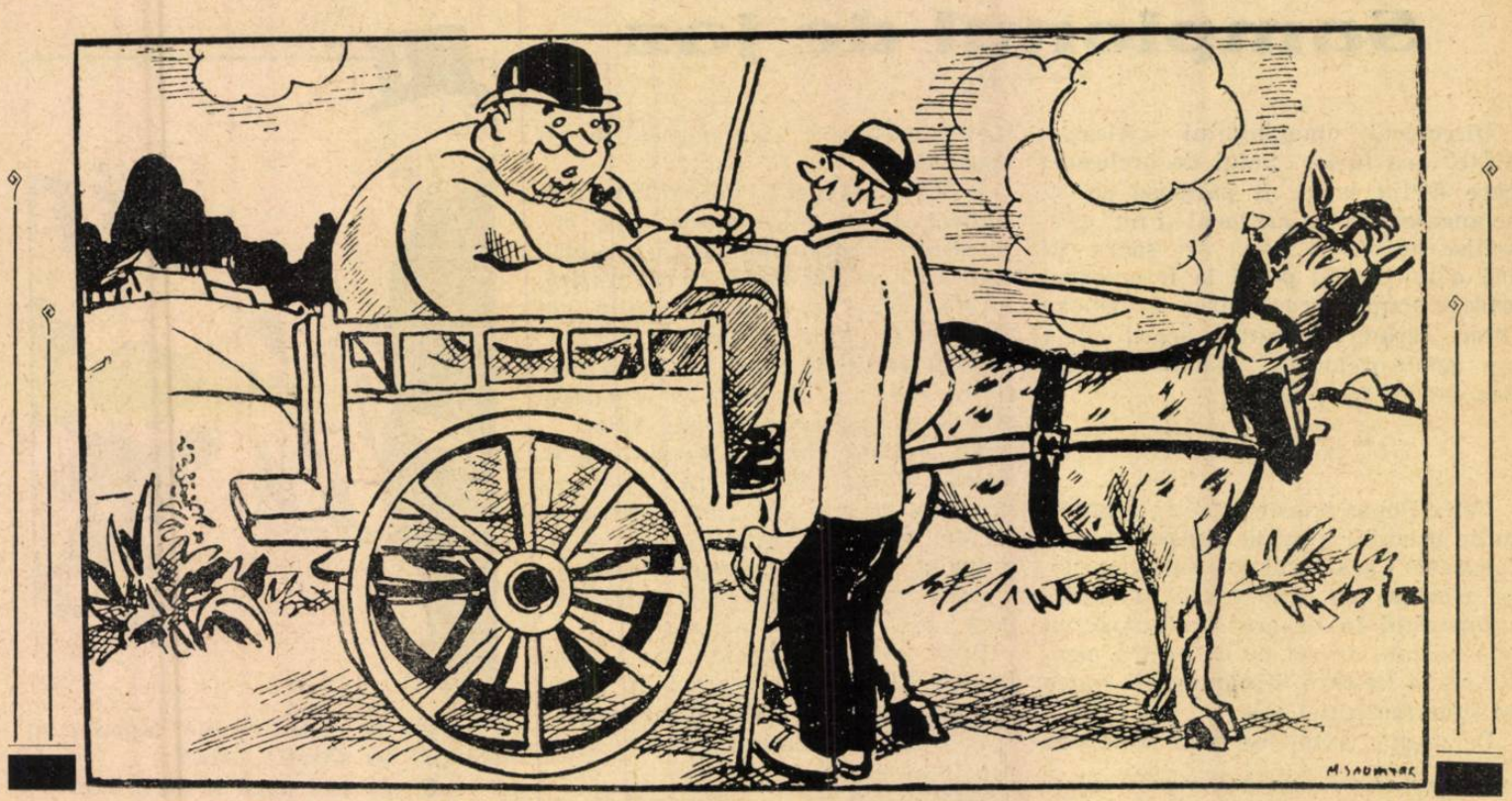

— **Iţi faci toate gusturile ! In toate zilele te plimbi cu trăsura !...**
— **Doctorul m-a dat să umblu în toate zilele cinci kilometri ca să slăbesc.** (Pêle Mêle)

fel şi mai deadreptul în drum spre casă. Georgel o reţinuse prea mult de data aceasta, cu rugăminţi, cu insistenţe, cu promisiuni.

Se ducea veselă spre casă, cu gândul ca mai întâi să'i cumpere lui bărbatu-său o cravată dela un magazin unde patronul o servea şi după închidere. Magazinul era vis-a-vis de „Orient". După săvârşirea cumpărăturei, la eşire, a zărit pe trotuarul opus pe Titi Păpurică. Alăturea ispita, ce i se băgase în suflet şi care râdea cu toată arta învăţată.

Lenuţa a rămas pe trotuar un ceas. S'a plimbat cu multă răbdare în sus şi'n jos, s'a gândit la Georgel ce bine a fost astă-zi, la Anica de-acasă, care desigur doarme dusă de poate să fure hoţii toată casa, apoi la Titi care'şi face şi el de cap.

Inainte de a se plictisi, ispita apare urmată de Titi. Curioasă Lenuţa se uită să vadă cum se despart. Fata a zis **bonsoir** şi a dat să întindă mâna, dar Titi a făcut brusc o jumătate de întoarcere şi a plecat mut, cu pas repede spre casă.

După cinci-şase paşi a dat cu ochii de nevastă-sa, care-l privia zâmbind mustrător.

— D'ăştia'mi eşti ? Ştrengarule ! Haimana !

Titi a rămas prostit. Dar Lenuţa l-a luat de braţ şi l-a pornit din loc.

— Vezi ? Dacă am întârziat puţin la mama, căci a fost acolo şi soţia subdirectorului tău, tu te-apuci de rele. Şi eu, uite, îţi cumpărasem şi o cravată. Voiam să'ţi fac o surpriză frumoasă. Când colo surpriza mai mare mi-ai făcut-o tu. Se poate, Titule ? Cu femei d'astea...

Ochii Lenuţei ştiau să lăcrămeze. Şi Titi Păpurică vedea prea bine ochii umezi ai nevesti-si.

Incepu să'i pară rău de ce făcuse, deşi pentru el nu era ceva de importanţă. Dar era şi încântat că are o soţie aşa de bună, care'l iartă şi doar îl dojeneşte cu glas dulce.

Din fericire şi acasă era totul în regulă. Anica mirată că-i vede venind împreună, deşi era târziu, le-a aşezat în grabă masa.

Plutea voe bună şi parfum în căsnicia Păpurică, de par'că nici unul nici celălalt n'ar fi mâncat usturoi. Numai că la culcare, când Titi căuta să se'ntindă la caşcaval, nevastă-sa i-o tăia scurt şi pe'nţeles :

— Nu ! te rog ! Mi-e frică. Ai să faci mai întâi nouă zile carantină !...

Zefir-Piteşti

Un domn foarte distrat

In timpul când era ministru, Loyd George era amabilitatea în persoană şi câteva zile înaintea morţei sale politice, scoase din încurcătură pe un american rătăcit prin Londra.

Loyd George trecea pe lângă Trafalgar Square, cineva îl opri şi îl întrebă:

— Iartă-mă, domnule. Sunt american şi vizitez Londra. De obiceiu mă dirijez foarte bine după o hartă dar curios, acum nu'mi pot găsi drumul.

Loyd George aruncă ochii pe hartă şi răspunse:

— Inţeleg foarte bine încurcătura d-tale. Cauţi să te dirijezi în Londra cu un plan al oraşului Birmingam!

DISTINCŢII

Giurgiu=câini (...auzi câinii'n Giurgiu)
Roman=zahăr (e scris pe lăzi)
Craiova=Bani (tufă)
Bucureşti=pungaşi (de Bucureşti)
Chitila=oase (urare periferică)
Bacău= (...ţi-ai găsit Bacăul)
Gherla (Transilvania)=termen poliţienesc
Dunărea=te trece orice romîncă.

T. N. Bras

Sampionul de jaz

Directorul dancingului „Alcazar d'Ete" era furios. Şeful de orchestră care dirija jazul, îl părăsise ca să se angajeze la un alt local şi nu'l prevenise de cât la nouă ore seara. El luă o maşină şi porni la impresarul care se ocupa cu recrutarea muzincanţilor, cerându-i pentru seara aceia un şef de orchestră. A doua zi va vedea ce va face.

•

Felix Poper era nenorocit ; după ce luase premiul întâi la Conservator se însurase. Caracterul său se înăsprise, îşi perduse pe rând toate locurile, cumpărând în fiecare săptămână un nou baston, de şef de orchestră, pentru că în fie-care săptămână îl rupea pe spinarea soţiei sale.

De multă vreme nu mai conducea nici o orchestră iar nevastă-sa îi spunea :

— M'am săturat ! Poate fi ceva mai ridicol ca un şef de orchestră fără orchestră ? In loc de note, tu nu'mi plăteşti nici pe ale mele, şi ca muzică, nu aud decât pe aceia care mi-o faci când nu'ţi place dejunul.

Mi-a trecut de cap ! Vreau să profit că mai am o rochie şi o pălărie şi o să'mi găsesc un altul. Adio !

Şi micuţa M-me Poper plecă. Felix Poper care era gelos ca un tigru se roşi, dar gândindu-se că un om frumos şi inteligent ca el nu putea să fie înşelat, surâse zicându'şi:

— Da, de sigur că s'a dus la soacră-mea ! şi îşi aprinse o ţigare.

După câte-va minute auzi bătând la uşe. El deschise şi văzu un domn care întreba de el. Era impresarul.

— D-ta eşti domnul Felix Poper, şef de orchestră ?

—Faimosul şef de orchestră, da, eu sunt.

— Vrei să câştigi în noaptea asta două mii de lei ?

— Ce trebue să fac ?

— Să conduci jazul de la „Alcazar d'Ete.

— Pentru cât timp ?

— Pentru o noapte, dar dacă patronul va fi mulţumit, te angajează cu anul.

— Ne-am înţeles.

— Atunci caută să te afli la dancing fix la două-spre-zece, în ţinută convenabilă.

— Voi fi exact.

— Atunci, bună seara !

Felix aşteptă cu nerăbdare înapoerea soţiei sale ca să'i anunţe vestea bună. Ea nu veni. De oare ce îşi pusese amanet haina neagră, împrumută de la un vecin o haină şi o pereche de pantofi de lac.

Acest vecin era mai gras ca el dar avea piciorul mai mic. ceia ce era o compensaţie. Se îmbrăcă şi plecă.

•

Patronul aştepta pe şeful de orhestră cu nerăbdare iar muzicanţii cu multă maliţiozitate.

Imbrăcat cu haină prea lungă, picioarele strânse în pantofii prea mici de lac, Felix făcu o intrare senzaţională. Patronul îl primi cu o strâmbătură, pe urmă zise :

— La urma urmei, pentru o noapte!.

Felix ridică bastonul şi începu să conducă jazul. El nu se agita ca vechiul şef de orhestră care se sbătea ca într'o bae de muştar. Simpaticul Felix dirija foxtroturile cum ar fi dirijat valsuri vieneze.

—Ah ! domnule, eşti un erou... mi-ai salvat viaţa de la înec.... Cum să fac să te recompensez ?

Salvatorul. — **Nu se mai prinde fetiţo ! In felul acesta m'am însurat prima oară ! !**

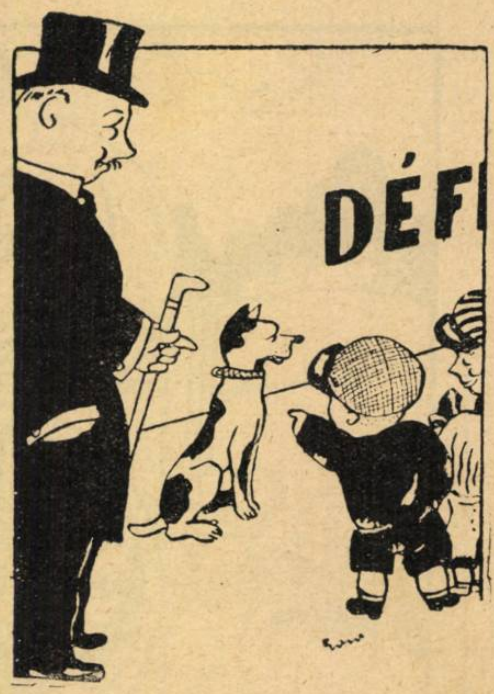

— De ce vrei tu, mă piciule, să mângâi eu câinele ăsta ?
— Ca să văd dacă muşcă, dom'le !

— Ce caraghios ar fi ăsta într'o seară de gală, gândi patronul.

De o dată spre marea sa bucurie şi surpriză, văzu pe şeful de orchestră că începe să se mişte în dreapta şi în stânga, se ridică în vârfurile picioarelor, se repede de la un capăt al scenei la cellalt cu paşi gimnastici.

Muzicanţii erau miraţi iar publicul se opri din dans ca să aplaude pe şeful de orchestră. Ce se întâmplase ?

Felix i se păru că zăreşte pe nevastă-sa cu un domn. El încercase cu mijlocul acestor mişcări, să vadă mai bine printre mese şi dansatori şi reuşise. Nici o îndoială, era ea ! Va să zică spusese drept, nu se dusese la mamă-sa ! Voia să'l înşele !

Nevastă-sa care nu'l văzuse, se ridică dela masă, şi dansă, rezemată de braţul cavalerului său.

Felix, cu bastonul în mână, ridică braţul în sus, urlă şi făcu mişcări dezordonate. Orchestra îl urmă.

— Asta e un adevărat şef de orchestră, gândi patronul. Şi se apropie de Felix.

— Bravo ! Publicul e încântat ! Vei avea trei mii de lei astă seară şi o sticlă cu şampanie.

Dansul reîncepu. Felix continuă să dirijeze, neperzând din vedere pe nevastă-sa. Trecând prin faţa orhestrei, în ritmul unui tango, ea se aplecă aşa de mult spre cavalerul său că Felix crezu că s'au sărutat.

Era prea mult ! Şeful de orhestră năvăli în sală cu bastonul în mână. Toată sala îl urmă amuzându-se. El se îndreptă spre perechea culpabilă

şi ridică bastonul ca să pedepsească pe vinovaţi. Patronul alergă spre el:

— Bravo ! E prima oară când văd o orhestră dirijată din sală ! Te angajez cu o sută cinci zeci de mii pe an !

Acum Felix e primul şef de jaz din Bucureşti. E plătit ca un ministru şi natural, s'a împăcat cu nevastă-sa. El execută cu sânge rece, în marea bucurie a publicului, gesturile pe cari le-a făcut sub impresia furiei, dar jocul său începe să slăbească şi nevastă-sa gândeşte :

— Trebue să-l înşel din nou, ca să'i mai redau puţin foc artistic şi varietate în jocul său !

Irlandezii au reputaţia de a înţelege greu şi de-a gândi mult. Ex :

Un preot se duce la doctor cu braţul în eşarpă. Doctorul desfăcând pansamentul pe care şi'l făcuse provizoriu rănitul, constată că braţul e rupt.

— Braţul d-tale e rupt. Dar cum s'a întâmplat ?

— Domnule doctor, trebue să vă spun că acum doi ani...

— Pardon, părinte, eu vorbesc de accident...

— Da ; acum doi ani m'am dus să fac o vizită episcopului.

— Dar încă odată părinte, te întreb cum ţi-ai rupt braţul ?

— Asta vreau să vă spun. Fiţi bun şi ascultaţi-mă. Acum doi ani am fost să fac o vizită episcopului şi întârziind mai mult, m'a oprit să dorm acolo. Era iarnă. Deci după masă mă duc în camera care mi-o oferise. Mă desbrac, mă culc şi când eram gata să adorm aud că bate cine-va la uşe. Intră, zic eu. Era bona casei, o fată frumoasă care îmi zice:

— E frig. M'am gândit că ar fi mai bine să vă aduc încă o cuvertură !...

Mulţumii tinerei de atenţie şi mă vârâi sub plapumă.

După vru-un sfert de oră, săr în sus din somn. Era iar femeea din casă care îmi zice.

— M'am gândit că poate ar fi mai prudent să mai luaţi o cuvertură !

— Dar nu ! Iţi mulţumesc, dar n'am nevoe. Şi adormii îndată. Puţin timp după asta, sunt deşteptat din nou şi scena se repetă : Tânăra fată îmi oferă din nou cuvertura. Atunci m'am supărat foc şi m'am răstit la ea să mă lase în pace şi n'a mai venit.

Sunt doi ani de atunci, cum vă spuneam, şi n'am încetat să mă gândesc la afacerea asta.

Azi dimineaţă mă urcasem pe o scară să bat un cui când de o dată am înţeles pentru ce femeea aceia venise de trei ori în camera mea. Venise să'mi ţie de urât !... Atunci am fost aşa de emoţionat că am uitat să mă ţiu de scară. Şi iată de ce mi-am rupt braţul !....

•

Cezar Dicu se lăuda adesea în societate, că cunoaşte cel puţin şeapte limbi, printre care şi limba chineză. Unul din prietenii lui voind să'l pună la probă îi zise într'o zi când se aflau pe terasa unei cafenele :

— Ascultă dragă, iată tocmai lângă noi un chinez. Aşi fi încântat să te aud vorbind cu el.

— Ce plăcere !

Zicând acestea, se apleacă spre vecinul său şi îi spuse :

— Fen-chaon. Youg-haon.

Chinezul ridică din umeri şi zice :

— Cheng !

Atunci Cezar, curios, întreabă :

Ce ţi-a spus ?

— Mi-a spus că a venit din China care e ţara sa natală. Că şi-a perdut părinţii...

— A spus toate astea ?

— A adăogat că a trăit mult timp în Peking şi a lucrat în cea mai mare casă de acolo.

— A spus toate astea ?

— Dar dragul meu, nu mă laşi să vorbesc. A spus că banca la care lucra el a dat faliment şi a venit în Europa ca să'şi creeze o situaţie. Acum speră să facă avere.

E fenomenal ! Acum fii drăguţ şi întreabă'l dacă îi place Europa.

Cezar se apleacă din nou spre Chinez, îi şopteşte câte-va cuvinte neînţelese, cărora Chinezul răspunde supărat :

— Tchaon-hong-Kong-fen - tchen sbien-haokou-tincien-ping !

— Ce ţi-a răspuns ? întreabă prietenul.

Cezar cu un aer de importanţă, spune :

— Mi-a zis : „Foarte bine".

CITIŢI
ALMANAHUL „VESELIEI" PE 1929
Intocmit de C. Cosco şi V-t-m-n
ALMANAHUL „VESELIEI"
este editat în condiţiuni tehnice ireproşabile, cu reproduceri de lucrări necunoscute din marii înaintaşi ai umorului românesc:
Caragiale, George Ranetti, George Rădulescu-Arhibald, Dumitru Marion, Petre Liciu, Al. Dorna
Cu colaborarea d-lor: Mora, Kiriţescu, Popic, Vladoianu, Iorgu, etc.
De vânzare la LIBRARII, CHIOŞCARII de ziare şi la ad-ţia ziarului „UNIVERSUL"

S'a pus sub presă: Niţă Pitpalac la Karlisbad de C. Cosco

PREŢUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"
In ţară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

BIBLIOTECA UNIVERSITATII -IAȘI-

CHESTIA DUREROASĂ

EA.— Dragă Jenică, când fixăm nunta?
EL. — Bine, scumpo, par'că am plecat să ne distrăm? Iar incepi?..

ANUL XXXV. — No. 25 5 LEI EXEMPLARUL 20 IUNIE 1929

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IASI

VESELIA

VIESPELE..... CU CHETA....

ZIAR ROMÂN

20 Iunie

Dacă deviza municipiului este „Patria și dreptul meu", a edililor s'a transformat în „Primăria e dreptul meu". Așa se explică de ce s'au apucat de ...reformat spre disperarea guvernului. Curios este că fie cărei epoci, îi corespunde o perioadă de supra-activitate, după care victima cade în catalepsie.

La preluarea imperiului de către nați..ărăniști, cel mai gălăgios edil era d-l Achile... Șaraga. Șaraga era la hale, Șaraga la mătură, Șaraga la barometrică ; ce să mai lungim vorba, Șaraga își băga nasul peste tot. Acum nu se mai aude nimic ; parcă nici n'ar fi... ajutor de primar !...

A venit apoi vremea domnului Demi sau IDem. Dobrescu. S'a oferit să aducă lemne la domiciliu, tăiate și băgate'n curte ; să vândă câteva sute de pâini comunale la barăci necercetate, să municipalizeze, înfine, autobuzele și câte și mai câte proecte de asanare a bălților din jurul Capitalei, când ar fi mult mai indicată și mai urgentă asanarea mahalalelor și chiar a centrului. Dar și activitatea Demiului e pe cale de retragere la pensie.

Acuma se agită un oarecare mititel domn Butză (rog atenție, domnule tipograf !) Pe baza meritelor hereditare fiind fiu de medic, d-l consilier Butză e mai mare peste serviciul sanitar al Capitalei. De curând i s'a acordat și supremația veterinară, pe bază de afinitate cu vocația la medicină umană, moștenită după cum am spus.

Iar aghiotantul acestui mititel Butza e „medicul-șef" al Capitalei d. dr. G. Rădulescu zis Gogu Chiriașul până și-a făcut un mare imobil. Ambii speculează de vreo trei luni chestia prostituției, bătând apa în piuă și înnotând de zor ca să se ție la suprafață.

Fiindcă undița se aruncă nu numai după gologani ci și pentru prinderea comunicatelor la ziare !

Starea infamă a drumurilor a prilejuit un accident nenorocit în Basarabia unde d-l Halipa a fost ușor rănit, șeful său de cabinet mai grav iar nenorocitul de șofer și-a pierdut viața.

E de crezut că în urma acestui nenorocit accident d. Halipa, cunoscând de aproape starea drumurilor, va lua măsurile de rigoare. Dar ceilalți, ucisul și cu șeful de cabinet au plătit scump și fără folos vizita cu rostogoliri ministeriale. D-l Halipa, dacă nu va fi prea sectar, va recunoaște că a avut o clipă imaginea revoluției... motorului.

Bineînțeles că nu discutăm aici partea luată la accident de d-l Potârcă, asvârlit „ca o **minge**" cât colo din mașină. Dumnealui a căpătat cu acest prilej botezul aerului, care îl va face apt să deservească interesele aviației atunci când desființându-se din motive budgetare câteva ministere, miniștrilor va trebui să li se facă alte locuri, ca miniștri fără portofel între care subsecretariatul aerului va fi unul dintre cele mai căutate.

E bună la ceva și nenorocirea !

Ceva curios au inovat turcii care înțeleg să accelereze pasul progresului până la cursă de viteză. Și anume înterzic căsătoria în care sotul nu poate dovedi că știe să scrie și să citească în litere latine. Desigur că influența literilor latine nu poate avea nici o consecință rea sau bună asupra viitoarei progeniturî născute sub firma latină. Dar Kemal e un cap : și-a dat seama că de la nevoia de a se căsători, omul nu se poate abține. Și-l obligă să învețe carte occidentală ca să se poată bucura de favorurile legiuitei soții. Fiindcă despre „nelegiuite", proectul lui Kemal nu pomenește nimic. Este o omenească portiță deschisă acelora grei de cap, care nu au timp să aștepte până dă de rostul alfei, betei, gama, deltei...

Dar gestul lui Kemal poate avea și un sens mai larg, mai înțelegător. El știe că un cetățean osmanlâu, care ar dori să învețe, o poate face până la nuntă că după, vai de capul lui dacă mai pune mâna pe carte când doamna Fathma vrea să meargă la cinematograf sau la dancing.

Kemal e însurat și știe !

Mărire și decădere !

N'a trecut anul de când Amanulah trecea din Capitală în Capitală, cu recepțiile grămadă după el, obosind jobenele și fracurile Europei, primind cadouri și făcând comenzi.

Azi Amanulah, fugit din țara lui răsvrătită împotriva radiofoanelor și tocurilor înalte pe care le importase, se reîntoarce în Europa cu... „doamna și fiul". Dar gările sunt goale, în locul suitei muiate în fir îi întâmpină hamalul grăbit și obraznic, la hotel li se oferă camere cu două paturi la al șeaselea.

Bietul Amanulah, ce deziluzionat trebue să fie de ingratitudinea europenilor. Dar să nu fie nedrept, soarta îi rezervă încă satisfacții : și anume aceia de-a juca țintar cu Wilhelm II și Nazone I, povestindu-și unul altuia amintirile și... speranțele la un țap de bere.

Dr. Draș

SCRISORI DE SEZON

Cu mici intercalări, introduse în text, de către găsitorul scrisorei

Scumpul meu,

Mă iartă dacă
Te-am făcut cum-va s'aştepţi...
(Lucruri de-astea se întâmpă
Şi la alţiii mai deştepţi).

Insă toată săptămâna,
Tuşa m 'a ţinut la ea...
(Ah, tuşica dumisale,
Ce mai mustăcioară-avea !)

Astfel că mai toată vremea,
Ocupată n'am putut.....
(Nu te mai jura, duduc,
Că aproape te-a crezut).

Să îţi scriu nici două rânduri
De şi te doream atât....
Măi, ce'l duce cu Iordanul,
Parcă are roate 'n gât !)

Scumpul meu, pe zi ce trece
Tot mai mult te îndrăgesc...
(Avansează calendarul,
Zilele se încălzesc).

Şi-o putere nevăzută
Spre fiinţa ta mă mână,
Tu eşti... (fraerul, ce punga
I-o cam dai ades pe mână)

Idealul ce o viaţă
Zi şi noapte am nutrit....
(La legat la gard cu asta,
Parcă-l văd cum a 'mpietrit).

Deci cu dragostea de care
Inimioara'mi este plină...
(N'o lăsa prea mult să plângă,
Căci slăbeşte când suspină !)

Te aştept în colţul străzii,
Puişorul meu iubit...
(Nu-i mai zice-aşa cucoană,
Că-l vezi răposând subit !)

Unde am a'ţi spune multe
Cu-ale inimei bătăi
(Toată bărbiereala asta,
E cam : vreau să plec la băi)

A ta, până la...
Păpuşica

p. conf. **IORGU**

— Şi dacă te-aşi refuza te-ai sinucide, nu e aşa ?
— Da... asta fac totdeauna !

(Prisiana)

Aventurile lui Boby

Acum cât-va timp era arătat ca curiozitate la Londra, într'un cartier din cele mai populate din West-End, un poliţist, elegant în uniforma sa sombră. Era celebrul Boby a cărui legendă amuză mult timp pe londonezi.

Boby, pe numele său adevărat Charley Aubny, nu aparţinuse totdeauna poliţiei. Tinereţea sa fusese agitată, avea la activul său multe fapte necorecte, dar scăpase din încurcătură cu atâta dibăcie şi obţinuse la urmă pedepsele cele mai uşoare sau chiar achitarea.

Charley fusese născut ciung. Perderea braţului drept putea să'i cauzeze în viaţă cele mai grave prejudicii şi să'l jeneze mult în cariera sa. Dar omul nostru era şiret, fin, îndemânatec, în sensul practic care caracterizează pe britanici.

Boby începu prin a vizita marile magazine în zilele de expoziţie. Şi cu mâna stângă, expusă în manevrările repezi, trecea în buzunarele sale bijuterii, bibelouri, articole de toaletă, etc...

Un inspector suspectând, purtarea sa, Charley, foarte demn, obiectă :

— Cum aşi fu putut lua eu aceste obiecte ? Eu sunt ciung !

Judecătorii, faţă de răspunsurile sale spirituale, îi dădură minimum de pedeapsă ; liberat, Charley Aubry hotărâ să industrializeze procedeele sale.

Şi iată ce imagină : Imbrăcat elegant, corect ca un gentilom mândru şi demn Boby intră la un bijutier şi ceru să vadă mai multe inele de preţ. Aspectul simpatic al clientului cu braţul amputat şi purtând pe piept atâtea decoraţii — fără îndoială un invalid al marelui războiu — dispuse favorabil pe bijutier.

Agentul. — **Şi vă previn, doamnă, că riscaţi o amendă de 2000 lei, dacă nu declaraţi vârsta exactă pe foaia de recensământ.**

Doamna. — **Da? Te rog aşteaptă puţin, să trîmet până la bancă.**

The Humorist

Alegera clientului se fixă asupra unui inel cu o piatră mare de briliant, înconjurat cu safire, După ce s'au înţeles asupra preţului, clientul se căută în buzunar.

— Am uitat acasă carnetul cu cecuri.

— Vă pot păstra inelul până mâine, propuse bijutierul.

— Afacerea se poate aranja alt-fel. Eşti aşa de bun să scrii pe o foaie de hârtie câte-va cuvinte la adresa soţiei mele? Cum vezi bine, îmi lipseşte braţul drept. Voi trimte aceste rânduri acasă.

— Cu toată plăcerea, răspunse bijutierul. Şi sub dictarea lui Charley negustorul scrise cu mâna lui :

Scumpa mea,

Fii bună şi dă aducătorului 60.000 de mii de lei cari îmi sunt necesari.

Charley ia neglijent biletul, şi ese zicând :

— Peste zece minute sunt înapoi.

Bijutierul, încântat, salută reverenţios, gândind la afacerea strălucită ce a făcut.

Dar după zece minute fu chemat la telefon şi simpaticul bijutier avu surpriza să audă vocea soţiei sale care îi declara :

— Am dat aducătorului banii ceruţi de tine. Am cunoscut scrisul. Dar nu'mi vorbiseşi azi de aceşti bani !

Câte-va tentative tot aşa de ingenioase, deslănţuise asupra lui Boby urmăriri judiciare. Pe urma lui fură porniţi cei mai iscusiţi detectivi.

Un ciung ! Era foarte uşor de găsit. Dar Charley îşi comandase o mână foarte bine articulată şi nu fu recunoscut. Cu toate acestea, într'o bună zi, pe o căldură tropicală, Boyb sau Charley lua o îngheţată pe trotuarul unei cofetării. Un detectiv se apropie şi punându-i mâna pe umăr zise :

— Urmează-mă ! Eşti Charley Aubry.

Boby cu un aer dispreţuitor, răspunse :

— Iată un om foarte nepoliticos.

— Eu sunt detectiv, declară poliţaiul la urechea victimei sale.

— D-ta detectiv ? Aida-de ! Un detectiv e un gentlemen corect, ras, cu pălărie de fetru, cu jachetă neagră, înmănuşat.

— Vei vedea ! reluă detectivul furios. Şi fără a'şi părăsi prada cu ochii, scoase din buzunar pălăria de fetru, mănuşile şi spre marea sa stupefacţie, Charley care rămăsese calm, impasibil, fără a căuta să fugă, îi strânse mâna cu putere:

— Bonjour, domnule detectiv, te salut cu respect. Incântat să'ţi fac cunoştinţa. Inchipueşte'ţi că mai adineauri un tip oare-care a voit să treacă drept d-ta. Eşti detectiv şi n'o să'ţi fie greu să'l găseşti. Eu mă duc la secţie să dau informaţii ! Şi lăsând pe detectiv zăpăcit, Charley o porni în grabă.

Şi ast-fel îşi urmă farsele sale cu acelaşi umor maliţios. Având nevoe de pantofi, se duse la cel mai mare magazin de ghete.

— Doresc o pereche de pantofi solizi dar eleganţi. Nu mă uit la preţ...

După ce face alegerea, zice:

— Vă rog să mi'i trimeteţi la adresa aceasta, poimâine Joi, pentru că Sâmbătă plec.

— Foarte bine, răspunde vânzătorul reverenţios.

Charles se duce imediat la un alt pantofar reputat din oraş şi îi comandă exact aceiaşi pereche de pantofi eleganţi şi solizi.

— Preţul nu mă interesează. Mi-i trimiteţi acasă Joi, pentru-că Sâmbătă plec.

Joi el e în posesia celor două perechi de pantofi. Se duce la primul pantofar cu pantoful stâng şi zice surâzând :

— Iţi aduc pantoful stâng care mă jeneză puţin, pune-l pe calapod şi nu uita te rog să mi'l trimiţi mâine seară. Trimite-mi şi factura ca s'o achit !

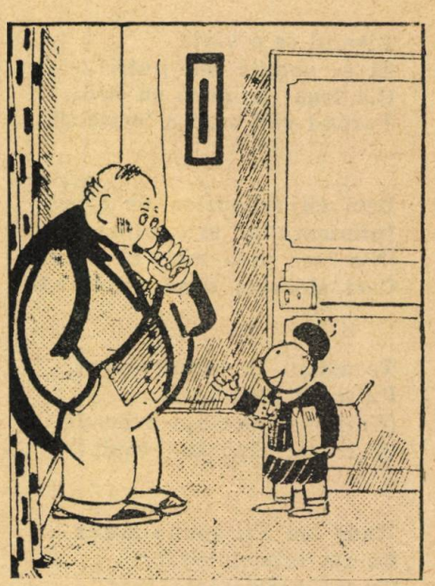

— Ai spus profesorului că te-am ajutat să-ţi faci temele?

— Da, şi n'a vrut să mă pedepsească. A spus că nu e drept să plătesc eu greşelile altora!

(Pêle Mêle)

Pe urmă se duse şi la celălalt pantofar şi îi făcu aceiaşi declaraţie :

— Pantoful drept mă jeneazâ, l'am adus să'l lărgeşti puţin. Trimite-mi'l mâine seară negreşit împreună cu nota.

A doua zi Charley bine încălţat surâzând, se mută de la hotelul unde stătuse, în cartierul opus aceluia. Dar după cum am mai spus, toate au un sfârşit.

Omul nostru fu prins într'o zi şi înaintat justiţiei.

Veselia sa spirituală, îl salvă încă odată :

— Am promis, domnilor judecători, să'mi plătesc datoria în primăvară. Dar toată lumea ştie că noi nu mai avem primă-vară !

Judecătorii surâdeau. Cum să fii sever cu acest băiat vesel, spiritual, atins de acea serioasă infirmitate?

Charley Aubry se scuză arătând regretele sale, jură că va deveni om cuminte şi cinstit, şi îşi exprimă dorinţa că ar voi să intre în poliţie.

Un ast-fel de recrut era preţios. Graţiat, intră în nobilul corp al poliţiştilor.

Purice

INTR'O SEARA...

Intr'o seară la Zamora,
Don Lambrino 'n voce calmă
Şi 'n auzul tuturora,
A rostit, scuipând în palmă :
— „Cu Donna Olga din Gormaz,
In seara asta fără nori —
Când lebede plutesc pe iaz.
Vreau să petrec chiar până'n zori !"

Şi'n sala de la „Paris-Danse",
Madone multe, Don Juani,
Înlănţuiţi într'un balans,
In alcazarul din castani,
Valsau : schimmy, charleston, tango...
Iar Donna Olga sta 'n balcon,
Când pe la spate, Don Lambrino
Ii puse mâna pe cordon.

— „O, donna Olga, eşti lascivă,
Eşti înger dulce, diafan...
Sau o mimoză senzitivă
Din Syracusa sau Ceylan...
— „Să ne pierdem pe-o lungă-alee
Don Lambrino, să ne iubim
Când luna vine să ne dee
Cununi de-argint să împletim !"

Simţise donna prima dată
Al dragostei perfid fior
. . . . . .
— „Nu mergi la Moşi, Olguţo, fată,
Uite tramvaiul de Obor ? !"

Tenebras

— Nu pot să te primesc, scumpul meu, sunt desbrăcată de tot... Imi primesc familia !
(Pêle Mêle)

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-

A la manière.... de

Coana Leanca alegătoare

— Femeilor li se acordă dreptul de vot.
Ziarele

— Aşa că s'a isprăvit. Să ştii. Avem şi noi dreptul să votăm, nu doar voi, scorţoşii ăştia de bărbaţi. Slavă Domnului că am şi eu trei copii : două fete şi-un băiat — iar cu o pramatie ca tine, patru.

— Leanco, închide mozica şi isprăveşte odată cu prohodu. Nu mă sugistiona prea mult că...

— Că ce, musiu Matache ? Nu-ţi convine ? Dar mie cum mi-a convenit atâţia amar de ani, damă ce mă aflu, soţie dă nigustor dân piaţă, mamă cu trei copii şi o grămadă de alte lighioni în curte şi să nu votez. Adicăte ţi-e ruşine să mergi de braţ cu mine la localu de vot? Ei, lasă boerule, c'oi găi eu cu cine să mă duc. Nu te mai oportuniza atâta.

— Ascultă fomeie ! Eu îmi suptiu idia mea şi ţi-am mai spus-o : înainte era poale lungi şi minte scurtă, dar-acuşica cu rochiţa d'o palmă peste brâu e vasăzică poale scurte şi minte, mă'nţelegi, şi mai scurtă. Asta e. Fomeia nici la vot, nici cu bărbatu la cot, c'apoi când oi simţi că nu mai pot, Leanco, te-am şi operat la bot. Pân'aici madam şi fără fartiţii !

Nea Matache Dudău e roşu-vânăt la faţă, de revoltat ce este. Femeile la vot ? Asta n'o poate admite în ruptul capului. Mai ales că o vede pe coana Leanca aşa de radioasă.

— De ce să mi te entoxichezi atât, jupân Matache. Ai citit la jurnal ? Ai citit. Scrie de votu fomeilor ? Scrie. Şi dacă izistă, vasăzică, votăm. Ce, dacă m'oi face şi eu dipotată ?

— Ce face ? Tu ? O sperietoare ca tine dipotată ? Atunci eu ce să mă fac, ai ? Eu care sânt om .

— Fiind'că eşti, te faci sinator. Al nostru eşti. Las'că te alegem noi fomeili şi pe tine.

— Mă dai în tarbacă, madam Aici

ai ajuns cu votu, să-ți baţi joc de mine că mă faci... sinator. Pe mine care eram al tău june scump dân tinerețe pentru eternitate, pă toată viaţa. Pă mine care te-am iubit dân clipa dintâi ca p'o floare parfumată, care te mângâe în zilili de necaz şi osteneală şi-ţi aduce aminte de primăvară. Leanco, dar-ar în el de vot... Că dân dame dulci ca mierea, votu vă face mai amare ca fierea. Vă apropiaţi de bărbaţi, mă'nţelegi, ca să nu mai puteţi fi fomei, cal să vă faceţi urâte ca ciuma şi necontrolabile, carevasăzică.

Pe coana Leanca însă, n'o mai impresionează romantismul. Logosul lui nea Matache chiar a plictisit-o.

— Ce tot baţi câmpii, mă creştine? Chestiunea e că o să votăm şi noi, vorba aia, pă cine ne-o plăcea. Că votu e sicret ca scrisoarea dă amur, nu e pă faţă cum o faceţi voi cu alea dela... ştii tu de unde.

— Opreşte-te fomeie că te-avansez !

— Ce face ? Ah ! să-ajung eu la Camiră şi să ţip cât sunteţi de ticăloşi. Să facem lege contra bărbaţilor şi să vă punem şi noi lacătu. Să ne potolim şi noi focul dela inimioară ..

— Leanco, nu te dilata că te-ating acuşica d'ajungi diputată la spitalu Brătianului.

— Auliu ! Când te-oi ştampila cu ceaunu mămăligii la dovleac, niciârtie dă sinator nu-ţi mai trebue.

Ce-a mai urmat, nu se mai spune. A fost un fel de 'nghesuială ca la bâlci, cu beldie, cu ştampilă şi cu toalele harcea-parcea.

Petrică, băiatul, cocoţat p'o ladă, privea de-afară prin fereastră şi-i spunea soră-si :

— Ştii ce e ? Să-ţi spui eu. Mama e diputată şi tata sinator. Şi acuşica **descută** ca la parliment. Urcă-te aicea, să vezi şi tu ce frumos e.

Zefir Piteşti

— Vai mamă, uită-te înapoi... o femee fără picioare!...

(Parisiana)

Răul prin rău

Pornisem să'mi fac plimbarea mea obişnuită în lungul Bulevardului, când de odată simţii în spate un pumn

— Viereanu ! strigai eu, cunoscând după pumn pe prietenul meu. Cum o mai duci de când nu ne-am mai văzut ?

Ne oprirăm la o cafenea şi Viereanu dădu o lovitură puternică în masă ca să cheme chelnerul. Eram cam contrariat să stau alături de el, mai întâi că era înalt de doi metrii şi aveam aerul să-i vorbesc din subsol şi al doilea, era prea gălăgios.

O a doua lovitură în masă cu bastonul, ca să amintească chelnerului care era ocupat cu o socoteală.

— O vitrioletă ! comandă Viereanu.

— Şi pentru domnul ?

— Eu... aşi dori... zisei eu ezitând, să fie două !

— Două vitriolete ! strigă chelnerul.

Nu băusem nici odată „vitrioletă“.

— E bună băutura asta, întrebai eu îngrijat ?

— Excelentă, mie cel puţin îmi face mult bine la stomac. Acest aperitiv e o otravă, dar ce vrei, mie îmi face un bine enorm pentru arsurile mele de stomac. Răul prin rău, asta e metoda mea, prin care mă vindec de toate boalele.

„Uite, zise el, văzând că nu sunt complect convins, vreau să'ţi citez un exemplu :

„Acum trei ani, aveam un unchi, om foarte cum se cade şi care la etatea de şaizeci de ani, nu ştia ce înseamnă să fii bolnav. Dar totul are un sfârşit după cum voi vedea.

Intr'o seară de iarnă, unchiul meu eşind de la cafenea unde jucase domino cu un prieten, nu şi închee bine paltonul şi cum era asudat răci şi căpătă o bronşită.

A doua zi avea febră şi căzu la pat. Eu îl sfătui să aplice metoda mea „răul prin rău“. În ajun simţindu-se mai rău, chemase doctorul, care îi prescrisese o reţetă.

Pentru prima oară în viaţă, bietul om se afla în faţa unui arsenal de produse farmaceutice. Cum nu se pricepea să se servească de ele, făcu contrariu de ce trebuia să facă. Puse pe femeea care îl îngrijea să'i aplice pe piept sirop de flori de tei, ceia ce era inofensiv de alt-fel, şi mâncă cataplasma de muştar, ceia ce nu era inofensiv. Natural îl găsii într'o stare nu tocmai bună. Febra se mărise şi tuşea într'una.

— Lasă de-o parte toate doctoriile cari nu sunt bune de cât să te otrăvească şi tratează boala cu dispreţ. Răul prin rău, ăsta e adevărul !“

Ii explicai atunci metoda mea cu atâta convingere că se hotărâ să o urmeze.

„Noaptea următoare, pe la trei despre ziuă, când termometrul arăta 10 gr. sub zero, unchiul meu eşi pe balcon, desbrăcat complect până la brâu. După ce îi clănţăni dinţii falşi din gură timp de cinci minute, se urcă iar în pat, după indicaţiile mele.

„Ei bine, dragă, eşti liber să crezi sau nu, dar a doua zi dimineaţa când intrai în camera lui, rămăsei încremenit de rezultat : Unchiul meu nu mai tuşea, era foarte liniştit, şi febra căzuse.

— Ne mai pomenit ! mă mirai eu, real interesat... aşa că unchiul tău s'a vindecat ?...

— Nu, murise !...

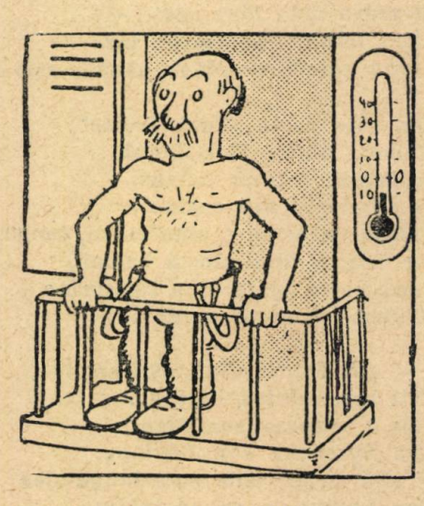

Aflai mai târziu că Viereanu era singurul moştenitor al unchiului său şi înţelesei atunci de ce acest farsor vesel a rămas aşa de convins partizan al unei metode care i-a dat aşa de frumoase rezultate !

Tepeş.

Cât cântăreşte

Broscăreanu'n Hagi Ghiţă
Este om cu greutate.
Tot la fel putem să spunem
Şi de scumpa-i jumătate

Frosa, despre care lumea
O poveste 'ntreagă spune :
C'ar fi fost pe vremuri (credeţi ?)
Vânzătoare de alune.

Şi c'a luat-o Broscăreanu
Intr'o seară... dar în fine
Ce ne pasă când povestea-i
De treizeci de ani mai bine.

Eri 'mnealor gătiţi ca'n zile,
Când dormi mult şi bei spumoasă
Au pornit la „iarbă verde"
Cu de toate pentru masă.

Şi să-i vadă lumea toată,
Nu doar cei din mahala,
Broscăreanu şi consoarta
Fac un tur şi pe şosea.

La „Bufet" 'mnealor zărit-au
Un cântar automat :
— „Froso'i rost de cântărelă
Să văd cât m'am îngrăşat".

Şi lăsând din mâini pachetul
Pe cântar în grabă'l trece
Unde limba nu arată
De cât doar „o sută zece".

Coana Frosa-i curioasă,
Dă să sue şi 'mneaei.
Dar stimabilu-i retează :
— „Te prostişi Froso !?... Ce vrei ?!

Cântărit îţi trebui ţie !
Poftim neică ce-ţi abate.
Dacă-mi eşti tu jumătatea,
Grea eşti tot pe jumătate".

T. Sandiny

Reminiscenţă

Cine-a svonit că nu e sănătos
Sărutul : dulce, lent sau furtunos ?
Desigur că o glumă a făcut :
Eu una de când sunt, nu am zăcut!

Paramon

Paznicul de noapte (a doua zi dimineaţa). — **Eu, meştere, mă las de meseria asta. Azi noapte, cum dormeam, cum mi-se stingea focul.**

The Humorist

Actualităţi de sezon

Băiatul mamii

Domnul (intrând) — Bună ziua !

Doamna (îngândurată) — Bonjur !

D-l (aşezându-se) — Ai fost astăzi pela şcoală ?

D-na (moale) — Am fost.

D-l (curios) — Ei ! Şi ?...

D-na (încurcată) — Ce să-ţi spun. Vezi... liceul nu-i o şcoală tocmai grea şi Jenel, la 16 ani, e un băiat inteligent...

D-l (încruntat) — Da, da, foarte inteligent. I-ai cumpărat bicicletă să hoinărească toată ziua, să trântească lăptăresele, să calce bobocii de gâscă şi să facă întreceri cu câinii.

D-na (revenindu-şi) — Vai, bietul Jenel ! ce vorbe grele ai pentru el. Dar ce vrei, să se surmeneze scriind şi învăţând ? Copilăria lui să nu şi-o trăiască niciodată ?

D-l (tot încruntat) — O ! Copilăria lui ! Totdeauna mi-ai dat în cap cu vorba asta. Chiar şi când nu-l mai prindeai toată Duminica pe-acasă, în afară de ora mesei, pentru ca să joace oina, capra şi mai ştiu eu ce dracu.

D-na (profesoral) — Nu m'aşi fi aşteptat să aud tocmai dela tine aşa cuvinte, contra educaţiei fizice, când ştii bine cât ajută desvoltărei tinerilor, întărindu-le trupul, mărindule dragostea de viaţă şi insuflându-le sentimente nobile.

D-l (ironic) — Ce-are face ! Sentimente nobile. Când i-a spart capul băiatului prietenului Stângescu, a făcut-o din spirit de înaltă nobleţă.

D-na (documentând) — Dacă nu te pricepi. Stângescu a scăpat mingea, fiindcă e un copil slab şi prost la oină. I-a făcut **gol** şi Jenel necăjit, a vrut să-i arate cum se aruncă mingea...

D-l (satiric) — Acum pricep. D'aia mi l-ai ţinut pe Jenel ascuns trei zile. Fiindcă învăţase la perfecţie oina.

D-na (calmă) — Dacă s'o face ofiţer o să-i prindă foarte bine.

D-l (străpungător) — Ofiţer ? Haha ! Se face ofiţer ? Zi d'aia fumează ca un şarpe şi face noaptea curte ucenicelor dela madam Caty...

D-na (revoltată) — Cine ţi-a spus minciuni d'astea ?

...ingere) — Cine ? Un ...e treabă, cu care de alt-... a şi avut oarecari dife-...e.

D-na (stăruind) — Cine-i ? Spune-mi, cine-i ?

D-l (necăjit) — Gheorghe, ordonanţa căpitanului de peste drum. Ba mi-a spus că l-a şi urechiat pe Jenel, fiindcă umbla dupe Iulişca lui.

D-na (foarte revoltată) — Asta i infamie ! Am să-i arăt eu lui Gheorghe ! Să-şi ţie gura altădată. Ah ! De n'oi vorbi eu cu căpitanul...

D-l (revenind) — Ascultă, lasă asta, c'om vedea noi. Vorba e, ai fost azi la liceu ?

D-na (moale) — Ţi-am mai spus c'am fost.

D-l (bănuitor) — Şi care-i situaţia lui Jenel ?

D-na (încurcată) — De, cum să-ţi spun...

D-l (şi mai bănuitor) — Trece clasa, ori ba ? Sau rămâne corigent. Ai luat, cum ţi-am spus, o însemnare de la secretariat ?

D-na (se duce alături şi vine cu o listă) — Uite-o !

D-l (citind) — Aoleo, aoleo!... (se ia cu mâinile de păr) Jenel ! Jene-e-el !

D-na substituindu-se în avocat — Ce te enervezi atât ? L-a trântit zăpăcitul acela de Limbărescu, cu 3 şi 4 la Română. Fiindcă e un om care nu ştie să aprecieze. Ce e dar, vinovat Jenel ?

D-l (iritat) — Dar la Aritmetică, la Geografie...

D-na (motivând) — Neisprăvitul acela de Fracţiescu, care nu-l mai scoate din 2 şi 3, ştii că are necaz pe copiii inteligenţi. Dacă la o problemă s'a încurcat în faţa clasei şi numai Jenel a putut-o termina. La Geografie pântecosul de Pământeanu i-a dat 4 pe linie, fiindcă n'a fost niciodată barem la Viena, ca noi, şi habar n'are ce-i aia geografie.

D-l (ţipând) — Ce tot vorbeşti ? Dar astea : Fizică 3, Caligrafia 4, Franceza 2...

D-na (repede) — Sigur. Dacă mi-l martirizează Magnetescu dela fizică, cu întrebări la cari toată clasa tace ca să răspundă Jenel ; dacă la caligrafie nu-l ajută nimeni măcar cu-o foae de caet, scrisă ca lumea pentru notă ; dacă la franceză îl pune la toate traducerile pe cari nu le-a învăţat...

D-l (urlând) — Jene-e-el !... Auliu, cum o să fac tobă din tine ! (se repede afară strigându-l).

D-na (înspăimântată) — Ce să fac ?... Doamne, Doamne, de nu l-ar găsi ! Oh ! De-ar fi barem plecat cu bicicleta la oină. Scumpul mamii ! (plânge !)

D-l (de afară). — Aha ! Bicicletă, aritmetică, română, ţigări, franceză, oină, geografie, Iulişca... Te-am prins, tâlharule, repetentule !.... (se aude : jap-jap-jap şi ţipete de au-auuu !)

D-na (frângându-şi mâinile). — Maica Domnului ! Slăbeşte-i puterile păgânului ! Dă-i ajutor lui Ionel să scape din mâinele sbirului ! Aoleu ! Isuse Cristoase, îmi omoară copilaşul !... (se repede afară ţipând). Sări-i-iţi !...

Zamfirescu

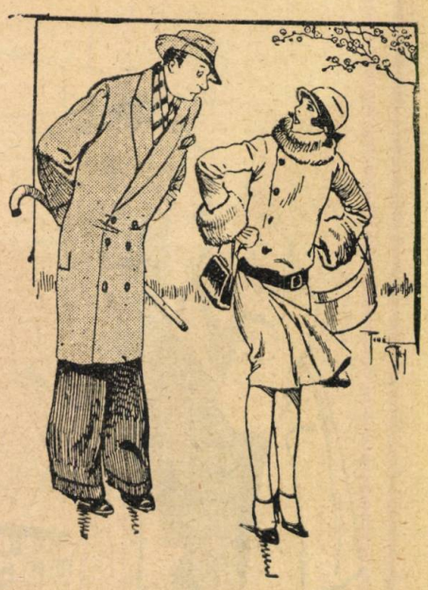

— Ai un tupeu de a'mi face propunerile d-tale oneste şi a nu-mi oferi de cât trei mii de lei pe lună !
(Parisiana).

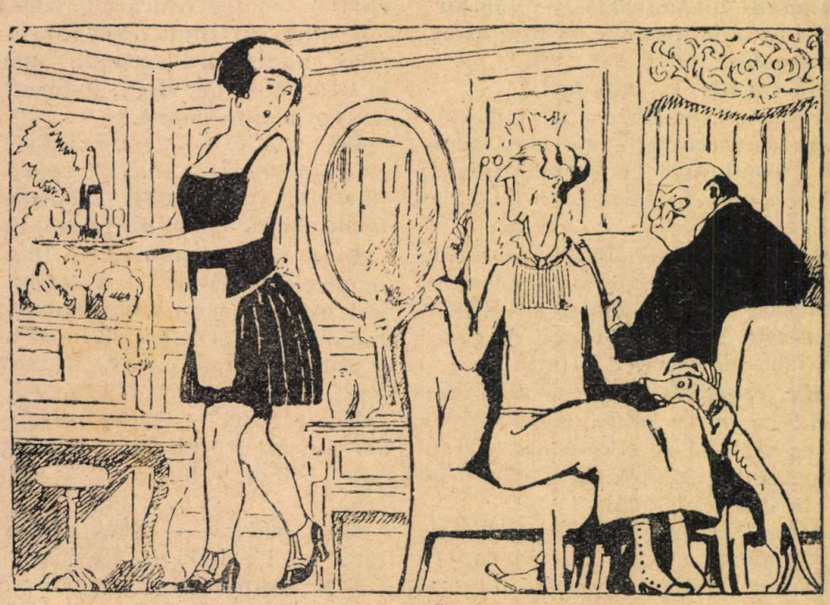

— E nemai pomenit, fetico ! Ai nişte rochi pe care eu nu mi le-aş putea permite.
— Dar bine, coniţă, ce, eu îmi permit să port rochii ca ale dumitale?
(Desen de J. Hemard)

Remuşcare

Sileanu dormea... Nu era de mirat de oare ce erau orele trei noaptea. Sileanu nu dormea singur, legitima sa sforăia alături de el.

De o dată se deşteaptă. Un sforăit sonor l'a sculat din somn.

— Drace ! mormăi el, Aurelia sforăe iar.

Şi furios o sgudui, dar nevastă-sa avea somnul greu şi nu se deşteptă.

Sforăitul persista.

Exasperat, Sileanu puse mâna pe deşteptător care se afla pe măsuţa de noapte, şi îl asvârli în capul soţiei sale care îşi dădu ultimul suspin.

Nevastă-sa moartă, Sileanu înseninat, murmură :

— In sfârşit, acum am să pot dormi liniştit.

Şi se lungi în pat ca să adoarmă. Dar de o dată sări în sus :

— Idiot ce sunt, urlă el, nu era nevoie să'mi omor femeea... Doamne ce am făcut ?

Şi începu să plângă, nu de remuşcare, cum s'ar putea crede, ci de necaz... Pentru că observase că nu Aurelia sforăia, ci motorul unui atelier vecin, unde se lucra noaptea !...

Din timpurile bune de altă dată

(1800)

— Şi ştii, e o femee de moravuri uşoare, nu te mira dacă fumează o ţigară după masă !...

(1840)

— Ia uită-te la d-ra Satianu, în felul cum stă i se vede toată glezna.

(1860)

— Nu v'aţi mutat încă ? !..

— Nu ! Azi dimineaţă am vizitat vre-o cincizeci de case de închiriat. Dar tapetele nu mi-au plăcut !

(1900)

— Bană de seamă când treci drumul Aneto !..

(1912)

— Da, dragul meu, am cumpărat cadouri pentru toţi, dar am cheltuit cinci lei !... Vai cum s'a scumpit viaţa !...

Viaţa s'a schimbat mai ales după războiu. Când mă gândesc că autorul acestor rânduri refuza sânul doicei sale în 1904 ! E drept că acum !..

VEZI ASTA N'O ŞTIAM

Ionescu : — „Noroc, Vasilescule. Ce faci ? Te-am văzut aseară eşind dela „Universul". Ce-ai avut pe acolo ?

Vasilescu : — „Am dat un articol la ziar să mi-l publice şi mâine sigur are să apară.

Ionescu : — „Cum de eşti aşa sigur c'o să apară chiar mâine ? De când ai devenit aşa celebru ?

Vasilescu : — „Ce ştii tu ? Când dai parale, îţi publică orice.

Ionescu : — „Păi cum se poate, ai plătit ca să ţi-l publice ?

Vasilescu : — „Natural, aşa cum credeai tu, pe degeaba ?

Ionescu : — „Vezi asta n'o ştiam, să plăteşti ca să-ţi publice. Te pomeneşti c'aşa fac toţi care scriu la gazete.

Vasilescu : — „Păi sigur, ce tu n'ai ştiut până acum ?

Ionescu : — „Nu. Şi cum se plăteşte ?

Vasilescu : — „Păi după cuvinte. 5 lei cuvântul.

Ionescu : — „Cum dracu, mai mult ca la telegramă ! Atunci îmi închipui că te-a costat enorm de scump articolul tău.

Vasilescu : — „Da de unde, 30 de lei.

Ionescu : — „E de necrezut, cum se poate numai atât ? Atunci ai scris numai 6 cuvinte.

Vasilescu: — „Da, exact. „Caut cameră mobilată Vasilescu, Romană 9.

Ionescu : — „Vezi, asta n'o ştiam !

G. Rig.

In curând va apare

ILUSTRAŢIUNEA ROMANA

mare magazin, ilustrat săptămânal
— Apare în fiecare Joi —
Cu ultimele reportagii fotografice din ţară şi străinătate
In editura ziarului „UNIVERSUL"

Noul Tartuffe

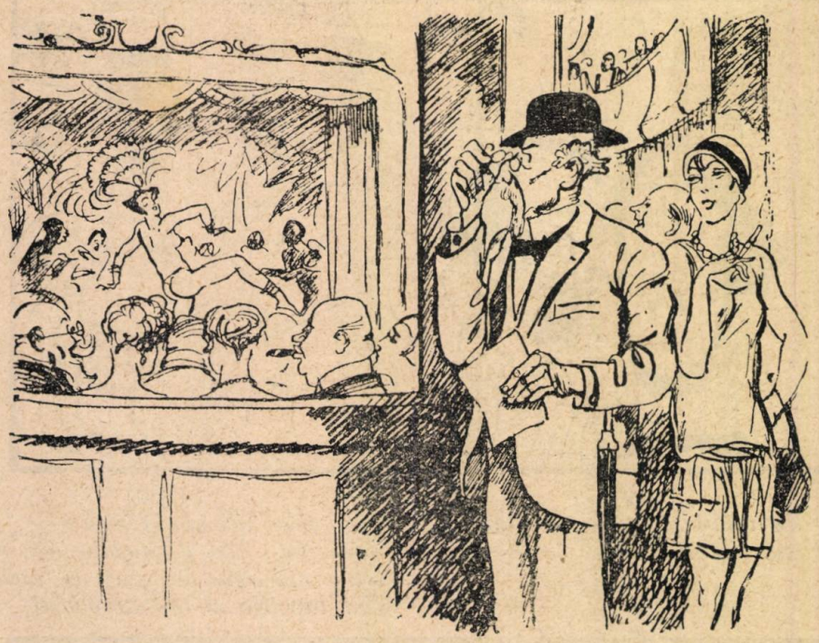

— Acest spectacol este indecent şi protivnic bunelor moravuri. Am să viu mâine ca să-l văd de la început şi să pot face plângere în perfectă cunoştinţă de cauză...

Rândul de rufe

Gineta, „premieră" la o casă de croitorie, era pe cât de cuminte, pe atât de frumoasă. Corpul său, fără a fi slab, era elegant. Pe lângă asta era şi foarte spirituală.

Gineta ştia că într'o zi sau alta are să fie învinsă de dragoste şi că fatalmente va trebui să treacă şi ea pragul unei garsoniere, dar pentru un moment, ea nu era de loc decisă... să se decidă.

Vai, e de ajuns un nimic ca să cadă cele mai grozave rezistenţe ! Acest „nimic" pentru Gineta, fu d-na Fotescu o bogătaşe, clientă a casei unde Gineta era premieră. D-na Fotescu venind să-şi încerce o rochie, uită o brăţară de mare preţ, pe care o găsi Gineta şi o dădu proprietarei. Aceasta, ca să recompenseze atâta cinste, trimise micuţei o cutie care conţinea un rând de rufe roz de mătase garnisit cu dantele.

Gineta, în seara aceia, când fu singură în camera sa, îmbrăcă rândul de rufe transparent şi se urcă pe un scaun ca să se admire în întregime, în faţa oglinzei.

Satisfăcută de imaginea ce-i trimetea oglinda, ea gândi :

— Fără îndoială, sunt mult mai frumoasă aşa de cât cu cămaşa mea albă de şifon !

După câteva secunde de contemplare, ea murmură cu puţină melancolie :

— Ce păcat că sunt singură să constat ce bine îmi vine garnitura asta de mătase ! Pe urmă se culcă după ce aranje frumos în cutie, cadoul d-nei Fotescu.

Toată noaptea visă cămaşa care o făcea aşa de frumoasă ! Umerii săi păreau mai rotunji, mai albi. Picioarele sale păreau mai fine sub acea ţesătură fină îndantelată !

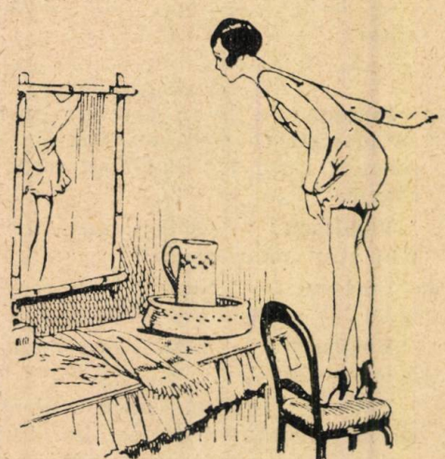

La deşteptare, Gineta îşi zise că s'ar simţi nespus de fericită să se arate astfel îmbrăcată... sau mai exact asfel desbrăctă... în faţa unui drăguţ.

Dar Gineta n'avea drăguţ şi pentru întâia oară regreta. Cochetăria a perdut mai multe femei ca viţiul. Trebuinţa de a fi admirată e câteodată mai tare ca aceia de a fi iubită !

Gineta consimţi într'o seară din săptămâna aceia, să ia masa cu fiul unei cliente, pe urmă primi o plimbare la Şosea, în maşina tânărului.

Pe urmă ?... se lăsă condusă în garsoniera admiratorului ei. Ar fi prea stupid, gândea ea, să fii frumoasă pentru tine singură şi să-ţi perzi tinereţea într'o virtute de care nimeni n'are să-ţi mulţumească.

Era sigură că tânărul când va vedea-o cu cămaşa de mătase roz, o s'o adore. Şi pe urmă Gineta găsea flirtul său încântător şi demn de iubit.

Dar amorezul, băiat bogat, privise nenumărate cămăşi de mătase şi când văzu pe a Ginetei, fu mirat, dar nu încântat.

Ceia ce îl fermecă la Gineta fu sufletul ei curat şi gestul dezinteresat cu care se oferea, fără rezistenţă sau părere de rău.

Când soarele indiscret pătrunse prin perdelele camerei, Gineta deşteptându-se strigă :

— Ah ! ce dulce e să trăeşti când iubeşti !

Şi cu puţină teamă întrebă :

— Spune Jean, o să mă iubeşti şi tu puţin ?

— Te ador, scumpa mea, răspunse tânărul. Dar... dacă vrei să-mi faci plăcere, să nu mai pui rândul ăsta de rufe. Vezi tu, eu sunt un simplu. Totdeuna am visat o prietenă care să poarte lengerie albă, brodată cu un feston simplu. Sunt aşa de sătul de aceste lengerii de mătase complicate !

Gineta nu avea de cât o dorinţă : să placă iubitului. Aşa că aşeză în cutie pentru totdeauna rândul de rufe de mătase nefolositor. Cu toate astea ea păstrează un gând foarte tandru cadoului d-nei Fotescu, pentru că graţie acestei cămăşi de mătase roz ea a îndrăsnit să culeagă dragostea ce i se oferea !

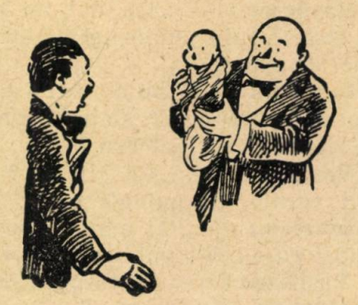

Cățelul: **Mi-e așa de foame încât aș mânca un om-sandviș!**

(Life)

Rechizitoriul

In vremea aceia, orașul Craiova era lipsit de substitut de procuror. Cel vechi, contractând o căsătorie bogată, își agățase toga în cuier și pornise în voiaj de nuntă. Provizoriu fusese numit un avocat din barou, Ginescu, căruia această nouă ocupație nu putea să-i aducă nici o jenă, pentru că Ginescu era unul din avocații care nu pledează des, ca să nu zic niciodată.

De altfel era bogat și dacă alesese avocatura e pentru că trebuie să faci ceva. După ce-și terminase studiile, își instalase un cabinet unde să primească clienții, cari întârziau

CITIȚI
ALMANAHUL „VESELIEI"
PE 1929
Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n
ALMANAHUL „VESELIEI"
este editat în condițiuni technice ireproșabile, cu reproduceri de lucrări necunoscute din marii înaintași ai umorului românesc:
Caragiale, George Ranetti, George Rădulescu-Arhibald, Dumitru Marion, Petre Liciu, Al. Dorna
Cu colaborarea d-lor: Mora, Kirițescu, Popic, Vladoianu, Iorgu, etc.
De vânzare la LIBRARII, CHIOȘCARII de ziare și la ad-ția ziarului „UNIVERSUL"

S'a pus sub presă: **Niță Pitpalac la Karlisbad** de C. Cosco

crătorul lor din magazin. Intr'o zi bărbatul îi surprinsese. Amândoi amanții, administrară bietului coafor o bătaie, în urma căreia trebui să stea în spital șease [illegible] mâni ca să-și revie.

Nevasta [illegible] un av[illegible]

Toată lumea plângea și voind să vadă ce impresie a făcut asupra iubitei sale, Ginescu privi spre locul unde știa că se află ea și o văzu plângând...

Când [illegible]

O DORINŢĂ MODERNĂ